

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2006/49 • 15 Aralık 2006 • 50 YKr

**Yeni faşist terör yasası
saldırılarına ivme
kazandırdı!**

**Saldırı dalgasına
karşı birleşik
devrimci direnişi
geliştirelim!**

**Asgari ücret mücadelesi ve
sendikalar**

**Gençlik geleceğine sahip çıkıyor!..
Sermayenin kölesi, diplomalı
işsiz olmayacağız!**

**19 Aralık 2000...
Emekçi kitlelere en imkansız
koşullarda dahi direnmenin
mümkün olduğunu gösterdi!..
Bitmedi, sürüyor o kavga!..**

**Pinochet: "Kapitalizmin,
dünü, bugünü, yarını, özü"**

Haluk Gerger

**Senfen, devrimin ve sosyalizmin sesi
www.kizilbayrak.net**

CMYK

İÇİNDEKİLER

AB üyeliği yolunda tren durdu, kölece boyun eğiş ise devam ediyor!..	
AB aldatmacasına karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği"!	3-4
Devrimci dayanışmanın kaynakları ve birleşik mücadelenin geleceği üzerine . . .	5
Faşist devlet terörüne karşı birleşik devrimci direnişi büyütelim!	6
Faşist devlet terörüne karşı birleşik devrimci direniş!	
Devlet terörüne geçit vermeyelim, birleşik direnişi geliştirelim!	7
Faşist devlet terörüne karşı omuz omuza!.....	8-9
Asgari ücret mücadelesi ve sendikalar .	10
Asgari ücret eylemleri.....	11
Asgari ücret kampanyası çalışmalarından... "İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!".....	12-13
İsviçre/Basel'de yapılan "Direnen Halklar Kazanacak" gecesinde yapılan konuşma...	
Üç kapan ve devrimci sınıf hareketi.14-15	
Gençlik geleceğine sahip çıkıyor!..	
Sermayenin kölesi, diplomalı işsiz olmayacağız! (Orta sayfa)	16-17
Gençlik eylemlerinden	18
Erdal Eren anmalarından	19
Gençlik eylemlerinden.....	20-21
MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/4	
12 Eylül sonrasında MHP ve sendikacılık	22-24
19 Aralık 2000... Emekçi kitlelere en imkansız koşullarda dahi direnmenin mümkün olduğunu gösterdi!... ..	25
Pinochet: "Kapitalizmin, dünü, bugünü, yarını, özü"	26
Irak Çalışma Grubu hezimetin raporunu açıkladı	27
İran: Emperyalistler arası çekişme arenası	28
Irak Çalışma Grubu'nun raporu ve Güney Kürdistan.....	29
F tipi bir ülkenin günlüğünden...	
Asıl mahpusluk, esareti dışarıda yaşamaktır!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2006/49 ● 15 Aralık 2006

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

19 Aralık katliamı ve direnişi, 6. yılında çeşitli etkinliklere konu edilecek. Başta İstanbul olmak üzere çeşitli merkezlerde mitingler düzenlenirken, pek çok merkezde de toplantılar, basın açıklamaları ve benzeri etkinlikler yapılacak.

Sermaye devletinin katliamcı geleneğinin olduğu kadar, devrimci hareketin direnişçi geleneğinin de başlıca simgelerinden biri haline gelen 19 Aralık, 6 yıldır olduğu gibi, bu yıl da devrimci direniş ve dayanışmanın temsili olacaktır. Özellikle, devrimci harekete ve demokratik

haklara/kurumlara yönelik saldırıların gemi azya aldığı günümüzde, söz konusu etkinliklerin sisteme anlamlı bir yanıt olabilmesi gerekiyor. Gerek nitelik gerekse de nicelik bakımından buna özen gösterilmesi gerekiyor.

Son baskın ve gözaltılar sürecinde, Gülsuyu semtindeki dayanışma eyleminde gözaltına alınanlardan, gazetemiz okuru Yılmaz Yaşar, gözaltı sürecinde polis azgın işkencelerine maruz kalmış, bu yetmezmiş gibi Kartal Devlet Hastanesi'nde görevli kimi doktorların da tacizine uğramıştır. Polis tarafından yara-bere içinde hastaneye götürülen Yılmaz Yaşar'ı, ettikleri yemin gereği 'hiç bir ayırım gözetmeden' tedavi etmesi gerekenler, üstlerine düşeni yapmadıkları gibi, O'na 'terörist' muamelesi yapmaya kalkmışlardır. Kuşkusuz onların bu polisvari tutumunu görmezden gelinmeyecek, haklarında her türlü hukuki girişimde bulunulacaktır.

Sermaye devleti, sadece devrimci harekete yönelik terör saldırılarıyla yetinmiyor. Sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik saldırılarını da ara vermeksizin sürdürüyor. Bu saldırıların güncel ayaklarından biri de asgari ücret komedisi. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda yer

olarak, güya bu ücretin belirlenmesinde işçiler de söz sahibiymiş senaryosuna ortak olan Türk-İş, sınıftan gelen tepkilerin basıncıyla bir takım 'eylem'ler sergiliyor. Bu sahtekarların imza attıkları eylemler de, en az tespit komisyonu komedisi kadar gülünç kalıyor kuşkusuz.

Diğer yandan, sendikalarda yaygın bir yanlış bakış, her yıl olduğu gibi bu yılki asgari ücret tespit sürecinde de kendini gösteriyor. Sendikalar kendilerini sadece üyelerine karşı sorumlu ve üyelerinin de genel olarak asgari ücretin biraz üstünde ücretlendirilmesi nedeniyle, sorunun kendilerini pek de ilgilendirmediği havasındalar. Bunu açıkça söylemeseler de, üye gücünü harekete geçirmeyerek, süreci etkileyebilecek eylemlerden geri durarak gösteriyorlar bunu. Oysa

düşük asgari ücret, tüm ücretleri aşağı çekmekle kalmıyor, işsizliğin korkutucu boyutlara yükseldiği ülkemizde, sendikalı işçiler de her an işten atılma, asgari ücrete razı gelerek yeni bir iş bulmaya çalışma riskiyle yaşıyor, çalışıyorlar. Asgari ücretin yükseltilmesi, sadece asgari ücretle çalışanları değil, sınıfın tamamını ilgilendiriyor. Bu perspektifle yaklaşıldığında, sorunun, ancak sınıfın toplu bir hareketi, bir girişimi, mücadelesi ile çözülebileceği görülebilir.

Sınıf devrimcileri, bu perspektiften hareketle asgari ücret ve bu ücretin sınıf üzerindeki etkileri konusunda işçi ve emekçileri bilgilendirmek, uyararak, asgari ücret tespitinde müdahil olmalarını sağlamak için de uğraşılıyor. Bu konuda kampanyalar düzenleniyor. Yayınlar çıkarılıp dağıtılıyor, toplantılar, açıklamalar, eylemler gerçekleştiriliyor.

* * *

Ekim Gençliği'nin Aralık 2006 tarihli 99. sayısı çıktı. Okurlarımız *Ekim Gençliği*'nin yeni sayısını Yay-Sat bayileri, kitapçı ve Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirler.

Ekim Gençliği
Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi * Aralık 2006 * Sayı: 99 * Fiyatı: 1 YTL

Özgürlük ve gelecek istiyoruz!

Sermayenin kölesi, diplomalı işsiz olmayacağız!

Soruşturmalar, faşist baskı ve terör SÖKMEYECEK!

Ekim Gençliği'nin 99. sayısı çıktı!..

Kitapçı ve bayiiilerde...

YAY-SAT

Almanya da bizim, üniversiteler de!

AB üyeliği yolunda tren durdu, kölece boyun eğiş ise devam ediyor!..

AB aldatmacasına karşı “işçilerin birliği, halkların kardeşliği”!

Üyelik yolunda bir arpa boyu yol alamayanlar daha fazla köşeye sıkışıyor!

AB-Türkiye ilişkilerinde bir süredir herkes tarafından dile getirilen bir gevşeme, görüşmelerde bir yavaşlama yaşanıyordu. AB içinde Türkiye'nin üyeliğine karşı olan cephenin son dönemlerde sesini daha da yükseltmesi nedeniyle zaman zaman tansiyon yükseliyor, kimi ülkeler aşıktan (Avusturya ve Fransa), kimileri ise örtülü ifadelerle ve dolambaçlı yollarla (Almanya, Belçika ve Hollanda) Türkiye'nin üyeliğine karşı olduğunu ilan ediyor, bu tutumlarını bir dizi gerekçeye dayandırıyorlardı. Öne sürülen temel gerekçelerin, aynı anlama gelmek üzere dayatılan koşulların başında ise, Türkiye'nin bir AB ülkesi olan Güney Kıbrıs Rum Cumhuriyeti'ni tanınamaması geliyordu.

Geleneksel Kıbrıs politikasını terketmek anlamına geldiği için Türkiye'nin egemenleri bu koşulu kabul etmekten kaçıyor, bunun yerine Kıbrıs sorununa AB içinde değil, BM çatısı içinde bir çözüm bulunmasını istiyordu. Bir yandan da adım atmak için Kuzey Kıbrıs üzerindeki izolasyonun kaldırılması koşulunu öne çıkarıyordu. Deyim yerindeyse Türkiye-AB ilişkileri bir tür köşe kapmaca oyununa dönüşmüştü. Yaşanan gerilimlere ve sorunlara rağmen her iki taraf bazı pürüzler olsa da aşlında ilişkilerin yolunda gittiği görüntüsünü vermeyi de ihmal etmiyordu.

Son iki haftada yaşanan gelişmeler bu görüntünün ne kadar aldatıcı olduğunu gösterdi. Önce AB Dışişleri Komisyonu, 29 Kasım'daki toplantısında gereklerini ve koşullarını yerine getirmediği için Türkiye'nin AB üyeliğini dondurmamak anlamına gelecek bir öneri taslağı hazırladı. Ardından geçen hafta bir araya gelen AB dışişleri bakanları, Komisyon'nun önerilerini benimseyeceğinin sinyallerini verdi. Etekeri tutuşan AKP hükümeti, Türkiye'nin üyeliğini tek taraflı olarak askıya almak-

dondurmak anlamına gelen önerilerin karar olarak çıkmasını engellemek için son anda AB'ye bir liman ve bir havaalanının Rumlara açılması önerisini sözlü olarak ilettiler. AB yetkilileri ise bu öneriyi “gecikmiş ve net olmayan bir jest” olarak değerlendirdi ve ciddiye almadı. Sonuçta AB dışişleri bakanları, komisyonun hazırladığı taslak doğrultusunda temel 8 başlıkta Türkiye ile sürdürülen görüşmelerin dondurulması yönündeki önerilerini kamuoyuna deklare ettiler.

15-16 Aralık'ta toplanacak olan AB zirvesinde bu öneriler resmi bir karara dönüştürülecek. Bu kararları ana hatlarıyla şöyle özetlemek mümkün: Türkiye ile sürdürülen 35 müzakere başlığından 8'nin askıya alınması; 26 müzakere başlığının açılması, ancak kapatılması için Türkiye'nin yükümlülüklerini yerine getirmesi; Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti üzerindeki izolasyonun kaldırılması konusunun Ocak 2007'den itibaren görüşülmeye açılması; Türkiye'nin Kıbrıs Rum kesimine liman ve havaalanlarını açması için 3 yıl süre verilmesi vb., vb.

Bu kararlarla birlikte ilişkilerdeki gevşeme, yerini temel başlıklarda süren görüşmelerin tek taraflı olarak askıya alınması, bir başka ifadeyle ilişkilerin dondurulmasına bırakan yeni bir eşige dayanmış bulunuyor. Böylece şimdiki kadar Türkiye'nin AB üyeliği yolunda bir arpa boyu mesafe alamadığı bir kez daha açığa çıkmış oluyor. Alamadığı gibi, yumuşak karnı olan Kıbrıs üzerinden gitgide daha fazla köşeye sıkıştırılan Türkiye'de egemen kesimler arasında Kıbrıs ve AB üyeliği konusundaki çatlaklar daha açık biçimde gün yüzüne çıkıyor.

AB'nin üyelik için salladığı Kıbrıs sopası ve egemen klikler arasındaki çatlaklar

AKP hükümetinin AB'nin Türkiye'nin Güney Kıbrıs'ı tanınamakta diretmesi nedeniyle müzakereleri askıya alma tehditleri karşısında son

anda yaptığı manevra, Avrupa cephesinde hiçbir karşılık bulmadığı gibi, içerde cumhurbaşkanlığı seçimi nedeniyle devletin zirvesinde öteden beri süregelen gerginliklerin beklenenden daha erken bir evrede açık bir çatışmaya dönüşmesinin de vesilesi oldu. Daha da önemlisi, bu açılım Kıbrıs ve AB konusunda egemen sınıflar arasında var olan çelişki ve çatışmaları da açığa çıkardı. Ordu, devlet politikasından bir sapma olarak tanımladığı liman ve havaalanlarının açılması önerisinin kendilerine danışılmadan-haber bile verilmeden yapılmasını büyük bir probleme dönüştürdü. Ordunun arkasında saf tutan CHP ve diğer düzen partileri, mal bulmuş mağribi gibi Kıbrıs konusundaki tartışmaların üzerine atılmakta gecikmediler. AKP boy hedefi haline getirildi ve tartışmalar bir anda cumhurbaşkanlığı seçimlerine kaydırıldı. Tekelci medya hala da mevcut durumu bu çatışma eksenini üzerinden yansıtmaya özel bir önem veriyor. Seçimlerle bağlantılı olduğu ölçüde bu doğal karşılanabilir. Oysa, ne cumhurbaşkanlığı konusundaki çatışma yenidir, ne de Kıbrıs bu çatışmanın ana konusudur.

Bilindiği gibi cumhurbaşkanlığı konusunda AKP ile Ordu arasında öteden beri süren çatışmanın öne çıkan simgesi türbandır. Tartışmalar hep türban simgesi etrafında dönmekte, türbanlı bir cumhurbaşkanı eşinin, devletin laiklik ilkesine karşı bir saldırı ve tehdit olup olmadığı tartışılmaktadır. Tekelci medya son çatışmaları özellikle buraya bağlayarak, Kıbrıs konusunda ortaya çıkan çatlağı gizlemeye çalışmaktadır. AKP jest amacıyla ve sözlü olarak olsa AB'ye karşılıksız olarak Türkiye'nin bir limanını ve bir havaalanını Güney Kıbrıs'a açması önerisini iletmesi, basit bir manevra olmanın ötesinde belli bir kesimin Kıbrıs ve dolayısıyla AB konusundaki yaklaşımını ifade etmektedir. Yani AKP bu yaklaşımda yalnız değildir. En başta Kıbrıs Rum Kesimi'ne 'limanları açma' kararını “olumlu ve yapıcı

bir karar” olarak gören ve bu açılımı nedeniyle AKP’ye yüklenen muhalefeti eleştiren TÜSİAD ve liberal bazı çevreler de bu yaklaşımın arkasındadır. Ve bu yaklaşımı nedeniyle TÜSİAD’a dönük hala da tek bir eleştiri yöneltilmemiştir. Dahası TÜSİAD’ın bu açıklaması ve yaklaşımı sıradan bir haber şeklinde sunulabilmiştir.

Bir tren kazası olmasındansa trenin dur(durul)masına sevinenler, trenin nereye gittiğini, rayların kimin üzerinden geçtiğini özenle saklamaya çalışırsanız, bazı konular giderek bir netlik kazanıyor. Son iki haftada yaşanan gelişmeler de göstermektedir ki, AB üyeliği sevdasıyla girdiği bu yolda Türk burjuvazisinin elinde fazla bir seçenek bulunmuyor. Gerek dışardan artan basınç, gerekse içerde uç veren çatlaklar nedeniyle Kıbrıs’ta geleneksel politikasında ısrar etmesi, her geçen gün daha da zorlaşıyor. Fakat AB üyeliği yolunda Kıbrıs politikasında vereceği tavizlerin de bir garantisi bulunmuyor.

Öte taraftan, AB üyeliği serüveninin sonucu ne olursa olsun Türk burjuvazisi, Kıbrıs gibi Ortadoğu’ya bir taş atımlık uzaklıktaki stratejik ve coğrafi bir konuma sahip bir adanın bir kısmı üzerinde tek başına söz sahibi olma ayrıcalığını bundan böyle peyderpey yitirmekle yüz yüzedir. Daha önce Kürt sorununu öne çıkaran AB emperyalizminin son yıllarda çözümü konusunda tek bir adım atmamasına rağmen Kürt sorununu şimdilik bir kenara bırakıp, üyelik konusunda Kıbrıs sopsasına sarılmasının nedeni tam da emperyalizmin bölge üzerindeki hesapları nedeniyle Kıbrıs’ın öneminin artmış olmasıdır.

Bundan böyle sermaye devletini, Irak’tan sonra Kıbrıs’ta da kırmızı çizgilerin giderek pembeleşeceği bir süreç bekliyor. AB serüveninden vazgeçmeyi, emperyalizmle ilişkileri koparmayı göze alamayacak kadar ona kul köle olanlar, çıkarlarını ABD ve AB’ye hizmette görenler, bu sonucu da sindirmek zorundadırlar. AB’nin son kararları, “bu sonucu sindirmeye hazır olun” uyarısından başka bir anlama gelmiyor. Başbakan Erdoğan partisinin TBMM grup toplantısında yaptığı konuşmada “*Reform sürecimiz aynı kararlılıkla sürecektir... Ek protokol meselesinde Türkiye’ye haksızlık yapılmıştır, AB’nin de yerine getirmediği sözleri var*” diyerek, daha şimdiden bu son kararların sindirilmeye başlandığını göstermektedir.

Türkiye’nin onlarca liman ve havaalanının ABD’nin hizmetine sunulmasının hesabını veremeyenlerin “Kıbrıs’ı satanı biz de satarız”, “Kıbrıs Türk’tür Türk kalacak” “Türkiye’nin güvenliği Kıbrıs’tan geçer” ya da “Kıbrıs milli meselemizdir” diyerek hamasi nutuklarla bu kölece boyun eğişi utanmazca çarpıtıp daha fazla gizleyebilmesi ise mümkün değildir. Onların milli mesele dediği eninde sonunda sermayenin çıkarlarıdır. Ve işbirlikçi sermaye tercihini ne yönde yaparsa yapsın, bu işçilerin ve emekçilerin sosyal yıkımı anlamına gelmektedir.

İşçi ve emekçiler AB üyeliğinin emperyalizme daha fazla bağımlılık, AB’nin genişleme ve ABD’nin GOP projelerinin tüm halklar ve emekçiler için yıkım olduğunun farkına vararak ayağa kalkmalıdır. Halkların halklara kırdığı, emekçilerin sermayeye kurban edildiği bu emperyalist dayatmalara karşı şiarımız, “her milliyetten işçilerin birliği, halkların kardeşliği” olmalıdır.

AB ile ilişkiler düzen cephesindeki çatlağı derinleştiriyor

AKP hükümetinin limanlarla ilgili teklifinin “AB’yi ikiye böldüğü” iddia ediledursun, asıl ikiye bölünen Ankara oldu. Düzen politikası, bir kez daha, hükümet ve diğerleri olarak cepheleşmiş durumda. Epeyce zamandır her fırsatı hükümeti yıpratma amaçlı kullanmayı iş edinmiş olan, Genelkurmay merkezli ırkçı “muhalefet” için hükümetin bu son adımı, bulunmaz fırsat oldu. Çankaya’dan ve Genelkurmay’dan “bilgilendirilmedik” açıklamaları gecikmedi. Ama asıl söz düellosu yine CHP ve *Cumhuriyet* gazetesine düştü. Baykal’ın ağzı, *Cumhuriyet*’in kalemleri yine makineli gibi tarrakaya başladı.

Ağz birliğiyle, “bu devlet politikasından sapmadır” diyor, başka bir şey demiyorlar. İş başındaki hükümet adeta devlet karşıtı ilan ediliyor. Devletin politikası değişecekse, bu, seçilmişlerce değil atanmışlarca yapılır, demeye bile getirmiyor, resmen söylüyorlar. *Hürriyet*’in konuya ilişkin sorularını yanıtlayan Genelkurmay başkanı Büyükanıt, “*Bugüne kadar bizim resmi görüşümüz devletin resmi görüşüydü*” diyor ve ekliyor, “*Silahlı Kuvvetlerin başındaki insan böyle bir kararı televizyondan öğrenmemeli. Orada 40 bin askerini bulunduran bir kurumun, böyle önemli bir karardan haberdar edilmesi, görüşünün alınması gerekmez mi?*”

Başbakan’ın “*Sözlü süreci Çankaya’ya mı soracağız?*” tepkili söylemine rağmen, Çankaya’dan ve Genelkurmay’dan yapılan bu “bilgilendirilmedik” açıklamalarına Dışişleri’nden ‘bilgilendirdik’ yanıtı verildiğine göre, birileri yalan söylüyor. Fakat sorun kimin yalan söylediğinde değil. Sorun, merkezdeki bu politik çekişmenin faturasının, olaylara ilişkin en küçük sorumluluğu dahi bulunmayan işçi sınıfı ve emekçi kitlelere kesilecek olmasıdır.

En basitinden, düzen politikası cephesinde böyle her çekişme ekonomiye olumsuzluk olarak yansıtılacak, ve bu yansımanın faturası işçi ve emekçilere kesilecek. Fakat daha önemlisi, “devlet” cephesinin hükümet cephesine karşı geliştirdiği söylemlerin buram buram şovenizm kokması ve bu pis kokuların sınıfı ve emekçi kitleleri zehirlemesidir.

Her iki tarafın da, bu cepheleşmeyi bilerek

isteyerek yarattığı ortadadır. 7 Aralık’ta, televizyonlar sabah saatlerinden itibaren hükümetin teklifinden bahsettiği, Dışişleri’nin bu haberleri doğruladığı bir süreçte, saat 14.00’te Çankaya’da “Milli Komite” toplantısında biraraya gelen tarafların konuyu hiç gündeme getirmemeleri -eğer getirmedilerse, ki açıklamalar getirmediklerini gösteriyor- ilginçtir. Diyelim Başbakan “danışma” ihtiyacı duymadı, peki, zaman yitirmeksizin “bilgilendirilmedik” açıklamaları yapacak denli “hassas” oldukları bir konuyu Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı niye sormadı, konuşmadı? Onların neden ihtiyaç duymadığı sonrasındaki tutumlarında görülüyor. Bir kez daha fırsat değerlendiriyorlar.

Artık gün saymaya başlayan Cumhurbaşkanlığı seçiminden önce “hükümet sorunu”nu çözenin, ipleri koparacak denli germekten başka yolu kalmadığını düşünüyor olmalı. Belki de geçtiğimiz haftalarda ABD’den doğru yapılan “darbe hazırlığı” yorumu bu bağlamda bir anlam kazanıyor.

Çatışmanın işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde yaratacağı hasar, hükümetin “tankların nezaretinde” devrilmesiyle daha da büyüyeceği ise tartışma götürmez. Zaten halihazırda çeşitli bahanelerle “hak ve özgürlükler” çiğneniyor. Her gün yeni bir sudan bahane ile demokratik kurumlar basılıyor, dağıtılıyor, yağmalanıyor. Medyanın yansıttığı gibi “terör örgütleri”ne değil, “yasal” demokratik kurumlara savaş açılmış durumda. Bu kapsamda sadece devrimci yayınların hazırlandığı kurumlar değil, sendikalar da basılıyor, sendikacılar gözaltına alınıp tutuklanıyor.

Elbette bu yaşananlardan işçi ve emekçilerin çıkaracağı ders, asker gelmesin de hükümet kalsın olamaz. Seçildiğinden bu yana yaşananlar, işbaşındaki hükümetin de işçi ve emekçi düşmanı olduğunu çoktan kanıtladığına göre, iki seçenek de sınıftan ve emekçilerden uzak olmalıdır. Sermaye düzeninin kendi içindeki çatışmalar, sınıfı ve emekçileri tek bir şekilde ilgilendirebilir; bu soygun düzenine karşı mücadelede bu çatışmalardan yararlanmak. Bunun için de saldırıların hak ve özgürlükler mücadelesini yükselterek yanıtlanması gerekiyor.

Devrimci dayanışmanın kaynakları ve birleşik mücadelenin geleceği üzerine

Devrimci hareket bugünlerde devrimci dayanışmanın anlamlı örneklerinden birini daha sunuyor. Devletin HÖC'e ve HÖC çizgisindeki devrimci kurumlara yönelik başlattığı baskın ve gözaltı operasyonları militan bir direnişle karşılandı. Birçok semte yayılan ve sokak çatışmaları biçiminde gelişen bu direniş süresince devrimci güçler, devrimci dayanışma ruhunu ete kemiğe büründürdüler. Saldırıya uğrayan devrimciler yalnız bırakılmadı, devletin saldırısına birleşik bir güçle karşı konuldu.

Bu dayanışma tutumu son derece önemlidir zira, öncelikle devlet saldırısı karşısında devrimci açık alan mevzilerini savunma bilinciyle topyekûn bir eylemli tutum alınmıştır. Bu, saldırının püskürtülmesi ve açık çalışma mevzilerinin korunması açısından oldukça önemlidir. Bu tutumun anlamını ortaya koyması bakımından belirtelim ki, bundan 5-6 yıl öncesine kadar devrimci açık alan çalışmasına yönelik devlet saldırısı bugünküyle karşılaştırılmayacak bir şiddete ve yoğunluğa sahipken, bugün görülen düzeyde bir devrimci dayanışma örneğine rastlanılmamaktaydı. Genelde saldırının hedefindeki devrimci kurum kendi güç ve imkanlarıyla saldırıyı göğüslemeye çalışır, kendisi dışında çoğu durumda saldırı belirli bir kanıksama ile karşılanır ve saldırıya uğrayan devrimci kurumla dayanışma kağıt üzerinde ifade edilen temennilerle sınırlı kalırdı. Bunun böyle olmasında devlet saldırılarının son derece yaygın, yoğun ve şiddetli olması önemli bir etken olmakla birlikte, bu bir mazeret değildir. Zira, saldırının genelliği ölçüsünde birleşik bir mücadelenin imkanları da o kadar çok demektir ve ayrıca saldırı cephesini yarmak, ancak bu tür bir mücadeleyle mümkündür.

Öte yandan, mevcut durumda devrimci dayanışma pratiği, bir istisna olmadığı gibi dönemler için bir ilk örnek de değildir. Geçen yıl Dersim'de katledilen 17'lerin militan bir kararlılıkla sahiplenilmesinde gördüğümüz ve yakın zamanda ESP'ye yönelik saldırı karşısında da bir kez daha tanık olduğumuz bir dayanışma bilinci ve ruhudur ortada olan. Bir dönemden beri belli bir süreklilik kazanmıştır ve giderek yerleşik bir kültür haline gelecek gibi görünmektedir. Belki alınan tutum ve gösterilen refleksin yerleşik bir kültür haline gelmesi için çok daha fazla zamana ve pratik örneğe ihtiyaç vardır. Fakat, elimizdeki mevcut örneklerde, bu bakımdan iyimser olmamızı sağlayacak bir içtenlik ve samimiyet gözlemlenmektedir.

Elbette yakalanan bu devrimci dayanışma ruhu ve pratiği kendiliğinden oluşmuş ve salt bu son dönem içinde yaratılmış bir nitelik değildir. Devrimci hareketimizin tarihinde bu alanda olumsuz bir dizi pratik yer almakla birlikte, Kızıldere'den ölüm oruçlarına, Ulucanlar'dan 19 Aralık'lara ve daha nice büyük direnişle yazılmış büyük bir devrimci dayanışma geleneği mevcuttur. Zaten bugün görülen dayanışma pratiği de esasta bu geleneğe, özellikle de bu geleneğin yakın zamandaki halkaları durumundaki zindan direnişlerine dayanmaktadır. Her ne kadar zindan süreci büyük kırılma ve parçalanmalar içerse de, Ulucanlar'da, Burdur'da ve 19 Aralık'ta onlarca devrimcinin kanlarıyla yarattıkları siper yoldaşlığının mirasıdır bu. Bu öyle bir mirastır ki, zindan süreci içerisinde oluşan büyük kırılma ve mesafelere karşın genç devrimci nesillerin bilincinde ve ruhunda yaşamakta, bahse konu devrimci dayanışma

örneklerine ilham olmaktadır.

Bununla birlikte belirtmeliyiz ki, mevcut dayanışma tutumu, sadece devletin şiddetli saldırıları karşısında büyük direnişlerin yarattığı siper yoldaşlığı ruhuna dayanılarak gerçekleştirilmiş refleks bir hareket olarak değerlendirilemez. Bu sınırlarda bir değerlendirme bizi mevcut tabloyu tek yanlı görmeye ve idealize etmeye götürür. Yapılması gereken ortaya çıkmış bu sonucu nesnel bir gözle ve siyasal mücadelenin genel tablosu üzerinden tanımlayabilmektir. Zira böyle yapıldığında bu anlamlı pratiğin, hem siyasal hem de tarihsel arka planı ortaya çıkarılabilir. Dahası bir de tarihsel deneyimlerden hakkıyla yararlanmak mümkün olur.

Buradan hareketle bakıldığında, mevcut dayanışma pratiğinin siyasal sürecin bir parçası olarak ortaya çıktığı rahatlıkla görülebilir. Burada işin içerisine politik tercihler ve siyasal mücadele arenasındaki saflaşma tablosu girmektedir. Öyle ki, zindan direnişlerinin siper yoldaşlığı ruhunu bugüne taşıyan ve devlet saldırıları karşısında devrimci güçleri biraraya getiren esasta siyasal mücadele içerisinde defalarca sınınmış ve belirli bir konum ve kimlik kazanmış olan pratik-politik tutumun kendisi olmuştur. Son yıllarda temel siyasal konularda, ama özellikle de tarihsel mücadele günlerinde devrimci ilkelere dayalı bir politik tutumda ortaklaşarak liberal-reformist güçlerle yolunu ayıran ve bağımsız bir inisiyatif ve eylem gücü sergileyen devrimci güçler, bugün görülen türden bir yakınlaşma ve dayanışma ruhunun da önünü açmışlardır.

Bu esasında komünistlerin devrimci güç ve eylem birliği tartışmalarında bugüne kadar ortaya koydukları tutumun da bir doğrulamasıdır. Komünistler, devrimci güç ve eylem birliği tartışmalarında özellikle böyle birliğin temel harcının gündelik kaygı ve beklentiler değil politik ilkeler ve stratejik hedefler olması gerektiğini ısrarla savunmuşlardır. Bu çerçevede, kimi devrimci güçlerin ilkelerin bir yana itilmesi pahasına liberal-reformist güçlerle girdikleri güçbirliği girişimlerinin dışında olmuşlar ve buna karşı ilkelere dayalı bir mücadele yürütmüşlerdir. Devrimci ilke ve amaçlardan hareketle kurulmayan bir odaklaşma girişimi, ne türden masum görünümü iddialara sahip olursa olsun, gerçekte devrim çizgisinden sapma ve en iyi durumda reformizmin yedeğine düşme sonucunu yaratacaktır. Nitekim mevcut zaafli yönelimlerin yarattığı dolaysız sonuç bundan başka bir şey değildir.

Devrimci bir güç birliğinin harcı devrimci ilke ve hedefler olduğu gibi, böyle bir birlikteliğin oluşturulması ve sürdürülmesi de esasta devrimci pratiğin ve mücadelenin sonucudur. Öyle ki bugün ortaya çıkan olumlu dayanışma örnekleri, uzun süredir politik ve pratik alanda devrimci ilkelere dayalı bir duruşun sonucu olarak gerçekleşen devrimci odaklaşmanın ürünleridir.

Bu noktada, bu birikimin ve odaklaşmanın geleceğinin ne olacağı, mevcut imkan ve kazanımların nasıl değerlendirileceği yönünde bir tartışma gündeme gelebilir. Çünkü geçmişte de benzer süreçler yaşanmış ve tartışmalar gelip bu noktada düğümlenmiştir. Bu tartışmaların ardından ise, devrimci mücadeleyle fiilen elde edilen imkan ve mevzilerin tüketilmesiyle sonuçlanan reformist-liberal ya da devrimci güç birliğinin ruhuna aykırı

grupçu girişimlerle süreç baltalanmıştır. Örneğin '96 ÖO direnişi sonrasında gündeme getirilen güçbirliği girişimlerinin akıbeti böyle olmuştur. Özünde PKK'nin "siyasal çözüm" adı altındaki düzen içi arayışlarına dayanak oluşturmak amacıyla başını çektiği BDGP, bu sürecin akabinde gündeme gelmiştir. Bu platform aracılığıyla PKK'nin kuyruğuna takılan bazı devrimci güçler, Öcalan'ın yakalanmasıyla iyiden iyiye belirginleşen düzen içi çizgiyle uzalaşan ve giderek bağdaşan bir tutum sergilemişlerdir. Oysa BDGP'in kuruluşunu önceleyen süreç, devrimci hedefler ve tercihlerle dayalı bir mücadelenin ürünü olmuştur. Buca ve Ümraniye zindan direnişleri, ardından ÖO direnişi ile birlikte zindan direnişlerine paralel olarak gerçekleşen kitle mücadelesi, diğer yandan gençliğin birleşik militan mücadelesi, hep devrimci güçler ile liberal reformist güçler arasındaki ayrışma ve saflaşma eşliğinde gelişmiştir. Fakat bu ayrışma ve saflaşma ile birlikte birleşik mücadeleyi daha ileri ve merkezi bir biçime kavuşturma ihtiyacı gelip kapıya dayandığında, devrimci güçlerin bir bölümü soluğu liberal-reformistlerin kapısında, giderek kuyruğunda almıştır. Sonuçta bahsettiğimiz akıbet kaçınılmaz olmuştur.

Bu durum, devrimci demokrat harekete egemen stratejik hedeflerle gündelik mücadele arasında bağ kuramama biçiminde kendini gösteren yapısal hastalığın ve bu hastalıktan kaynaklanan gündelik beklentilerin peşinden sürüklenen pratiğin bir sonucudur. Yani sorunun gerisinde, temelde küçük-burjuva ideolojik-sınıfsal kimlik durmaktadır. Bu kimlikten dolayı bağımsız bir siyasal duruş ortaya konulamamakta, zaman zaman konulsa da korunamamaktadır. Perspektifsizlik ve özgüvenden yoksunluk, zorunluluğun sonucu olarak alınan devrimci tutum ve konumların hızla ve rahatsızlık yaratmadan terkine yol açabilmektedir.

Geçmiş deneyimleri ve bu deneyimlerle sabit olan bir takım temel gerçekleri hatırlatıyor olmamızın nedeni, mevcut kazanımları ve olanakları tahrir edebilecek tutumların önüne bugünden geçebilmektir.

Bu uyarılardan sonra bir kez daha belirtelim ki, devrimci dayanışmanın anlamlı örneklerini sergilediğimiz günlere, devrimci ilkelere dayalı bir politik duruşun sonucu olarak varılmıştır. Bugün tüm devrimci güçlerin özellikle üzerinde durması ve kavrayışa çıkarması gereken temel gerçek budur. Ancak böylelikle, moral ve maddi kazanımları bizzat devrimci politik-pratiğin kızgın ateşi içerisinde güçlendirmek mümkün olacaktır. Bu doğrultuda, devrimci politik ilkeler ve hedeflere dayalı politik bir mücadelenin ısrarla sürdürülmesinin yanı sıra, bu mücadelede işçi ve emekçileri kazanacak bir yönelimin gösterilmesi büyük önem taşımaktadır.

Doğru yolda ilerleyen ve anlamlı bir devrimci pratiğe imza atan devrimci güçlerin önünde bu bakımdan zorlu ve sınıycı gündemler bulunmaktadır. Bahar dönemi ve 1 Mayıs bu bakımdan kritik bir öneme sahiptir. Bu gündemlere yönelik devrimci politik tutum ve mücadele hattı konusunda netleşmek ve hazırlıklara başlamak, üzerinde yoğunlaşılması gereken temel halkayı oluşturmaktadır. Birleşik mücadeleyle kazanılmış politik ve moral imkanlar bu yönde oldukça güçlü bir devrimci çıkışı gerçekleştirebilmenin dayanağı haline getirilebilir, getirilmelidir.

Faşist devlet terörüne karşı birleşik devrimci direnişi büyütelim!

Devrimci güçler 1996'da sermaye iktidarının saldırılarına karşı ciddi, fakat neticede sonuçsuz bir güç birliği deneyimi yaşamışlardır. Daha sonraki dönemde siper yoldaşlığı adına önemli örnekler yaşanmasına rağmen kalıcı bir güç birliği imkanı yaratılamadı. Son birkaç yıllık dönemde 1 Mayıs vb. gündemler üzerinden yaşanan ortaklıklar bunun aşılabilmesi konusunda belli umutlar doğurdu. Son dönemde ise, devletin kolluk güçlerinin devrimci ve demokratik kurumlara dönük artan saldırganlığı ve bu saldırılar karşısında sergilenen ortak refleksler bu konuda koşulların, zeminin yeniden olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor.

Bir yandan Kürt halkına yönelik askeri operasyonlar sürerken, öte yandan da devrimci hareketi hedef alan ve sindirmeye yönelik operasyonlar sürmektedir. Son dönemde Mercan katliamıyla başlatılan kapsamlı saldırı, Lübnan tezkeresi sürecinde yoğun gözaltı ve tutuklamalarla ve *Atılım* gazetesi çizgisindeki devrimci kişi ve kurumlara yönelik operasyonla devam etti. Şimdi ise bu saldırı dalgasına, *Yürüyüş* dergisi çizgisindeki devrimci kişi ve kurumlar eklenmiştir. Görünen o ki, bu saldırı dalgasına yeni halkalar eklenecektir.

Atılım'a yönelik saldırıya olduğu gibi, son saldırıya da ilerici-devrimci güçler tarafından ilk elden gerekli birleşik yanıt verildi. Geçtiğimiz aylarda oluşturulan "Acil Hat"ın çağrısıyla anında bir eylem takvimi oluşturuldu ve örgütlü eylemler tepkiler gösterildi.

Sermaye iktidarının sistematik bir karakter kazanan ve giderek boyutlanan devrimci güçlere yönelik saldırılarının en başta gelen nedeni, kuşkusuz ki, ABD emperyalizminin Ortadoğu ve İç Asya'ya yönelik planlarıdır. Ortadoğu'yu çıkarları doğrultusunda şekillendirmek öteden beri ABD'nin başlıca politik amaçları arasındadır. Onun bu konudaki çabaları son 5-6 yıldır çok daha sistematik ve yoğun bir saldırganlık halini aldı. 11 Eylül saldırıları bahane edilerek önce Afganistan'ın, ardından da Irak'ın işgali ve siyonist İsrail devletinin Filistin ve Lübnan'da uyguladığı politikalar bunun somut ifadeleri olmuştur. Fakat bütün bu saldırılar umulduğu gibi başarıyla sonuçlanmamış, emperyalist işgal orduları Irak'ta ve belli ölçülerde Afganistan'da direnişin yarattığı bir batağa saplanmış durumdadır. Yıllardır Filistin halkının onurlu direnişini ezme konusunda başarısız kalan İsrail siyonizmi ise, işgal ettiği Lübnan'da hedeflerine ulaşamamış ve direnişin gücü karşısında geri çekilmek zorunda kalmıştır. Ne var ki, ABD emperyalizmi ve ortakları, yüzyüze kaldığı tüm zorluklara rağmen Ortadoğu'ya ve İç Asya'ya ilişkin planlarından vazgeçmiş değildir. Dolayısıyla yapılan tüm hazırlıklar ve alınan önlemler "Büyük Ortadoğu Planı"yla ilgilidir.

Kuşkusuz ki bu politikalar, Türkiye'deki işbirlikçi sermaye iktidarı için de fazlasıyla geçerlidir. İşbirlikçi sermaye iktidarı, emperyalizmin Ortadoğu planları çerçevesinde aktif bir biçimde rol almaya hazırlanmaktadır. Bu savaşta Türkiye'ye biçilen rol bölgede emperyalizmin tetikçiliğini yapmaktır.

Sermaye iktidarı, bu arada cephe gerisini mümkün olduğunca temizlemesi gerektiğinin de bilincindedir

Dahası sermaye iktidarı içerde de bir dizi önemli sorunla yüz yüzedir. Bunlardan biri ve en önemlisi, İMF patentli sömürü ve yıkım politikalarının eksiksiz uygulanmasıdır. Bunun için ise, işçi ve emekçilerin baskı ve terör yoluyla denetim altında tutulması, örgütlü mücadeleyi ezmesi gerekmektedir. Yine sermaye iktidarının bir türlü üstesinden gelemediği bir diğer temel konu ise, bilindiği gibi Kürt sorunudur. Sermaye iktidarı, Kürt halkının meşru taleplerine inkar ve imha politikasıyla yanıt vermektedir. O, Kürt halkını istediği kalıba sokamamakta, boyun eğdirememekte, Güney Kürdistan'daki son gelişmelere de bağlı olarak kirliliği savaşı boyutlandırmaktadır.

Anlaşılabileceği üzere, sermaye düzeninin başlıca politik amacı, dışarıda emperyalizme tetikçilik; içerde ise, işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına boyun eğdirilmesidir. Hal böyle iken de, tutarlı bir anti-emperyalist mücadelenin temsilcisi olma, işçi ve emekçileri kapitalist sömürü ve yıkıma karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırma, Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine omuz verme konularında tek potansiyel siyasal güç durumundaki devrimci hareket ile ilerici toplumsal muhalefet, sermaye devletinin başlıca hedefi durumuna gelmektedir. Bu ihtiyacın bir ürünü olarak sermaye devleti, son iki yıldır 11 Eylül'ün sağladığı olanakları da değerlendirerek, bir dizi yeni yasal düzenleme ile bu politikanın zeminini döşemiştir. Cezaları arttıran, ceza infaz sistemini ağırlaştıran, örgütlenme, toplantı ve gösteri yapma gibi hak ve özgürlükleri tümüyle göstermelik hale getiren bu yasal düzenlemelerin son halkası, temel amacı devrimci hareketi her alanda ezmek ve etkisizleştirmek olan Terörle Mücadele Yasası'nın yenilenmesi olmuştur. Söz konusu yasanın yürürlüğe girmesinden kısa bir süre sonra devrimci harekete dönük saldırılar artmış, devrimci kurumlar üzerindeki baskılar yoğunlaşmış, dahası hemen her türden protesto ve hak arama eylemi kolluk güçlerinin saldırısına uğramış, gözaltı ve tutuklamalar belirgin bir artış göstermiştir. Bunun son örneği *Yürüyüş* dergisi ve onunla aynı politik çizgideki kurumlara yönelik saldırılar olmuştur.

Bu saldırıların asıl hedefi, devrimci olma iddiasını sürdüren bütün örgütlenmelerin tasfiye edilmesi, devrimcilerin denetimi ya da etkisi altındaki bütün kurum ve örgütlenmelerin etkisizleştirilmesidir.

Görünüşün aksine, saldırılar bir bütün olarak devrimci hareketi hedef almaktadır. Bütün devrimci yapılar ve kurumlar, bütün devrimciler bu saldırının hedefindedir. O halde, bu saldırıya karşı mücadele de birleşik devrimci bir nitelikte olmalıdır. Sermaye düzeninin bu saldırısını püskürtmenin başka bir yolu da yoktur.

Son saldırılar bağlamında, Türkiye devrimci hareketinin hemen bütün bileşenleri, saldırıyı kendisine yönelmiş kabul ederek yerinde bir refleks ve tutumla saldırıya uğrayan devrimci gruplarla belli bir dayanışma içerisine girmişlerdir. Kısmen yetersiz de olsa bir destek ve dayanışma örgütlenmiştir. Bu destek ve dayanışma bu haliyle bile son derece anlamlıdır ve daha da büyütülmek durumundadır. Devrimci siyasal mücadele açısından son derece olumlu bu gelişme, geline yerde devrimci birleşik bir mücadele eksenini oluşturma sorumluluğundan daha fazla geri durulamayacağını göstermektedir.

Devrimci güçlerin son saldırıya uğrayan kurumları sahiplenme örnekleri, saldırıyı birlikte göğüsleme pratikleri tabanda, devrimci güç ve eylem birliğini daha ileri taşımaya uygun bir ortam yaratmış bulunmaktadır. Bundan en iyi biçimde yararlanmak, bu ortamı amacına uygun bir biçimde değerlendirmek, her alandaki komünistlerin ve devrimcilerin ortak sorumluluğudur. Bu imkan daha bilinçli bir biçimde kullanılabilir.

Açıktır ki, devrimci yapılar güç ve eylem birliğini geliştirmek doğrultusunda somut çalışmalara girişerek, yalnızca bugüne kadar ihmal ettikleri bir devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş olacaklardır. Bir başka ifadeyle, sorun devrimci açıdan, devrime ve emekçi kitlelere karşı sorumluluk açısından ele alındığında, yapılan bir yükümlülüğün gereklerini yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey değildir.

Tüm devrimci yapılar arasında sağlanması gereken güç birliğinin kalıcı bir hal alması devrimci siyasal mücadelenin temel önemde yakıcı bir ihtiyacıdır. Komünistler kendi paylarına soruna bu ihtiyacın gerektirdiği bir duyarlılık, çaba ve sorumlulukla yaklaşacaklardır. Fiilen başlamış bulunan devrimci güç ve eylem birliği sürecine komünistler özel bir ilgi göstermeli, bu ilgiyi buldukları alanlardaki tüm devrimcilere ve devrimci yapıların tabanını oluşturan kitlelere yaymalıdırlar. Bugün için devrimci güç ve eylem birliğine yönelik en yakıcı pratik görevlerden biri budur. Birlik yönündeki gelişmelerin devrimci tabana maledilmesi sürecin seyrini ayrıca kolaylaştıracaktır.

Ayrıca altını çizelim ki, devrimci birleşik mücadele, asıl anlamını bizzat işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik etkili ve çok yönlü bir devrimci müdahalede gösterebilir. Devrimciler saldırıları protesto ile yetinmek sınırlılığından kurtulmalı, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere dönük etkili bir devrimci müdahalenin yol, yöntem ve araçlarını işbirliği ve dayanışma halinde bulma ve uygulama çabası içinde olmalıdırlar. Bütün bileşenleriyle devrimci hareketin dikkatini ve enerjisini yoğunlaştırması gereken alan, sınıfın ve emekçilerin örgütlenmesi, mücadeleye seferber edilmesi olmalıdır. Sermayenin saldırılarını göğüsleyip püskürtbilmenin ve yığınların biriken öfke ve tepkisini devrimci temellerde harekete geçirebilmenin başka yolu yoktur.

Faşist devlet terörüne karşı birleşik devrimci direniş!**Devlet terörüne geçit vermeyelim,
birleşik direnişi geliştirelim!**

7 Aralık Perşembe günü sabah saatlerinden itibaren Temel Haklar Federasyonu, TAYAD, Yürüyüş Dergisi, Ozan Yayıncılık, İdil Kültür Merkezi, Gülsuyu, Ümraniye, Sarıgazi, Esenyurt, Gazi, Bağcılar, Nurtupe ve Pendik Temel Haklar Dernekleri terör birimine bağlı polisler tarafından basılarak talan edildi. Kurumlarda bulunan devrimciler azgın terör gösterileri eşliğinde gözaltına alındı.

İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nden alınan arama izniyle yürütülen operasyonun gerekçesi olarak, **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**'nini yürütmüş olduğu "**Yozlaştırma ve fuhuşa karşı yürütülen kampanya**" gösteriliyor. Polis bu gerekçe ile İstanbul'da 12 demokratik kurumu binlerce polis, panzer, ağır iş makinası eşliğinde basmış, tam bir terör havası estirmiştir. Bu baskınlar sonucu kurumlardan ve sokaklardan 37 kişi gözaltına alınmış ve sorgulanmak üzere TMSŞ'ye götürülmüştür.

Saldırıları birleşik direnişle karşılandı!

Saldırıları devrimci, demokrat, yurtsever güçler tarafından ilk elden yanıtı bırakılmadı. Geçtiğimiz aylarda oluşturulan "Acil Hat"ın çağrısıyla bir eylem takvimi oluşturuldu ve eylemli tepkiler peş peşe dile getirilmeye başlandı.

Saldırlara ilk yanıt, 7 Aralık günü, *Yürüyüş* Dergisi bürosunda baskın devam ederken dergi binası önünde yapılan basın açıklamasıyla verildi. Burada daha ilk andan itibaren polisin saldırgan tutumu dikkat çekiyordu. Basın açıklamasının ardından destek amaçlı dergi bürosu önünde bekleyen kitleyi zorla dağıtan polis, sonrasında aynı şekilde devrimci basın mensuplarını da sokaktan zorla çıkardı.

Bu arada emekçi mahallelerinde de saldırılara eylemli yanıtlar ortaya konuldu.

Okmeydanı'nda devrimciler polis baskınına protesto ederken polisle çatışma çıktı, kolluk güçleri baskını yarıda kesip geri çekilmek zorunda kaldılar. Polis Anadolu Kahvesi'ne kadar geri püskürtüldü, barikatların ardından çatışmalar saatlerce devam etti.

Gazi Mahallesi'nde ise Dörtyol'dan Gazi Karakolu'na doğru yapılan yürüyüşe polis saldırdı. Devrimcilerin saldırıya direnişle yanıt vermesiyle çatışma çıktı. Uzun süren çatışmanın ardından sonunda polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Gülsuyu Mahallesi'nde baskını protesto etmek amacıyla Heykel Meydanı'ndan Sondurağa kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Polisin saldırması üzerine barikat kuran devrimci güçlere gaz bombaları ve akreplerle saldıran polis buradan üç kişiyi gözaltına aldı.

Ümraniye'de de saldırıları protesto amaçlı olarak **1 Mayıs Mahallesi** son durakta basın açıklaması gerçekleştiren kitleye polisin saldırması üzerine barikatlar kurulup direnişe geçildi.

Akşam saat 19.00'da **Şişli'deki Temel Haklar ve Özgürlükler Federasyonu** önünde toplanan kitleye basın açıklaması yaptırmayacağını söyleyen polis, kitleyi geri sürmeye çalıştı. Cevahir Alışveriş Merkezi'nin önüne kadar süren arbedenin ardından kitleye saldıran çevik polis kitleyi çembere aldı. Burada 32 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar

gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

Saat 21.00'de ise **Okmeydanı Sibel Yalçın Parkı** önünde toplanan devrimci güçler sağlık ocağına kadar bir yürüyüş gerçekleştirip burada basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının ardından kitle sloganlarla dağıldı.

Yeni faşist terör yasası saldırılara ivme kazandı

Genelkurmay'ın yoğun çabası ile onaylanarak meclisten geçen ve her türlü hak ve özgürlüğü kısıtlayan Toplumla Mücadele Yasası çerçevesinde gerçekleştirilen bu saldırıların temel işlevi, işçi ve emekçi kitleleri baskı altında tutmaktır. Yasayı izleyen gelişmelerin de gösterdiği gibi, devlet bu girişimi ile ilerici-devrimci güçlere ve genel olarak toplumsal muhalefete karşı saldırılara yasal zemin hazırlamak istemiştir.

Geçtiğimiz Eylül ayında da *Atılım* gazetesi, Özgür Radyo, Limter-İş Sendikası gibi onlarca kurumun devlet terörü ile karşı karşıya kalması, onlarca kurum çalışanının tutuklanarak F tipi hapis hanelere konulması bu kapsamdaydı. Son saldırılar da bu kapsamdadır ve saldırı zincirinin yeni bir halkasıdır. Önümüzdeki dönemde buna yenileri eklenecektir.

Saldırı dalgasına karşı birleşik devrimci direnişi geliştirelim!

Fakat devrimci mücadele ve faaliyet bu tip baskı ve saldırılarla önlenemez, devlet ve onun gerisindeki

asalak işbirlikçi burjuvazi bunu bir kez daha görecektir. Bu saldırılara bugüne kadar kolay pabuç bırakılmadı, bundan sonra da bırakılmayacaktır. Dahası saldırılar karşısında ilerici-devrimci güçlerin birleşik eylem refleksi de günden güne güçlenmektedir. Bu saldırıların daha kolay püskürtülmesi, saldırılarla yaratılmak istenen sonuçların daha kolay engellenmesi anlamına gelmektedir.

Bu çerçevede devrimci, demokrat güçlerce ESP operasyonu sonrasında oluşturulan Acil Hat bu saldırılara dönük üretilmiş anlamlı bir yanıtıdır. Toplumsal muhalefetin tümünü kesen bu saldırılar yine devrimci güçlerin ortak tutum almasıyla yanıtlanacaktır.

Sınıf devrimcileri olarak saldırılar karşısındaki bakış ve tutumumuzu burada bir kez daha yineliyoruz: Saldırı belli bir anda kimi, hangi çevre veya kurumu hedeflerse hedeflesin, onu dolaysız olarak kendimize yönelmiş bileceğiz ve buna uygun bir tutumla yanıtlayacağız. Saldırıları hepimizdir ve onları birleşik devrimci bir direnişle karşılamak tüm devrimcilerin ortak sorumluluğudur. Bu çerçevede devrimci güç ve eylem birliğini geliştirmek, bunu olanaklı olduğunca tüm ilerici-demokrat güçleri de kapsayacak biçimde güçlendirmek, günümüzün en öncelikli görevleri arasındadır.

Bu vesileyle tüm ilerici-devrimci güçleri Acil Hat'ın çağrısına en etkin biçimde katılmaya, direnişi kitlesel birleşik bir devrimci hatta geliştirmeye çağırıyoruz.

Yaşasın devrimci dayanışma!

Faşist saldırılara karşı tek yumruk, tek barikat!

Faşist devlet terörüne karşı omuz omuza!

Polis baskını protesto edildi

7 Aralık günü gerçekleşen baskınlar sırasında saat 16:00'da Yürüyüş Dergisi'nin Taksim Küçükparmakkapı'daki merkez bürosu önünde biraraya gelen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. BDSP, ESP, DHP, Partizan, Odak, İHD, PDD, Kaldıraç, ÖDP, Alinteri ve HKM adına yapılan açıklamanın ardından Atılım Gazetesi Yazışleri Müdürü bir konuşma yaptı. Eylem sırasında "Yürüyüş susmadı susmayacak!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Toplumla mücadele yasası iptal edilsin!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Çok sayıda çevik polis Yürüyüş dergisi bürosunun bulunduğu sokağa yığılmak yaptı ve yaya trafiğine kapattı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

İstanbul'da basın açıklamasına polis saldırısı

Devrimci kurumlara yönelik polis baskınlarını protesto etmek amacıyla Mecidiyeköy'deki Temel Haklar ve Özgürlükler Federasyonu önünde 7 Aralık günü saat 19.00'da yapılmak istenen basın açıklamasına polis saldırı. Dernek binası önünde toplanan kitlenin önüne barikat kuran polis, önce kitleyi kalkanlarıyla ittirerek dağıtmaya çalıştı. Kitle Cevahir Alışveriş Merkezi önüne kadar ufak çapta arbedelerle ve "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!" sloganlarıyla geri çekildi. Burada kitlenin etrafı sarıldı ve çember altına alındı. Kitle burada uzun bir süre kolkola girerek ve sloganlarla direndi. Kitleye saldıran polis 32 kişiyi zorla gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı gece serbest bırakıldı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Okmeydanı: Saldırıları birleşik devrimci mücadeleyle püskürtülecek!

7 Aralık günü Okmeydanı'nda baskınlara karşı bir eylem gerçekleştirildi. Gündüz saatlerinde mahallede bulunan Temel Haklar Derneği'nin basılmasının ardından mahalle halkı ve devrimci güçler durumu protesto etmek için polise çatıştı.

Akşam saatlerinde gerçekleştirilecek basın açıklaması için İstanbul'un birçok semtinden gelen ve sayıları 300'ü bulan devrimci güçler, Okmeydanı Sibel Yalçın Parkı'nın yan tarafında toplanmaya başladı. Burada konuşma ve sloganlarla eylem saati beklendi. Saat 21.00'de sloganlarla yürüyüşe geçen kitle İdil Kültür Merkezi'nin de olduğu Sağlık Ocağı'na kadar ilerledi. Yürüyüş boyunca "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Örgütlenme hakkımız engellenemez!", "Okmeydanı faşizme mezar olacak!" sloganları atıldı. Sağlık Ocağı'na gelinmesi ile birlikte burada basın açıklaması okundu. Ardından kitle sloganlarla dağıldı. Eyleme ESP, HKM, BDSP, Odak, SDP, DHP, Partizan, Alinteri, Özgür Yurttaş Hareketi, SODAP ve HÖC katıldı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Gülsuyu'nda gösteriler!

7 Aralık günü polis Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin önüne barikat kurmaya başladı. Bunun üzerine devrimci güçler Heykel'de toplanmaya başladı. Saat 16:00'da derneğin önündeki polis ablukasına molotof atılmasının ardından kolluk güçleri Heykel'deki güçlere saldırmaya başladı. Kitle okul durağına çekilerek barikat kurdu. Polisle çatışma saat 21:00'e kadar sürdü. Çatışmanın ardından devrimci güçler sloganlar eşliğinde Dinler Sokağı'na doğru

yürüyüşe geçti. Sokağın sonundaki barikatta eylem komitesi adına yapılan konuşmada faşist baskılara ve teröre karşı devrimci dayanışmanın yükseltileceği, eylemlerin süreceği ifade edildi. Eylemi BDSP, HKM, ESP, HÖC, PDD, İşçi Köylü gerçekleştirdi.

8 Aralık gecesi de kitlesel bir eylem düzenlendi. BDSP, HKM, HÖC, PDD, Alinteri, SDP, DHP, Partizan'ın örgütlediği eylem saat 19:00'da kitlenin toplanmasıyla başladı. Gülsuyu son durakta "Temel haklar ve özgürlükler mücadelemiz engellenemez!" yazılı pankart açıldı, devletin saldırısını teşhir eden konuşmalar yapıldı. 100 kişiyle başlayan eylem okul durağına yapılan yürüyüşle 300 kişiye ulaştı. Okul durağında polisin saldırması üzerine çatışma çıktı. Yaklaşık 3.5 saat süren çatışma boyunca polis yoğun gaz bombası ve plastik mermi kullandı. Polisin saldırısına molotoflarla ve taşlarla yanıt verildi. Bir polis panzeri yakıldı. Çatışma sonrası kitle Dinler Sokağı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Burada yapılan açıklamanın ardından sloganlarla eylem sonlandırıldı. (Kızıl Bayrak/Kartal)

Ankara: Baskınlar, gözaltılar bizi yıldırılmaz!

7 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde saat 18:00'de Ankara Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde "Baskınlar, gözaltılar, yozlaştırma mücadelemizi engelleyemez!/Haklar ve Özgürlükler Cephesi" imzalı pankart açıldı ve "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Halkız, haklıyız, kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" dövizleri taşındı.

Eyleme birçok demokratik kitle örgütü ve devrimci siyaset destek verdi. Eylemde sık sık "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!", "Halkız, haklıyız, kazanacağız!", "Gözaltılar serbest bırakılsın!" sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Temel Haklar Federasyonu'ndan açıklama

8 Aralık günü Temel Haklar Federasyonu'nda

saldırıları kınamak amacıyla bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına, Federasyon yöneticisi, Okmeydanı Temel Haklar Başkanı Musa Akkanat, TAYAD Başkanı Mehmet Güvel ve Nurtepe Temel Haklar Derneği Başkanı İhsan Bulut konuşmacı olarak katıldılar. Basın toplantısının bitmesinin ardından gazetecilere Federasyon binası gezdirilerek, polisin arama sırasında vermiş olduğu hasarlar gösterildi. Açıklamanın ardından, Federasyon binasından ayrılan Okmeydanı Temel Haklar Başkanı Musa Aykanat ve Gökhan Aktaş gözaltına alındı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Gazi Mahallesi'nde yürüyüş

Saldırıları 8 Aralık günü Gazi Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından gerçekleştirilen bir yürüyüşle protesto edildi. Gazi Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin önünden başlayan yürüyüşte "Baskılar bizi yıldırılmaz!/Gazi Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği" imzalı pankart taşındı. Eylemde "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Gözaltılar serbest bırakılsın!" sloganları atıldı. Eylem Gazi Cemevi önünde yapılan basın açıklaması ile sona erdi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eyleme BDSP'nin de içinde bulunduğu birçok devrimci demokratik kurum katılarak destek verdi. (Kızıl Bayrak/GOP)

Ege Temel Haklar'dan açıklama

Ege Temel Haklar Derneği, İstanbul'daki polis baskınlarını ve gözaltı terörünü protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 8 Aralık günü saat 13.00'te, Konak Kemeraltı girişinde yapılan açıklamada, "Yozlaştırma, uyuşturucu ve fuhuşa karşı kampanyanın" devleti rahatsız ettiği, binlerce polisle yapılan baskınların bunu gösterdiği ifade edildi. Açıklamaya devrimci-demokrat kurumlar katılarak destek verdi. (Kızıl Bayrak/İzmir)

Adana: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"

İstanbul'daki saldırılar 8 Aralık günü Adana'da

yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Saat 12.00'de İnönü Parkı'nda "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**" pankartı arkasında biraraya gelen kurumlar adına açıklama yapıldı. Adana Temel Haklar, Şakirpaşa Temel Haklar, Adana Gençlik Derneği, ESP, BDSP, Thayd-Der, Tekstil-Sen, İşçi Mücadelesi, SGD ve EMEP tarafından düzenlenen basın açıklamasında "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Gözümlü alınanlar serbest bırakılsın!**", "**Adalet istiyoruz, yaşasın mücadelemiz!**" sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Adana)

İstanbul: "Yaşasın devrimci dayanışma!"

Polis baskınlarını protesto etmek amacıyla 8 Aralık günü Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirildi. DHP, BDSP, ESP, Partizan, EHP, HKM, Kaldıraç ve Odak tarafından yapılan ortak açıklamanın ardından, Mecidiyeköy'deki basın açıklamasında gözümlü alınan Proleter Devrimci Duruş Dergisi çalışanı Çağdaş Büyükbaş gözümlü kaba dayağa ve psikolojik işkenceye tabi tutulduklarını ifade etti. Yaklaşık 75 kişinin katıldığı basın açıklamasında "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Gözümlü serbest bırakılsın!**", "**Yaşasın devrimci dayanışma!**" sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Temel Haklar Federasyonu: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"

Temel Haklar Federasyonu 9 Aralık günü Taksim Tramvay durağında saldırıları ve gözümlüleri protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde "**Haklar ve özgürlükler mücadelemiz engellenemez!/Temel Haklar Federasyonu**" imzalı pankart açıldı. "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Gözümlü serbest bırakılsın!**" yazılı dövizler taşındı. Açıklamada saldırılar hakkında bilgi verildi, baskınlar teşhir edildi. Eyleme birçok devrimci grup katılarak destek verdi. Eylemde "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Gözümlü serbest bırakılsın!**", "**Yaşasın devrimci dayanışma!**", "**Halkız, haklıyız, kazanacağız!**" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Adana'da meşaleli yürüyüş!

Saldırıları 9 Aralık günü Adana'da düzenlene bir eylemle protesto edildi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi Adana Temsilciliği'nin çağrısıyla biraraya gelen kitle saat 18:00'de İnönü Parkı'nda "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**" pankartının arkasında toplandı. Sloganlarla başlayan eylemde çevrede bulunan halka devletin terörünü teşhir eden konuşmalar yapıldı, eyleme katılım çağrısı yapıldı. Buradan AKP il binasına doğru meşalelerle yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sloganlar coşkuyla haykırıldı. AKP il binasının önünde basın açıklaması yapıldı. BDSP, ESP, DHP, ÇHKM'nin de destek verdiği eylem sırasında "**Gözümlü serbest bırakılsın!**", "**Gözümlü, baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Yaşasın devrimci dayanışma!**" sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Adana)

Bursa'da saldırılarla ilgili açıklama

9 Aralık günü Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, dernek binasındaki Semra Başıyigit Halk Sahnesi'nde saat 14.00'te 7 Aralık günü İstanbul'da yapılan baskınlarla ilgili bir basın toplantısı düzenledi. Açıklamada saldırıların mücadeleyi engelleyemeyeceği vurgulandı.

10 Aralık günü Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği saat 14.00'te Osmangazi Metro İstasyonu'nda yaptığı basın açıklamasıyla, 7 Aralık günü İstanbul'da devrimci kurumlara yönelik devletin terör güçlerince gerçekleştirilen saldırıları protesto etti. ESP, BATİS, BDSP ve Alınteri'nin destek verdiği eylemde, "**Gözümlü, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Yaşasın devrimci dayanışma!**" sloganları atıldı. (Kızıl

Bayrak/Bursa)

Mamak'ta meşaleli yürüyüş

10 Aralık günü Mamak Tuzluca'yı Mahallesi'nde BDSP, İdilcan Kültür Merkezi, Mamak ESP, Halkevleri, Kaldıraç ve Kurtuluş Partisi'nin örgütlediği, SDP, Partizan ve PSAKD Mamak Şubesi'nin destek verdiği bir eylem gerçekleştirildi. Tuzluca'yı Abidin Aktaş Caddesi'nde "**Baskılar, gözümlü, tutuklamalar örgütlü mücadelemizi engelleyemez! Yaşasın devrimci dayanışma!**" pankartı arkasında toplanan kitle saat 16:30'da sloganlarla Tuzluca'yı Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti ve yolu trafiğe kapattı. Mahallenin merkezine gelindiğine basın metni okundu. Basın açıklamasının ardından kitle kortej oluşturarak meşalelerle mahallenin içlerine doğru yürüyüşe geçti. Kitle eylemin başladığı noktaya geldiğinde bir konuşma yapıldı. Artan devlet terörü karşısında birleşik mücadelenin ve devrimci dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Mahkeme günü eylem...

Gözümlü alınan devrimciler, 11 Aralık günü saat 11.30'da, Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'ne getirildiler. Temel Haklar Federasyonu tutuklananların derhal serbest bırakılması talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının mahkeme önünde yapılmasına izin verilmemesi üzerine eylem parkta gerçekleştirildi.

Eylemde "**Gözümlü serbest bırakılsın!**", "**Baskılar, gözümlü, komplolar bizi yıldırılmaz!**" şiarlarının yazılı olduğu Temel Haklar Federasyonu imzalı pankartı ile "**Halkız, haklıyız, kazanacağız!**", "**Komploları boşa çıkartacağız!**", "**Gözümlü serbest bırakılsın!**" yazılı dövizler açıldı ve sloganlar atıldı. Basın metninin okunmasının ardından Sarıgazi, Esenyurt, Nurtepe Temel Haklar Derneği çalışanları konuşma yaptılar. Açıklamadan sonra kitle mahkeme salonunun önüne kadar yürüdü. Eyleme TUYAB, BDSP, Partizan, ESP, Mücadele Birliği, SDP, EHP ve Kaldıraç destek verdi. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Ankara: Meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması

Ankara'da devrimci kurumlara yönelik baskıları protesto etmek ve devrimci kurumlarla dayanışmak amacıyla, 11 Aralık günü saat 17:30'da Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasından önce meşaleli kısa bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş Yüksel Caddesi'nin Mithat Paşa girişinde başladı. En önde "**Baskılar, gözümlü,**

Okmeydanı 7 Aralık

tutuklamalar örgütlü mücadelemizi engelleyemez!", "**Yaşasın devrimci dayanışma!**" şiarlı pankart açıldı. Yürüyüş sırasında "**Yaşasın devrimci dayanışma!**", "**Yaşasın örgütlü mücadelemiz!**", "**Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!**", "**Baskılar, gözümlü, tutuklamalar bizi yıldırılmaz!**" sloganları sıklıkla atıldı. Alınteri, BDSP, DHP, EHP, ESP, HÖC, Kaldıraç, Kurtuluş Partisi ve Partizan'ın örgütlediği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

İstanbul'da tutuklamalar protesto edildi

12 Aralık günü yapılan eylemle 15 devrimcinin tutuklanması protesto edildi. Saat 13:00'te Temel Haklar Federasyonu önünde yapılan eylemi Alınteri, BDSP, DHP, EHP, ESP, Ezilenlerin Kurtuluşu, HKM, HÖC, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Odak, Partizan, SDP ve TKP düzenledi. Eylemde "**Baskılar durdurulsun, tutuklananlar serbest bırakılsın**" pankartı açıldı ve kurumlar adına ortak açıklama yapıldı. Eylemde "**Yaşasın devrimci dayanışma!**", "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!**", "**Baskılar bizi yıldırılmaz!**", "**Tutuklananlar serbest bırakılsın!**" sloganları atıldı.

Eylemin ardından devrimci kurum ve platform çalışanları saat 15:00'te *Yürüyüş Dergisi* ile dayanışmak amacıyla, İstiklal Caddesi boyunca toplu olarak *Yürüyüş* dergisinin satışını gerçekleştirdiler. BDSP, ESP, SDP, HKM, Odak, Partizan, EHP, DHP, HÖC çalışanlarının katıldığı toplu dergi satışında Taksim Meydanı'ndan Tünel'e doğru ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtım yapıldı. Yaklaşık 25 kişinin katıldığı dergi satışına halkın ilgisi yoğun oldu. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Gülsuyu'nda gözümlü protestosu

Gülsuyu Temel Haklar Derneği'ne 12 Aralık günü öğle saatlerinde yapılan baskında Gülsuyu Temel Haklar çalışanı Özlem Olgun gözümlü alındı. Gülsuyu Temel Haklar Derneği, 13 Aralık günü akşam saat 19.30'da gözümlüleri ve saldırıları protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdi. Okul Durağı'nda meşaleli bir yürüyüşle başlayan eylemde, "**Haklar ve özgürlükler mücadelemiz engellenemez!**" pankartı açıldı ve "**Yaşasın devrimci dayanışma!**", "**Tutuklamalar, baskılar, gözümlü bizi yıldırılmaz!**", "**Gözümlü serbest bırakılsın!**" sloganlarıyla Heykel Meydanı'na yüründü. Basın açıklamasının ardından eylem bitirildi. Eyleme PDD, BDSP, ESP, DHP ve Alınteri destek verdi. (Kızıl Bayrak/Kartal)

Asgari ücret mücadelesi ve sendikalar

Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilk toplantısını 30 Kasım'da gerçekleştirdi. İkinci toplantının da 15 Aralık'ta yapılacağı bildirildi. Komisyonun toplam dört kez toplanması ve son toplantının ardından da 2007 yılında uygulanacak asgari ücretin açıklanması bekleniyor.

Komisyonun ilk toplantısında özellikle hükümet ve işveren temsilcileri tarafından ortaya konulan görüşler, asgari ücretteki artışın oldukça düşük düzeyde kalacağını gösteriyor. Zaten hükümetin 2007 yılına ilişkin açıkladığı programda da asgari ücrete yüzde 4-8 civarında bir zam yapılacağını öngörülmesi bu beklentiye güçlendirir nitelikte. Yani hükümet zam oranı konusundaki tercihi çoktan yapmış durumda.

Asgari ücret gündemi ve sendikalar

Henüz Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilk toplantısını dahi yapmadan, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş asgari ücretle ilgili talep ve düşüncelerini birer açıklamayla ortaya koymuşlardı. Konfederasyonların açıklamalarında, sermayenin asgari ücret hakkını ortadan kaldırmaya dönük bir niyet ve planla hareket ettiği görmezden geliniyor, daha ziyade konuyla ilgili bir takım klişeleşmiş tespit ve yakınmalar dile getiriliyordu. Sermayenin bu önemli saldırı politikasına karşı ciddiye alınabilecek herhangi bir mücadele ve eylem programı önerilmiyordu. Özellikle Hak-İş ve Türk-İş'in açıklamaları tam olarak bundan ibaretti.

Türk-İş yönetiminin asgari ücretle ilgili bir şeyler yapmak gibi bir niyetinin bulunmadığı, konuya "şu iş bitse de rahatlasak" düşüncesiyle yaklaştıkları, komisyonun ilk toplantısından sonra daha da net olarak anlaşıldı. Türk-İş adına komisyon toplantısına katılan Genel Eğitim Sekreteri, toplantı çıkışında konuyla ilgili epeyce bir yakınmakla yetindi. Ne Mustafa Türkel'den ne de diğer Türk-İş yöneticilerinden ilk toplantıyı izleyen günlerde herhangi bir ses çıkmadı. Buna, Papa'nın Türkiye ziyaretine karşı eylem örgütlenme türünden düşünceleriyle tanınan Türk-İş Genel Mali Sekreteri Ergun Atalay da dahil.

Bu suskunluk bir hafta kadar sürdü ve nihayet 7 Aralık'ta sona erdi. Bir gün sonraki gazeteler Türk-İş'in asgari ücretle ilgili eylemler yapacağını yazdılar. Ne var ki suskunluğu sona erdiren Türk-İş'in merkez yönetiminde yer alan bürokrat takımı değildi. Bu görev Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak'a düşmüştü. Görüldüğü kadarıyla İstanbul'daki çeşitli şubelerin asgari ücret konusunda bir şeyler yapılması yönünde yarattıkları basınç ve başlattıkları yerel imza kampanyası tepedeki bürokratları istemeyerek de olsa "eylem kararı" almaya zorlamıştı. Bunun sonucunda da İstanbul'daki imza kampanyasının tüm ülkedeki işyerlerine yaygınlaştırılması kararlaştırılmıştı. Konuyla ilgili açıklamayı bir yerel yönetici durumundaki Faruk Büyükkucak'ın yapması ise, Türk-İş'in tepesindeki bürokratların bu kararın arkasında durmaya hiç de niyetlerinin olmadığını daha en başından gösteriyordu.

Nitekim öyle de olmuştur. Açıklamada işyerlerinde toplanan imzaların "yurt genelinde yapılacak eylemlerle" başbakanlığa gönderileceği vurgulanmasına rağmen hiç de öyle olmamıştır. Şu ana kadar gelen bilgiler, 13 Aralık'ta sadece İstanbul'da Galatasaray Postanesi önünde 300 kadar kişinin katılımıyla bir eylem gerçekleştirildiğini, "yurt genelinde" ise benzeri eylemlerin söz konusu

olmadığını göstermektedir. Kaldı ki belli başlı üç beş ilde daha son derece dar katılımlarla benzeri eylemlerin yapılmış olması da bu tabloyu hiçbir biçimde değiştirmeyecektir.

Bu tablo Türk-İş'in tepesindeki ihanet çetesinin sınıfın en temel sorunlarına ne ölçüde duyarlı olduklarını, nasıl yaklaştıklarını hiçbir tartışmaya yer vermeyecek açıklıkta bir kere daha göstermektedir.

"Çalışan kesimin haklarını yılmaz bir savunucusu oldum ve halen de işçi haklarının sonuna kadar savunmaktayım. İşçilerimizin haklarını hiçbir zaman ve hiç kimseye karşı yedirmedik ve yedirmeyeceğiz. Bunun içinde her zaman en iyisini yapmaya çalıştık ve çalışmaya da devam edeceğiz" Bu satırları Türk-İş Genel Mali Sekreteri Ergun Atalay'ın bundan bir süre önce *Kızıl Bayrak*'ta kendisiyle ilgili yayımlanan yazılara gönderdiği yanıt metninden aktardık. Sözler ve pratik arasındaki bu tezatlık söylenecek bir şey bırakmıyor. Dolayısıyla Ergun Atalay'ın ve diğer Türk-İş yöneticilerinin kulaklarını çınlattık, başta Türk-İş üyeleri olmak üzere işçilere düşüyor.

DİSK, en başından beri, asgari ücreti ele alma konusunda diğer iki konfederasyondan biraz daha farklı bir çizgi izledi. Asgari ücretin düşük belirlenmesine karşı tutum aldığı gibi tespit komisyonunun yapısına ve işleyişine dönük eleştiriler getirdi. Türk-İş'i "figüran" olarak yer aldığı komisyondan çekilmeye ve mücadeleyi birlikte örgütlemeye çağırdı. Bu kadar da değil. 25 Kasım günü Ankara'da toplanan DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısında asgari ücret konusu da ele alındı. Açıklanan sonuç bildirisinde, DİSK'in asgari ücret konusunda bir kampanya başlatacağı duyuruldu.

DİSK yönetiminin bu ataklığı kuşkusuz nedensiz değildir. Birincisi, DİSK yönetimi Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda "işçiler adına" sadece Türk-İş'in bulunmasından rahatsızdır. Mevcut yapı ve işleyiş yönelttikleri eleştirilerin arka planındaki amaçlardan bir tanesi DİSK'in de temsil edileceği yeni bir yapılanmanın önünü açmaktır. Fakat bu gene de tali bir neden sayılmalıdır. Yönetimin asgari ücret ve diğer gündemler üzerinden ortaya koyduğu medyatik

çabanın asıl hedefi, 2007 yılında gerçekleştirilecek DİSK Genel Kurulu'na hazırlanmaktır. 25 Kasım tarihli GBK sonuç bildirisini bunun böyle olduğunun ifadesiydi. Son bir haftadır "Asgari Ücret Kampanyası" adı altında gerçekleştirilenler ise somut ifadesi olmuştur.

Bu söylediklerimiz DİSK'in asgari ücret konusunda aldığı tutumu ve bununla ilgili yapılanları yok saydığımız şekilde anlaşılmalıdır. Diğer iki konfederasyonla karşılaştırıldığında, DİSK'in asgari ücret konusundaki duruşu elbette olumluluk taşımaktadır. Örneğin DİSK tarafından öne sürülen ve 13 Aralık Kadıköy eyleminde de Süleyman Çelebi tarafından dile getirilen talepler asgari ücret konusunda oldukça ileri bir noktanın ifadesidir.

Fakat asıl önemli olan DİSK yönetiminin pratikte ne yaptığıdır. Asgari ücretle ilgili söylediklerini kendisinin belli bir ciddiyetle hayata geçirip geçirmediğidir. Sorun buradadır ve 13 Aralık itibarıyla görünen tablo, DİSK'in asgari ücretle ilgili kampanyasının medyatik bir göz boyama çabasından öteye gitmediğini göstermektedir.

Ortaya koydukları pratik, asgari ücret konusunda iki farklı yaklaşım sahibi olan DİSK ile Türk-İş'in aslında aynı yerde durduklarına işaret etmektedir. Şu farkla ki, Türk-İş asgari ücret belirlenmesi sürecini sessizce geçirmenin derdindeyken, DİSK yönetimi bu aynı süreci 2007 yılındaki genel kurul öncesinde mücadeleci bir görüntü vermenin imkanına çevirmeye çalışmaktadır. Fakat sınıfın geniş kesimlerini sermayenin saldırılarına karşı birleşik militan bir mücadeleye çağırma, bu mücadeleye önderlik etme noktasında sorumluluk almaktan bilinçli bir tarzda kaçınmaları, onların gerçekte aynı kumaştan dokunduğunu bütün açıklığıyla göstermektedir.

Sınıf bilinçli işçiler, önümüzdeki günlerde bu konfederasyonlar tarafından örgütlenecek eylem ve etkinliklere elbette kayıtsız kalmayacaklardır. Fakat hem bu eylem ve etkinlikleri, hem de kendi bağımsız çalışmalarını, sendikal ihanet çetelerinin gerçek yüzlerini teşhir etmenin zemini olarak değerlendirmekten de geri durmayacaklardır.

DİSK: “Asgari ücret = Kaç simit?”

DİSK 13 Aralık günü Kadıköy İskele Meydanı'nda yaptığı basın açıklaması ile “İnsanca Bir Yaşam İçin Asgari Ücret” kampanyasını başlattı.

DİSK üyesi işçiler saat 12:00'de Kadıköy İskelesi'nde biraraya geldiler. Eylemde DİSK'in kampanyasının temel şiarı olan “Sayın Başbakan, Asgari Ücret= Kaç Simit?, Bizi Muhtaç Ettiniz Kuru Simit!” yazılı dövizler taşındı. İşçiler sloganlarla asgari ücret uygulamalarını protesto ettiler.

Eylemde ilk olarak söz alan DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, Türkiye'de gerçekleştirilen en büyük toplu sözleşmenin aslında asgari ücret olduğunu ifade etti. Asgari ücretin tek taraflı gerçekleştirildiğini, görüşmelerin her yıl birbirini tekrar eden orta oyununa dönüştüğünü vurguladı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise yaptığı açıklamada; iktidar ve işveren temsilcilerinin asgari ücreti belirlerken İMF politikaları doğrultusunda hareket ettiğine, ülkenin sosyal ve ekonomik koşullarını dikkate almadığına değindi. Çelebi, sözlerine şöyle devam etti: “Asgari ücretli normal şartlarda haftalık 45 saatini, aylık 225 saatini çalışarak geçirmektedir. Bunun karşılığında elde ettiği gelire başkalarına muhtaç kalmaktadır.

Asgari ücretlinin bugün aldığı net 380 YTL ücret ile geçinebilmesinin mümkün olmadığını, Türkiye'de yaşayıp da bilmeyen var mıdır? Örneğin, Kasım ayında ortalama 335 YTL gözüken kiralar karşısında asgari ücretli gelirin yüzde 88'inin kiraya gitmesi ve bu ödemediği kalan sadece 45 YTL'lik bir gelirle, bırakın bir aileyi, bir insan bile geçinebilir mi?

Ülkemizde bir asgari ücretli günlük 12.7 YTL ile hem ısınmak, hem giyinmek, hem barınmak, hem işe gidip gelmek kısaca yaşamak zorundadır. Bu ücretle bir günde ancak 12 simit ve 12 bardak çay alabilir!

Yine örneğin, bir asgari ücretli evine bir beyaz eşya almak için 2 ay boyunca yemeden içmeden, barınmadan, ısınmadan çalışmak zorundadır... Sadece kazanılmış bu haklar çerçevesinde bile asgari ücretin belirlenmesindeki temel ölçüt, ne açlık sınırı, ne yoksulluk sınırı değil, insanca yaşamaya ve geçinmeye yeterli ücret olmak zorundadır.

Asgari ücret, çalışanların ve ailelerinin en az gereksinimlerini gözeterek, gıda, konut, sağlık, giyim, ulaşım ve kültür giderleri milyonlarca işçinin yaşadığı gerçek ile bağdaştırılarak hesaplanmalıdır. Asgari ücret net olarak belirlenmeli, asgari ücret üzerinden alınan vergiler kaldırılmalıdır...

Anti demokratik yapısı ile işçileri açlığa ve sefaletle mahkum eden Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda bütün çalışanların temsilcileri görüşmelere katılmalı, görüşmeler kamuoyuna açık hale getirilmeli, anlaşmazlık durumunda çalışanların grev hakkı tanınmalıdır.

Diğer yandan Türk-İş, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda oynadığı figüran rolünü bırakarak görüşmelerden çekilmeli, DİSK ve diğer emek örgütleri ile birlikte tüm asgari ücretlileri kapsayacak etkili ve hak alıcı bir mücadeleyi önüne koymalıdır”.

Çelebi'nin ardından yeniden söz alan Musa Çam,

başlatılan kampanya hakkında bilgi verdi ve önümüzdeki dönemde gerçekleştirilmesi planlanan eylemlerin duyurusunu yaptı. Bölgelerde basın açıklamaları, organize sanayi bölgelerinde yürüyüş ve bildiri dağıtımları, salon toplantıları, TV ve radyo programları, ses aracıyla kitleye seslenme, gazete ilanları şeklinde özetlenen eylem programının bir ay boyunca uygulanacağı belirtildi.

Açıklamanın ardından kitle tek sıra halinde ve sloganlar eşliğinde Altıyol'a doğru yürüyüşe geçti.

“Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek!” sloganları eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüş sırasında kampanya bildirisinin de dağıtımı yapıldı.

Eyleme 200'ü aşkın işçi katıldı. Komünistler eyleme BDSP imzalı “Sefalet ücretini kabul etmiyoruz!”, “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!” dövizleriyle katılarak destek verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Türk-İş: “Asgari değil insanca ücret!”

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun toplanacağı 15 Aralık Cuma günü öncesi taleplerini kamuoyuna duyurmak amacıyla Türk-İş'e bağlı sendikalar 13 Aralık günü Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptılar. Eyleme 300 kişi katıldı.

Tünel'de toplanan Belediye-İş üyeleri açıklamanın yapılacağı yere kadar sloganlarla yürüdüler. “Asgari ücret kaderin değildir, örgütlen, değiştir!” pankartı açan yaklaşık 80 Belediye-İş üyesi işçi, yürüyüş boyunca “Asgari değil, insanca ücret!”, “İMF'ye değil, emekçiye bütçe!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları attılar. Postane önüne gelindiğinde ise diğer sendikalara üye işçiler ile birlikte “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı gür bir şekilde atıldı. Eyleme Belediye-İş, Tezkop-İş ve Petrol-İş sendikaları kitlesel katıldı. Deri-İş Tuzla Şubesi de pankart açtı.

Türk-İş 1 No'lu Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, açıklama öncesi yaptığı konuşmada, yarın KESK'in 2007 bütçesi için yapacağı iş bırakma eylemini desteklediklerini ve 4-B yasa tasarısı için Başbakan'ın verdiği sözü tutmasını istediklerini söyledi.

Büyükkucak, Türk-İş adına okuduğu açıklamasında ise; taleplerinin insanca yaşamaya yeten bir asgari ücret olduğunu, bu ücret hesaplanırken tek kişi üzerinden değil, işçilerin ailelerinin de hesaba katılması gerektiğini vurguladı. Bölgesel asgari ücrete de karşı

olduklarını, ayrıca asgari ücretin vergiden muaf tutulması gerektiğini söyledi. “Piyasaya göre değil, anayasaya göre bir asgari ücret istiyoruz” diyen Büyükkucak sözlerini “Asgari ücret, bilimsel, objektif ve güvenilir veriler esas alınarak tespit edilmeli diyerek bitirdi.

Açıklama sırasında, “Asgari ücret, 680 net!”, “Sefalet ücreti istemiyoruz!”, “Hükümet istifa!” sloganları atılırken, Türk-İş Genel Merkezi'nin görüşmeler sırasında almış olduğu pasif tutuma karşın “Türk-İş uyuma, harekete geç!”, “Söz bitti, sıra eylemde!” sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından Türk-İş 1 No'lu bölgede toplanan 200 bin imza Başbakanlığa postalandı. Türk-İş yöneticileri toplam 9 bölgeden 1 milyon imza toplayacaklarını belirttiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Asgari ücret kampanyası çalışmalarından...**“İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!”****KİP: “Sefalet ücretine boyun eğmeyelim!”**

“İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret” talebiyle bölgemizde başlattığımız çalışmamızı yoğunlaştırarak sürdürüyoruz. Bu ay sonunda belirlenecek olan asgari ücretin, biz işçi ve emekçilere sömürü, sefalet ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyeceğinin, asgari ücretin biz işçilerin ihtiyaçlarına göre değil, patronların çıkarlarına göre belirlendiğinin bilincindeyiz.

İlk olarak bölgemizdeki otobüs güzergahlarının ve fabrikaların bulunduğu hatlara “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret istiyoruz!” talebinin yazılı olduğu afişlerimizi yaygınca yaptık. Bir yandan propaganda-ajitasyon faaliyetimizi sürdürürken, diğer yandan da işçilerden imza toplamaya devam ediyoruz.

Asgari ücret bildirimlerimizi de bölgemizdeki merkezi yerlerde ve sanayi havzalarındaki fabrikalarda yaygın bir şekilde dağıtıyoruz. Bu dağıtımlar esnasında düzeni teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıyoruz.

İstanbul İşçi Kurultayı çalışmaları sırasında kimi fabrikalarda karşılaştığımız engelleme girişimleri asgari ücret çalışması yürütürken de karşımıza çıktı. Ancak ısrarlı ve kararlı tutumumuz karşısında gerek patronlar, gerekse özel güvenlik görevlileri geri adım atmamak zorunda kaldılar. Bir fabrikada dağıtım yaparken fabrika müdürü ve özel güvenlik bizleri engellemek istedi. Engellemedikleri için polis çağırarak zorunda kaldılar. Gelen polislerimize karşı da faaaliyetimizin meşruluğunu savunduk ve çalışmamıza devam ettik.

İşçi ve emekçilerle doğrudan iletişim kurabilmenin aracı olan imza metinlerimizi de yaygın kullanmaya başladık. Stand açamadığımız yerlerde elden imza toplamayı sürdürüreceğiz, merkezi yerlerde ise imza standları açarak geniş işçi ve emekçi kitlelerine ulaşacağız. Böylelikle asgari ücretin belirlenme sürecinde, işçileri örgütlenmeye ve haklarına sahip çıkmaya çağıracağız.

Küçükçekmece İşçi Platformu**BİP’ten asgari ücret çalışması**

İstanbul’daki yerel işçi platformlarının “İnsanca bir yaşamaya yeten asgari ücret” talebiyle başlatmış olduğu kampanyayı Büyükçekmece İşçi Platformu

olarak bölgemizde de yoğun bir çalışmaya konu ediyoruz.

İlk olarak “Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!/BDSP” imzalı afişleri Esenyurt, Kırac Haramidere ve Balık Yolu’nda yaygın bir şekilde kullandık. Yanısıra çalışmamızı bildiri ve bülten gibi araçlarla sürdürüyoruz.

Ayrıca “İnsanca yaşamaya yeten bir ücret!” talebiyle yürüttüğümüz imza kampanyasını da sürdürüyoruz. Yaygın bir şekilde kullandığımız bildirimleri büyük ölçüde tüketmiş bulunuyoruz. Bölgemizde imza standlarının açılması için emniyete yaptığımız başvuru reddedi. Bu nedenle fabrikalarda, mahallelerde, sokaklarda ve kahvelerde ajitasyon konuşmaları eşliğinde imza topluyoruz. Böylece kampanyamızın duyurusunu yapıyoruz.

12 Aralık günü Haramidere, Balık Yolu, Yeşilkent ve Depo’da bir yandan bildiri dağıtımını yaparken, diğer yandan imza topladık. Yaptığımız ajitasyon konuşmalarıyla işçi ve emekçileri, sermayenin dayattığı sefalet ücretini kabul etmemeye ve insanca bir yaşam için mücadeleyi yükseltme çağırıldık. Bu çalışmanın sonucunda 800’ü aşkın imza topladık.

Büyükçekmece İşçi Platformu**ÜİP: Asgari ücret çalışmamız devam ediyor!**

Geçtiğimiz hafta “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!” talebiyle bir kampanya başlatan Ümraniye İşçi Platformu, çalışmalarını hızlandırarak devam ediyor. Hafta içi, vardiya girişlerinde fabrika kapılarında bildiri dağıtan ve imza toplayan Platform çalışanları, 10 Aralık Pazar günü ise Dudulu semt pazarındaydı.

Önlükler giyilerek yürütülen çalışmada, megafonla ajitasyon konuşmaları yapıldı. Sermayenin işçi ve emekçilere dayattığı kölece yaşam koşulları teşhir edildi, insanca yaşamaya yeten bir asgari ücret için mücadele çağırısı yapıldı. Dudulu OSB ve İMES’te çalışan işçilerin yoğun olarak kullandığı semt pazarında, işçilerin çalışmaya ilgisi oldukça yoğundu. Birçok işçiyle birebir ve gruplar halinde sohbetler edildi. Yer yer işçiler imza atmamak için sıraya girdiler.

Çalışmanın sonuna doğru gelen polislerin engelleme girişimleri platform çalışanları tarafından boşa düşürüldü. Resmî polisler ve ardından gelen TMSH ekipleri ortamı terörize ederek insanları korkutmaya çalıştılar. Ancak platform çalışanları

ajitasyon konuşmaları eşliğinde faaliyetlerini sürdürdüler. İşçiler ise polisin ortamı terörize edici tutumuna aldırmadan platform çalışanlarıyla sohbet etmeye ve imza atmaya devam ettiler.

Bir saat süren çalışma boyunca 100’ü aşkın imza toplandı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye**Adana: “İnsanca yaşamaya yeten bir ücret istiyoruz!”**

Önümüzdeki günlerde asgari ücret belirlenecek. Sermaye sınıfı, işçi ve emekçileri asgari bir yaşama mahkum etmeye çalışıyor. İşçiler olarak diyoruz ki, asgari bir yaşama mahkum değiliz, asgari bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu konuda sözümüzü söylemek için bir çalışma başlatmış bulunuyoruz.

Bu amaçla bir süredir çıkardığımız *Sanayi İşçileri Bülteni*’ni çalışmamızda etkin bir şekilde kullanıyoruz. Bültenimizin 3. sayısını asgari ücret ve sermayenin saldırılarına karşı nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği üzerine hazırlamıştık.

Yaklaşık bin adet bülteni Şakirpaşa sanayi girişinde ve atölyelerde sanayi işçilerine ulaştırdık. Asgari ücret bildirimlerimizi de sanayi işçilerine ve sanayi işçilerinin buldukları bölgede yaygın olarak dağıttık. Yanısıra imza kampanyası başlattık. İmza kampanyası çerçevesinde çevremizdeki işçilere de imza föyleri vererek onları da çalışmamıza katmaya çalıştık.

Çalışmamızın daha da güçlenmesi ve daha fazla işçiye ulaşabilmesi amacıyla, çevremizdeki işçileri biraraya getirerek hem kampanyamızı anlatmak ve hem de önümüzdeki süreci planlayabilmek için bir işçi toplantısı ve ardından sanayide bir basın açıklaması yapmayı planladık. Bu amaçla hazırladığımız afişleri sendikalara, sanayi girişine ve işçilerin geçiş güzergahlarına yaptık. Yine hazırladığımız el ilanlarını işçilerin işe giriş saatlerinde sanayi girişinde dağıttık. 10 Aralık günü gerçekleştirdiğimiz bir işçi toplantısıyla hem kampanyamızı anlattık ve hem de önümüzdeki süreci planlandırdık.

11 Aralık günü sabah 07.30’da sanayi girişinde, “Sefalet ücretini kabul etmiyoruz, insanca yaşamaya yeten asgari ücret istiyoruz!/SİDER(G)” imzalı pankartın arkasında sloganlarla biraraya gelen işçiler olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Eylemde, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya

hiçbirimiz!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Köle değil işçiyiz örgütlüysek güçlüyüz!”, “İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz!” sloganları atıldı. Eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Sanayi İşçileri Derneği Girişimi çalışanları/Adana

Mamak'ta yaygın asgari ücret çalışması

Mamak'ta “Asgari ücret; asgari eğitim, asgari sağlık, asgari ekmek demektir! Sefalet ücretlerini kabul etmiyoruz!” şiarıyla başlattığımız çalışma sürüyor. Asgari ücret gündemini en geniş emekçi kitlesine taşıyabilmek için çeşitli toplantılar düzenliyoruz. 7 Aralık Perşembe günü Şirintepe Mahallesi'nde emekçi kadın toplantısı yapıldı. Bire bir görüşülerek ve el ilanları ile davet edilen emekçi kadınların birçoğu toplantıya katıldı. Aynı gün Ege-Eski Çöplük Mahallesi'nde işçi-emekçi toplantısı gerçekleştirildi. 17 Aralık'ta yapılması planlanan geniş katılımlı Mamak toplantısına çağrı yapıldı.

8 Aralık Cuma günü ise Tuzluca'yı Mahallesi'nde emekçilerin katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Asgari ücretin tespit edileceği gün sermayenin karşısına çıkma çağrısı yapıldı.

Toplantıların yanısıra yoğun bir propaganda çalışması yürütüyoruz. Asgari ücrete ilişkin bir de imza kampanyası başlatmış bulunuyoruz. 8 Aralık günü sabah saatlerinde Tuzluca'yı Mahallesi'nde bulunan işçi-emekçi servislerine bildiri dağıttık. Dağıtım sırasında emekçilerle bire bir sohbet ederek imza topladık. Ardından bölgeye afiş yaptık,

11 Aralık günü, Şirintepe, Eski Çöplük ve Ege Mahallesi güzergahındaki otobüs ve servislere bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Dağıtım sırasında emekçilerden imza topladık. Emekçilerin ilgi ile karşıladığı dağıtım faaliyetimizde birçok insandan imza aldık. Bildiri dağıtımının hemen ardından yine aynı bölgeye afişlerimizi yaptık.

12 Aralık günü, daha önce sabah dağıtım ve afiş yaptığımız Tuzluca'yı Mahallesi'ne imza standı açtık. İş çıkış saatinde açtığımız stand emekçilerin ilgisi yoğun oldu. Bildirilerimizin ve Ankara İşçi Bülteni'nin bulunduğu standda materyallerimiz kısa sürede tükendi.

Mamak BDSP olarak yürüttüğümüz asgari ücret çalışmasında bugüne kadar birçok işçi ve emekçiye ulaştık. Bu eksende, hazırladığımız çalışma programı üzerinden önümüzdeki günlerde işçi ve emekçilerle daha güçlü bir şekilde buluşmaya devam edeceğiz.

Mamak BDSP

İzmir: “Sefalet ücretine hayır!”

2007 yılı için işçilere reva görülen asgari ücretin belirleneceği şu günlerde Çiğli BDSP olarak çalışmalarımıza hız verdik. “Sefalet ücretine hayır! İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!” talebiyle bölgedeki işçi ve emekçilere sesleniyoruz. Asgari ücretle ilgili afişler bölgemizde yoğun olarak yapıldı. Çiğli Organize'nin içi, Çiğli merkez, Güzeltepe, Harmandalı, Yamanlar semtlerine yaptığımız afişler oldukça dikkat çekti. Bildirilerimizi ise Çiğli Organize'deki fabrikalara ulaştırmaya devam ediyoruz. Bildiri dağıtımlarına işçilerin ilgisi oldukça anlamlıydı. İşçilerin gündeminde sermayenin kıdem tazminatının gaspına yönelik saldırısı bulunuyor. Çalışmalarımıza farklı araçlarla devam edeceğiz.

Çiğli BDSP çalışanları

Bursa BDSP'den asgari ücret çalışması

Bursa BDSP'nin, “İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret” kampanyası devam ediyor. Yaygın propaganda araçlarının kullanıldığı kampanya çerçevesinde imza standları açılıyor. Görsel olarak afişlerle, ozalitlelerle donatılan Fomara Meydanı'nda açılan imza standı işçi ve emekçilerin ilgisini çekiyor.

Küçük Sanayi Sitesi Bursaray İstasyonu'nda açılacak imza standı ile daha çok işçi ve emekçiye ulaşılması hedefleniyor.

Kızıl Bayrak/Bursa

Yapı-Yol Sen'den iş yavaşlatma eylemleri...

Adana: “Direne direne kazanacağız!”

Kamu emekçileri 14 Aralık'ta yapılacak iş yavaşlatma eylemine hazırlanırken Yapı Yol-Sen de daha önce gerçekleştirdikleri iş yavaşlatma eyleminde ileri sürdükleri taleplerin karşılanmaması nedeniyle 13 Aralık günü Adana gişelerde iş yavaşlatma eylemi yaptı.

Sabah saatlerinde gişelerde başlayan iş yavaşlatma eylemi öğle saatlerinde KESK'e bağlı sendikalar ile Genel-İş ve Dev Sağlık-İş'in de katıldığı bir basın açıklaması ile devam etti. Saat 12.30'da gişelere gelen kamu emekçileri burada bir süre slogan attı. Kitle adına açıklama yapan Yapı Yol-Sen Mersin Şube Başkanı Mehmet Dağlı, daha önce 14 Eylül'de yaptıkları eylemlerin sonucunda kendilerine bir takım sözler verildiğini ancak bu sözlerin yerine getirilmediğini anlattı. Ardından SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen konuştu ve “Bugün burada başlayan eylem yarın tüm KESK'in de katılımıyla sürecek. Talebimiz insanca yaşamaktır. Talebimiz 2007 bütçesinden kamu çalışanlarına insanca yaşamaya yetecek kadar pay ayrılmasıdır. Taleplerimiz karşılanana kadar eylemlerimizi sürdüreceğiz” dedi.

Mehmet Dağlı tarafından yapılan basın açıklamasında ise 14 Eylül'deki talepler yeniden hatırlatıldı:

- 1- İnsanca yaşanacak adil ücret,
- 2- Otoyol ve köprülerde çalışan gişe memurlarının ağır çalışma koşullarından kaynaklı erken emekli olabilmelerine olanak tanıyan Fiili Hizmet Kapsamına alınması ve sağlıklı çalışma ortamı,
- 3- Otoyol ve köprü geçişlerinin ücretsiz olması.”

Eylemde “Ek ödeme hakkımız, söke söke alırız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Eşit işe eşit ücret!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganları atıldı. Eylemin sonunda gişelerde bekleyen ve geçiş yapan araçlardaki sürücülere Yapı Yol Sen'in hazırladığı olduğu küçük el ilanları dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

İstanbul: “İnsanca yaşama yeten asgari ücret!”

Yapı Yol -Sen İstanbul Şubesi üyesi emekçiler de köprü, otoyol ve işyerlerinde iş bırakma eylemi yaptılar. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü gişelerde saat 15:00'te basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Köprü para basıyor, memuru aç geziyor!”, “Egzoz gazı yutan biz! Vardiyalı çalışan biz! Fiili hizmet zammı istiyoruz!/Gişe memurları/Yapı Yol-Sen” imzalı pankartların asıldığı eylemde basın açıklamasını Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Bedri Tekin yaptı. Tekin şunları söyledi: “Gişe memurları egzoz dumanı altında, can güvenliği olmadan, günde 10 saat çalışıyor. Çalışma koşulları nedeni ile sağlıkları sürekli tehdit altında, yıllardır ömür törpüsü olan bu gişelerde çalışan arkadaşlarımızın sağlıkları kayboluyor, hayatları sona eriyor. Gişe memuru sayısı çok az olmasına rağmen Karayolları Genel Müdürlüğü'nün yeni eleman alma talebi Maliye Bakanlığı'na hep reddediliyor...”

Daha sonra KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul bir konuşma yaptı. Tombul, “GSS geri çekilene kadar, işkolundaki çalışma şartları düzeltilene kadar eylemlerimizi sürdüreceğiz. Yarın İstanbul'da Saraçhane'de, Ankara'da Kızılay'da, İzmir'de Konak Meydanı'nda olacağız” dedi.

Eylem boyunca sık sık “İnsanca yaşama yeten asgari ücret!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!”, “Çalışanlar burada bakanlar neredel!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından emekçiler araçlara bildiri dağıttılar. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir: “Eşit işe eşit ücret!”

İşikent otoyol gişelerinde iş yavaşlatan Yapı Yol-Sen üyesi emekçiler, burada basın açıklaması yaptılar. Saat 11:30'da gerçekleştirilen eylemde “Eşit işe eşit ücret!”, “Ücrette adalet istiyoruz!”, “2007 bütçesine hayır!”, “Sefalet bütçesine hayır!”, “İMF bütçesine hayır!” yazılı dövizler taşındılar.

İş yavaşlatma eylemleri sırasında sendika üyesi emekçiler tarafından otoyolda oluşan kuyruklardaki araç sürücülerine konuyla ilgili bildiriler dağıtıldı. “Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarının atıldığı eylem KESK'in 14 Aralık'ta yapacağı iş bırakma eyleminin duyurusuyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

İsviçre/Basel'de yapılan "Direnen Halklar Kazanacak" gecesinde yapılan konuşma...

Üç kapan ve devrimci sınıf hareketi

Haluk Gerger

Değerli dostlar, sizlerle düşüncelerimi paylaşırken, söyleyeceklerime şöyle bir başlık koyayım dedim. Üç tane kapan düşünün; bu üç kapana kısıtlanmış üç ayrı güç var. İki kapandaki güçler kısıtlanmış ve can çekişiyor, onların geleceği yok. Üçüncü kapanda ise, o kapani parçalamaya, kabuğunu kırmaya yönelmiş, kıpır kıpır bir can var, geleceği temsil ediyor.

Birinci kapan, Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzenidir. Bunun pek çok boyutu var. Türkiye egemenlik sistemi, üç temel nedenden dolayı altından kalkılamaz bir yük içinde çirpiniyor duruyor. Çirpindikça da saldırganlaşıyor. Linçler, tecrit hapishaneler, Kürt halkına karşı her gün derinleşen şiddet uygulamaları... Devrimcilere, devrimci örgütlere yönelik operasyonlar... Artık liberalleri bile cenderesi içine alan terörle mücadele yasaları ve diğerleri... Büyük bir saldırı, dizginless bir saldırganlık bu. Bu saldırı, can çekişen sistemin çirpinişlerinin, bunun yarattığı dalgaların bizim üzerimize gelen bölümü. Tabii biz bunun temel hedeflerinden olduğumuz için esas olarak bu saldırıyla ilgiliz. Ama asıl önemli olan, bu saldırının altında yatan nedenlerdir. Biraz bunlar üzerinde durmak gerekiyor.

Düzenin saldırganlığını besleyen, onu şiddete yönelten üç temel mesele var.

Bunlardan ilki, ekonomini gidişatı ve onun döne döne, üstelik de büyütürken yarattığı faturadır. Bugün bizzat egemen sınıfın iktisatçıları yeni bir şok dalgası beklediklerini söylüyorlar ve verili koşullarda bunun aşılmasının mümkün olmadığını anlatıyorlar. Reçeteleri belli ve aslında hiç değişmiyor. 1946'dan beri hazır bir reçete var. İMF'nin kuruluş tarihinden bu yana uygulanan ve bugün daha kıyıci, daha kapsamlı ve daha derinlikli olarak, Kopenhag Kriterleri çerçevesinde AB emperyalizmi tarafından dayatılan bir reçete bu. Mezarda emeklilik, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, yoksullaştırma, özelleştirme vb... Bildiğiniz sorunlar, saldırı alanları bunlar.

Ama Avrupa Birliği ile İMF şunu da söylüyor: "Artık bu acı ilacı şekere bulayarak Türk halkına yutturamazsınız; toplumsal muhalefeti bastırmadan bu reçeteleri uygulayamaz, bu şokun altından kalkamazsınız..." Öte yandan gelinen yerde bizzat burjuva iktisatçıları da ekonomiye ilişkin gerçekleri ortaya koymak durumunda kalıyorlar. Zira, "sıcak para" ve "kara para" üzerinde ayakta durmaya çalışan bir Türkiye kapitalizmi gerçeği ile yüzyüze burda. Başka hiçbir dayanağı yok. "Sıcak para" ve "kara para"nın nasıl çalıştığını ise biliyoruz. "Sıcak para" emme-basma tulumba gibidir; 100 dolarını getiriyor, Türk parası alıyor ve faize yatırıyor. Biliyorsunuz, bir ara faiz yüzde yüzlerin üzerindeydi. Diyelim yüzde 20 faiz alıyor. Dövizin ise yüzde 5 değer kazandığını

varsayalım. 6 ay ya da bir senede aldığı faizle tekrar dolar alıyor. Varsayalım ki aldığı o dolardan yüzde 5 kaybetti, ama aldığı dolar üzerinden yüzde 15 net faiz alıyor.

Onyıllardır bu böyle devam ediyor. Bugün dünyada dolar ve euro üzerinden reel net faizi en fazla veren ülke Türkiye. Bunun için milyarlar ödüyor ve elbette bunu birileri, yani işçi sınıfı ve emekçiler ödüyor. Ama artık bunu ödeyenlerin ödeyecek hali kalmadı. Ödeyenlerin ödeyecek hali kalmadığında ise, sopadan başka bunu onlara ödetecek, ödetmeye devam edecek bir yol ve yöntem yoktur. Bu çerçevede bugün militarizm sopası düzen için vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Onlar bu geleneksel baskı ve terör aracına, militarizm sopasına sarılmak mecburiyetindedirler. Nitekim günden güne daha çok sarılıyor ve saldıyorlar. Toplumsal muhalefeti bastırmaya, ilerici-devrimci güçleri ezmeye ve etkisizleştirmeye çalışıyorlar.

İkinci temel mesele, saldırganlığın ve şiddetin ikinci ana kaynağı, Kürt sorunudur. Bundan uzun uzadıya söz etmem gerekiyor, buna ilişkin herşey artık iyi biliniyor, çıplak gözle izlenebiliyor. Bu sorununun kendisi, düzen payına temel önemde bir şiddet kaynağı ve nedeni, özellikle son 20 yıldan beridir bu daha çok böyle. Kürt sorunu düzen için kapsamlı ve çok yönlü bastırma hareketi anlamına geliyor. Bu bastırma ve boğma hareketi günden güne yayılan ve derinleşen bir çizgide halen de sürüyor. Düzenin saldırganlığı ve şiddeti ikinci ana kaynak olarak buradan besleniyor.

Üçüncü neden ya da kaynak ise, Ortadoğu'da emperyalizmin tetikçiliğini yapmak ihtiyacı ve zorunluluğu. Evet bu hem bir ihtiyaç ve hem de yuları Amerikan emperyalizminin elinde olanlar payına bir zorunluluk. Şu veya bu nedenle emperyalizmin tetikçiliğine soyunmuş egemen sınıf kesimlerinin (sözde laik generallerden dinci AKP'ye ve faşist milliyetçi MHP'ye kadar) dayandığı toplumsal tabanda, bu tetikçiliğe karşı hoşnutsuzluk günden güne büyüyor, tetikçiliğe karşı toplumsal muhalefet giderek yükseliyor. Dolayısıyla, Ortadoğu'da tetikçilik de, daha önce söylediğim iki nedene benzer bir biçimde, toplumsal muhalefet acımasız bir biçimde bastırılmaksızın gerçekleştirilebilecek bir şey değildir.

Bu da Türkiye'nin düzeninin saldırganlaşmasının ve işleri gitgide daha çok şiddete başvurarak götürmeye çalışmasının üçüncü nedeni.

Bu, Türk egemenlerinin içine düştükleri ve içinde kıvrandıkları kapan. Bundan kurtuluş var mı? Bu, yanıtı karmaşık etkenlere bağlı bir soru. Fakat hiç değilse şimdilik buna kendilerinin de açık bir yanıtı olmadığını biliyoruz. Düne kadar halkı AB yalanlarıyla, bu yalanlarla besledikleri hayallerle oyalıyorlardı. Artık bunun da bir inandırıcılığı kalmadı, AB vizyonu artık yerlerde sürünüyor. Türk burjuvazisi bir vizyonsuzluk bunalımıyla yüzyüze artık. Geriye kala kala Ortadoğu'da ve iç Asya'da ABD tetikçiliği kalmış durumda.

Fakat tetikçi işbirlikçilerinin durumu bu da emperyalist efendinin durumu daha mı iyi? O da kendi cephesinden bir kapana kısılmış durumda... Ortadoğu kapandı bu. Dünyanın küstah jandarması halkların iradesini, onurunu, hassasiyetlerini ve elbette çıkarlarını hiçe saymanın, salt kaba kuvvetle iş görebileceğini sanmanın boğucu bunalıci sonuçlarını yaşıyor şimdi.

Egemen sınıfların ve dünyanın egemen güçlerinin hükmetme ve yönetme sanatında elbette kaba kuvvetin, çıplak şiddetin önemli bir yeri ve rolü var. Ama bunun kendi başına herşeye muktedir olduğunu, bununla yer yolun düzleneceğini sananlar fena yanılmışlardır ve sonuçta bedelini ağır ödemişlerdir. Amerikan emperyalizminin şiddete tapınan hesapsız mantığı da tarihi, sosyal-siyasal gerçekleri hiçe saymıştır, egemen olmanın, hükmetmenin zorunlu gereklerini gözardı etmiştir. Bu şimdi ona fatura olarak geri dönüyor.

En ileri teknolojiye dayanan üstün savaş makinanızla karşınızdaki tiranlaşmış rejimi devirebilir, böylece bir ilk adımı atabilirsiniz. Fakat bu tür bir hasmı parçalayıp şiddetle ezdikten sonra şahipsiz kalan halkın beynini, aklını, vicdanını ve ruhunu da ele geçirmek zorundasınız. Yani onun değerlerini tespit edip onu yönlendireceksiniz, bir değerler hegemonyasını kuracaksınız. Bu ikisini yapabilirsiniz gerçek bir hakimiyeti kurmayı başarabilirsiniz. Tarihin bu eski bir dersini, Makyavel'le başlayıp Gramsci ile olgunlaşan dersini, şımarık, şiddete ve teknolojiye tapınan Amerikan egemenleri ilk Ortadoğu saldırılarında bir tarafa bıraktılar. Sadece şiddet ve kaba kuvvetle istediklerimizi yaparız diye düşündüler. Başka hiçbir yöntemi düşünmeden, sadece şiddete dayanarak, Afganistan ve Irak'a girdiler. Ancak karşılarında insanın var olduğunu gördüler. En çürümüş haliyle bile, insanın, onların teknolojisinden, tekniğinden, biliminden daha güçlü olduğunu gördüler. Bu direniş karşısında geri adım attılar. Büyük Ortadoğu Projesi dedikleri gerçekte bu oldu işte, bu çerçevede apar topar gündeme getirildi ve büyük bir propagandaya konu edildi. Yeniden ruhları, akılları, vicdanları teslim alacak bir değerler hegemonyasını kurmanın yolunu deneyelim dediler. Okul açalım, kadınları eğitelim, gazetecileri satın alalım, öğrencilere burs verelim vb...

Ama bunun da tutmadığını, buradaki aldatıcı hesabın da tutmadığını, buradaki büyük yalanın da kısa sürede açığa çıktığını biliyoruz.

Bu nedenle yeniden şiddet yolunu tuttular. Bu sefer bölgedeki baş tetikçiyi kullanarak, İsrail'i Lübnan'ın

ve Hamas'ın üzerine sürerek, yeni bir şiddet dalgasına geçtiler. Büyük Ortadoğu Projesi, demokratikleştirme vb. adı altında gündeme getirdikleri kültürel-ideolojik saldırıyı bir tarafa bıraktılar, yeniden kaba kuvvete ve şiddete döndüler. Böylece halkların büyük direnciyle kapan içine kısırıldılar.

Kendi kanları ve şiddetlerinde boğulmanın kısır döngüsüydü bu. Amerikan emperyalizmi 1960'ların sonlarından itibaren bölgeyi kuşatmıştı. Kendi kuşatmasını kendisi yardı, bölgenin kalbi Bağdat'a yerleşti. Kendi kuşatmasını yardı, ama bölgenin kalbine yerleşince, kendisi bölgeye kapanınca, kuşatılmış oldu. Kısır döngü, sözünü ettiğim kapandı. Bir akrep düşünün, etrafını yakın oynayamaz, sonunda intihar eder. ABD bugün o noktada. Şimdi Suriye'nin ve İran'ın ocağına düşmüş, ama kurtuluşu yok. Kendi kuşatmasında ve kendi şiddetinde batağa saplanmış vaziyette. Demek ki, Amerika da Ortadoğu'da kapana kısırılmış durumda. Söze başlarken dile getirdiğim ikinci kapan bu.

Üçüncü kapanda ise, o kapanı parçalamaya, kabuğunu kırmaya yönelmiş kıpır kıpır bir can var, demiştim. Böylece sözü bize getirmiş oluyorum. Biz de hatalıyız; nesnel elverişsizliklerin yanısıra sayısız hataların bir sonucu olarak biz de bir kapana kısırılmış vaziyetteyiz halihazırda. Ama kabuğumuzu kırar, kapanımızı parçalarsak, bu bizim payımıza yeni, diri, geleceği olan ve geleceğe damgasını vuracak olan bir hayatın da başlangıcı olacaktır.

Bizi önce ideolojik olarak kuşattılar. Çok değil onbeş sene öncesine gidin. Ne diyorlardı? İnternet özgürlük getirecek, serbest ticaret halklara refah ve barış getirecek... Ve nihayet artık insanlığın "tarihinin sonu" dediler. Şimdi kendileri bile bu yalanları söylemekten utanıyorlar. Ama bu ideolojik saldırıyla da sınıf hareketini teslim almayı, böylece devrimci hareketi etkisizleştirmeyi ve yalnızlaştırmayı başardılar. Bu ideolojik saldırının kaynakları, sadece Brüksel'de, NATO'da, Washington'da değildi. Sovyet Bilimler Akademisi'nde de vardı, Sovyetik partilerin içinde de vardı. Dört bir yandan kuşatılmıştı işçi sınıfı ve önce bu ideolojik saldırıyla teslim alındı.

Son yüzyıldır sürekli güçleri parçalanan, sürekli projeleri batan, gelinen yerde artık insanlığa hiçbir proje sunamaz hale gelen kapitalizm, buna rağmen hala yaşıyor. İşçi sınıfının, önce Paris Komünü'yle 70 gün, sonra da birkaç 10 yıla süren iktidarındaki başarısızlığı ise sonuçta sosyalizmi bitirdi. Bu da kapitalizme karşı bir ideolojik saldırıydı ve sonuçta başarısız oldu.

Dolayısıyla değerli dostlar, biz önce sınıf hareketinin etkisizleştiği, tabiri caizse dibe vurduğu bu dönemde, önce hayata müdahale etmek zorundayız. Hayata müdahalenin yolu ise öncelikle ideolojik müdahaleden geçiyor. Kardelen olmayı başarmalıyız; betonları, buzulları delen kardelenler gibi olmalı, ideolojik müdahalemizi etkili biçimde yapabilmeliyiz.

Ben hapisteyken bir yerde mazgal vardı, altından lağım ve pis su akıyordu. Ama o lağımın etrafında rengarenk çiçekler, çimenler bitiyordu. Gelen ziyaretçilere bunu gösteriyordum. İşte Türkiye, işte kapitalizm, pislik ve lağım halinde. Ama buradan çiçekler bitiyor, yeni bir hayat boy veriyor, diyordum. Biz böyle olmak mecburiyetindeyiz. Düzen bataklığını yeni bir hayatın filizlenip serpilmesi için verimli bir toprağa çevirmeliyiz kendi hesabımıza.

İdeolojik mücadele bu çerçevede sanıldığından da önemli. Elbette ideolojik gevezelik yapmayacağız, biz devrimciyiz ve bizim için aslolan devrimci pratiktir. Ama başarılı bir devrimci pratik için etkili bir ideolojik mücadele ve müdahale şart, bunu vurgulamaya çalışıyorum.

Bu çerçevede, bütün risklerine karşın açık alanın bütün unsurlarının etkili biçimde kullanılması gerektiğini düşünüyorum. Başka türlü gerçek anlamda etkili bir ideolojik müdahale yapabilmenin imkanları

Türkiye egemenlik sistemi, üç temel nedenden dolayı altından kalkılamaz bir yük içinde çirpiniyor duruyor. Çirpindikçe da saldırganlaşıyor. Linçler, tecrit hapishaneler, Kürt halkına karşı her gün derinleşen şiddet uygulamaları... Devrimcilere, devrimci örgütlere yönelik operasyonlar... Artık liberalleri bile cenderesi içine alan terörle mücadele yasaları ve diğerleri... Büyük bir saldırı, dizginsiz bir saldırganlık bu. Bu saldırı, can çekişen sistemin çirpinişlerinin, bunun yarattığı dalgaların bizim üzerimize gelen bölümü. Tabii biz bunun temel hedeflerinden olduğumuz için esas olarak bu saldırıyla ilgiliz.

günümüzde yok. Açık alanın tam anlamıyla kullanılmasının önemi üzerinde durmamız, bunun sorunları, risklerinin yanısıra imkanları ve sayısız yararları üzerine enine boyuna düşünmemiz ve tartışmamız lazım.

Ve en önemlisi, sınıfa gitmek zorundayız. Bizim başka çaremiz yok, başka tutunacak dalımız yok. Onların tutunacak çok dalları var; onların parası, silahı, eğitimi, tecrübesi, birikimi, dini vb. var... Bizim ise işçi sınıfının örgütlülüğü, işçi sınıfının devrimci örgütlü gücü dışında tutunacak hiçbir dalımız yok. Dolayısıyla ilk gideceğimiz yer sınıf olmalı, öncelikle sınıfa gitmek zorundayız.

Sınıfa ise ancak örgütlülükle gidebiliriz. Hayat, ideoloji, sınıf ve devrimci komünist parti içiçe geçecek, birbiri içinde eriyecek. İşte ancak o zaman hayata yeni ve daha üst düzeyde, sonuç alıcı bir tarzda

müdahalenin zamanı gelmiş olacak.

Bizim kısırıldığımız kapan ilk ikisinden temelden farklı. Bizi saran kabuğun altındaki can kıpır kıpır, yaşam dolu, yeşermeye ve serpilmeye aç. Bizim bu kabuğu parçalamamız lazım. Belki bugün insanlığın topyekün yitişi ile aynı anlama gelmek üzere, işçi sınıfı kendini yitirmiş durumda. Ama bu geçici bir durum, bu geçici bir ay tutulması ve elbette geride kalacak. İşçi sınıfı kendini bulacak, işçi sınıfı önce kendisini kazanacak ve sonra bu sayede hayatı fethedecek, güneşi zaptedecek!

Güneşin zaptı yakın mı diye sorarsanız? Bilmiyorum, ama eninde sonunda zaptedileceği kesin, bunu biliyorum, buna içtenlikle inanıyorum!

Hepinizi sevgiyle selamlıyorum.

26 Kasım 2006

Adana: "Tecridi kaldırın, ölümü durdurun!"

F tiplerinde devam eden tecrit işkencesine karşı, Adana İHD Cezaevleri Komisyonu tarafından 19 Aralık'a kadar sürdürülecek bir eylem takvimi hazırlandı. Bu takvim çerçevesinde bu hafta da İnönü Parkı girişinde bir basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi.

8 Aralık günü İnönü Parkı girişinde biraraya gelen ve ellerinde tecride karşı ölüm orucunu sürdüren Gülcan Görürüoğlu'nun resimlerini taşıyan kitle adına açıklamayı İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Açıkalin okudu. Tecridi simgeleyen siyah bir hücre maketinin içinde okunan açıklamada şunlar söylendi:

"Cezaevlerindeki uygulamalar 12 Eylül darbesini aratır duruma gelmiştir. Hemen hemen her gün cezaevlerinden yeni bir baskı ve hak ihlali haberleri geliyor... Bizler bugün buradan Adalet Bakanlığı'na bir kez daha çağrıda bulunuyoruz. Cezaevlerinde süren tecrit işkencesine son verilmesini istiyor, yeni ölümler yaşanmaması için bir an önce somut adımlar atmaya ve cezaevi sorununu çözüme kavuşturmaya çağırıyoruz."

Basın açıklamasının ardından İstanbul'da devrimci kurumlara yapılan baskınlar ve devlet terörü kınandı. Oturma eylemi sırasında "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarıda hücreleri parçala!" sloganları atıldı ve eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana: TMY iptal edilsin!

Sermaye devletinin artan faşist baskı ve terörünü, TMY ve 301. maddeyi protesto etmek amacıyla 9 Aralık günü basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi. Çakmak Caddesi Kültür Sokak önünde "TMY ve 301 iptal edilsin! Söz, eylem örgütlenme özgürlüğü istiyoruz!" pankartı arkasında biraraya gelindi. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"İzolasyona, tecride, hücre içi hücre cezalarına, keyfi yaptırımlara karşı yaşamı savunmak için buradayız. F tipi yaşama isyan ediyoruz... Katliamlara, F tipi yaşama, gözaltı ve tutuklamalara, ölümlere dur demek için buradayız. Geleceğimiz için hayatı ezilenler adına yaşamılır bir yapmak için buradayız. Burada olmaya devam edeceğiz. Yaşam kazanacak, biz kazanacağız..."

Açıklamanın ardından beş dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eylem sırasında "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "TMY iptal edilsin!", "Toplumla Mücadele Yasası geri çekilsin!", "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Eylem ESP, Tekstil-Sen, EKD, SGD, SES, İHD, DTP, SDP, THAYD-DER, DHP, ÇHKM, Partizan, İşçi Mücadelesi, Halkevleri, TÖP, DGD'li Öğrenciler tarafından düzenlendi.

Kızıl Bayrak/Adana

Gençlik geleceğine sahip çıkıyor!..

Sermayenin kölesi, dipl

Birleşik bir politik hedeften yoksun, yerel parçalı mücadeleler

Gençlik mücadelesinin oldukça sınırlı olanaklarla, sermayenin saldırıları karşısında mevzi direnişler örgütlediği bir dönemi geride bırakıyoruz. Ticarileşen eğitimin sonuçlarına karşı anlamlı tepkilerin örgütlediği dönem boyunca, gençlik üniversitelerde yaygın bir hak ve özgürlükler mücadelesi ile faşist saldırılara karşı anlamlı eylemler örgütledi.

Tüm anti demokratik uygulamalar, baskı ve soruşturmalar gençlik mücadelesini yıldırmadığı gibi, bir dizi yerelde, özellikle de alanın özgün gündemleri ile birleşik bir süreç örülebildiği koşullarda, ortaya çıkan baskıcı uygulamalar sürecin hızla politikleşmesinin önünü açmıştır. Nitekim YTÜ'de süregiden yemekhane boykotu ve soruşturma karşıtı çalışmalar, Çukurova Üniversitesi'ndeki soruşturma ve saldırı süreci ile iç içe işlenen referandum çalışmaları, bu sürecin belli başlı örnekleri olarak tanımlanabilir.

Dönemin başından bu yana ortaya çıkan tüm bu olumlu tablo henüz sermayenin topyekün saldırıları karşısında gençliğin kitlesel ve birleşik mücadelesini örebilecek bir kapsam ve hedeften yoksun bulunmaktadır. Hâlihazırdaki bu politik zayıflık sürecin bu biçimde devam etmesi halinde ortaya çıkan olanakların yeterince güçlü sonuçlar oluşturmasını engelleyecektir. Bu açıdan denilebilir ki bugünün gençlik mücadelesinin en temel sorunlarından birisi politik hedef yoksunluğudur.

6 Kasım süreci bu açıdan var olan yetersizlikleri tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir. 6 Kasım sürecini önceleyen eylemler ve bunların yarattığı olanaklar etkili bir politik bağ ve süreklilik içerisinde eylem alanlarına taşınmamış, bu durum ise 6 Kasım'ı gençliğin hareketli kesimlerinden önemli ölçüde kopartmıştır. Buna karşı ortaya konulan anlamlı çabalar ise henüz istenilen sonuçları oluşturmaktan uzaktır.

Bu tabloyu değiştirmek, gençliğin birleşik ve kitlesel mücadelesini örmek, açık ki sermayenin saldırılarını tanımlamayı ve bu saldırılar karşısında bütünsel bir politik mücadele hattı örmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu başarılabilirdiği koşullarda yerellerde ortaya çıkan anlamlı olanaklar politik, pratik ve örgütsel olarak gençlik mücadelesinin bütünsel olanaklarına dönüştürülebilir.

Baskı ve zor sermayenin gençlik karşısındaki korkusunun göstergesidir!

Bugün sermayenin saldırılarının arka planına bakıldığında topyekün bir iktisadi ve siyasal dönüşüm süreci karşımıza çıkmaktadır. Saldırıların tüm öteki yanları ise ancak bu temelde tanımlandığı ölçüde bir zemine oturabilmektedir. Anti demokratik uygulamalar, soruşturma ve hukuk terörü, faşist baskılar ise birer neden değil, bu saldırı dalgasının sonuçlarıdır.

Son dönemde gençliğin sorunları geçmiş dönemlerle kıyaslanamaz bir biçimde derinleşmiştir. Son 5 yıl içerisinde özellikle AB uyum yasaları çerçevesinde çıkartılan yasalar eğitim sistemini bir bütün olarak piyasaya bağlamış, geniş gençlik yığınlarının gelecek umutlarının son kırıntılarını da yok etmiştir. Ancak tek başına yok olan gençliğin sistem içi umutları değildir. Sermaye geniş gençlik yığınlarının ihtiyaçlarını dönemsel olarak dahi karşılayabilme olanağından yoksun olduğu için, saldırılarını görülmemiş biçimde

yoğunlaştıracaktır.

Soruşturma terörünün kapsamı ve yaygınlığını, kitlesel bir gençlik mücadelesinin gelişimini engellemek için sermayenin bir yıldırma operasyonu olarak tanımlamak yerinde olacaktır. Soruna ilişkin elbette birçok neden sıralanabilir; ancak sermaye ortaya koyduğu saldırıların sonuçlarını bilmekte, buna uygun bir hazırlık yapmakta, kitlesel bir gençlik muhalefeti büyümeden, sorunun önünü almak istemektedir. Bu açıdan soruşturma terörü hem oldukça bilinçli bir tercihin, hem de gençlik karşısındaki umutsuzluğun bir göstergesi olarak değerlendirilmelidir. Sermayenin son dönem elinde tek silah olarak baskı ve terör kalmıştır. Baskı ve terörün arkasında ise derin bir korku ve umutsuzluk var. Bugün sermaye düzeninin tek umudu ve halihazırdaki avantajı, bu tablonun devrim lehine değiştirilemiyor, ortaya çıkan olanakların kitlesel bir mücadelenin etkin birer aracına dönüştürülemiyor olmasıdır.

Bugün sermayenin saldırıları karşısında bütünsel bir gençlik politikası oluşturmak öncelikli olarak sermayenin saldırılarının yönü ve hedeflerini tanımlamayı zorunlu kılmaktadır. Şu kadarını söyleyebiliriz ki bugün karşımızda tümüyle politikleşmiş bir karşı devrimci saldırganlık bulunmaktadır. Soruşturmacı öğretim görevlileri, rektörler, polis ve ÖGB'ler, açılan soruşturmalar, takılan kameralar, yasaklanan şenlikler, gerçekleşen faşist saldırılar neredeyse tek bir merkezden koordine edilen bir karşı devrimci kuşatmayı ifade etmektedir. Saldırganların üzerlerinde üniforma mı, yoksa cübbe mi olduğu öze ilişkin bir değişiklik oluşturmamaktadır. Saldırı bütünlüklü bir sermaye saldırganlığıdır ve gençliğin gelecek ve özgürlük istemine yönelmiştir. Aynı bütünlükte, hedefli bir gençlik mücadelesi karşısına dikilmediği koşullarda ise artarak ve yaygınlaşarak devam edecektir.

Sermayenin saldırılarını yoğunlaştırdığı alan: Gençliğin gelecek sorunu

Bugünün gençlik mücadelesi yönetsel planda derin bir çelişki yaşamaktadır. Sermayenin saldırılarının ve dönüşümlerinin yoğunlaştığı temel bir alan olarak gelecek sorunu orta yerde duruyorken, gençlik mücadelesi içerisinde belki de en az tartışılan sorunların başında bu sorun gelmektedir. Hal böyle olduğu sürece sermaye saldırılarını yoğunlaştırmakta, ancak bu alanda bütünsel bir tepki ortaya çıkamamaktadır. Güncel plandaki sorunlara karşı verilen mücadele ise sermayenin hedeflediği ve adım adım uygulamaya başladığı dönüşümlerle bütünlüklü tartışılmadığı içindir ki gençlik mücadelesinin politik ve birleşik mücadelesinin olanakları zayıflamaktadır.

Üniversiteler bugün geçmişte olduğundan daha yoğun bir geleceksizlik sorunu ile karşı karşıyadır. Kitlesel olarak üniversite mezunlarını bekleyen işsizlik, geniş gençlik yığınlarının sistem içi umutlarını günden güne tüketmektedir.

Üniversite sistemi 70'lerden bu yana temel bir dönüşüm süreci yaşamaktadır. Uluslararası alanda farklı coğrafyalara farklı dönemlerde taşınan bu dönüşümler, emperyalist kapitalist sistemin hedeflediği neo-liberal dönüşümlerin dolaysız bir yansımasıdır. Bu konu **Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu**'nun son toplantısında şöyle özetlenmiştir:

“Ülkedeki neo-liberal dönüşümler eğitim alanını bir

bütün olarak sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlemektedir. Ticari eğitim uygulamaları güncel planda yaygınlaşmış, bu uygulamaların sonucu olarak gençlik eğitimin kalitesi ve niteliği günden güne düşerken öte yandan ise eğitim süreci bir bütün olarak piyasanın değişen ihtiyaçlarına göre yeniden tanımlanmıştır.

“Bu dönüşümlerin doğal sonuçları olarak bölümler ve üniversiteler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılmış, eğitim alanı yarı kamusal bir alan olarak tanımlanarak paralı eğitim uygulamaları yaygınlık kazanmıştır.

“Bugün bir dizi sosyal bölüm anlamlarını yitirirken, teknik eleman ihtiyacı günden güne artmaktadır. Tam da bu nedenle yüksek öğretim bilimsel bir eğitim süreci olmaktan çıkarak sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda teknik eleman yetiştiren bir alan haline getirilmektedir.

“Eğitim alanında yaşanan bu dönüşümler sistemin yaşadığı bütünsel dönüşümlerin dışında ele alınamaz. Zira neo-liberal politikalar yıllardır uygulanmakta, bu uygulamalar ülke genelinde çok yaygın bir alanda hayat bulmaktadır. Kamunun tasfiyesi ve sosyal bölümlerin tasfiyesi, özelleştirmeler ve eğitim alanındaki piyasalaşma bütünsel bir neo-liberal saldırının ayaklarını oluşturmaktadır.

“Sistemin yaşadığı bu dönüşümler eğitim süreci içerisinde ve sonrasında gençliği bir bütün olarak işsizlik ve geleceksizlik sorunu ile karşı karşıya bırakmaktadır. Yıllardır adım adım devam eden bu süreç sermaye devletinin son yıllardaki AB uyum yasaları çerçevesinde attığı adımlarla daha geniş bir kapsam ve yaygınlık kazanmış bulunmaktadır.” (**Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu 3. Toplantısı Sonuç Bildirgesi**)

Tüm bu neo-liberal saldırı dalgası eğitim alanını bir bütün olarak piyasanın denetimine açmıştır. Türkiye'de bu süreç yetmişlerin ortasında bir sermaye politikası olarak ortaya konulmuştur. (Yetmişlerin ortasında kurulan YÖK, yaşam şansı birkaç ay olmasına karşılık, bu dönüşümleri hayata geçirmeyi hedeflemiştir). Ancak sermayenin bu politikayı hayata geçirebileceği uygun politik ve iktisadi zemin ancak '80 faşist askeri darbesinin yarattığı koşullarda adım adım oluşturulabilmiştir. Elbette ki faşist darbe siyasal ve iktisadi sürecin rotasını belirlemiş, buna uygun dönüşümleri sistematik bir biçimde ortaya koymuş, oluşturduğu baskı ve terör aygıtı ile bu adımları sorunsuz bir biçimde hayata geçirmeye çalışmıştır.

Adım adım ilerleyen bu süreç 90'ların ortasında sistemli bir politika haline gelmiş ve bugün eğitim sisteminde yaşanan sorun ve dönüşümlerin nedenini oluşturan temel etken olmuştur. Bugün geniş gençlik yığınlarının gelecek sorununun düğüm noktasını, işte bu neo-liberal iktisadi dönüşümler oluşturmaktadır.

Şimdi çeşitli başlıklarla bu dönüşümün gençliği bir bütün olarak nasıl bir geleceksizlik sorunu ile karşı karşıya bıraktığını tanımlamaya çalışalım:

A) Sosyal bilimlerin tasfiyesi, bölümler ve üniversiteler arası işbölümü:

Bugün yaşanan geleceksizlik sorunu eğitim sistemindeki piyasa eksensiz dönüşümlerin dolaysız bir sonucudur. Bu dönüşümler öncelikli olarak sosyal bilimler ve teknik bilimler arasında temel bir işbölümü ve farklılaşma ortaya çıkarmıştır.

'Seçkin' öğretim hedefi, araştırmayı eğitimden kopartan ve günümüzde Kıta Avrupasını da etkisine

Diplomalı işsiz olmayacağız!

alan Anglo-Amerikan üniversite anlayışının bir ifadesidir. “Anglo-Amerikan dünyasında üniversiteler, artık, büyük oranda uygulamalı doğa bilimlerinin ve daha küçük oranda uygulamalı ‘sosyal bilimler’in tahakkümünde, pazar ekonomisine hizmet eden kurumlar” haline gelmiştir. Bu yönelimin doğal sonucu ise sermayenin ihtiyaçlarına göre araştırma ve “bilimsel” çalışma yapan bir kurumda, sosyal bölümlerin kendi anlamlarını yitirecekleridir. Bugün sosyal bölümlerin piyasasının talebine göre şekillenen bir eğitim süreci içerisinde hiçbir anlamı kalmamaktadır. Teknik bilimler hızla prestij kazanırken, sermaye açısından ani bir kazanç alanı oluşturmayan felsefe, sosyoloji vb. bölümler anlamlarını yitirmekteyiz.

Bu ilk dönüştürme dolaysız sonucu sosyal bilimler alanının bir bütün olarak geleceksizlik ve işsizlik sorunu ile karşı karşıya kalması olmaktadır.

B) Kamunun tasfiyesi ve sözleşmeli, stajyer, ücretli vb. çalışma koşulları:

Kapitalizmin kar oranlarını arttırmak için alacağı temel önlemlerden biri, işgücü fiyatlarının düşürülmesini sağlamaktır. Bu dönüşümlerle tekrar karşımıza çıkan sözleşmeli statüsü ve performans dayalı esnek çalışma, bu yönelimin bir başka ifadesidir.

Kamu Personeli Kanunu tasarısı ile başlayan meslekler alanındaki yeniden yapılandırma sürecinde taslak eleştiriler neticesinde Devlet Memurları Kanunu tasarısı olarak değiştirilmiştir, ancak içerik yönünden temel anlamda bir değişiklik olmamıştır. Taslak sağlık, ulaşım, güvenlik, bilişim ve eğitim gibi hizmetlerde sözleşmeli çalışmayı içermektedir. Bununla birlikte birçok hizmet alanında çalışanlar memur statüsünden çıkarılarak yıllık sözleşmelerle çalıştırılacaklardır. Özellikle öğretmenlerle birlikte hekimlere iş güvencesi olmadan performans dayalı olarak esnek çalışma zorunluluğu getirilmektedir.

Bu açıdan geniş gençlik kitleleri bugün esnek çalışma koşulları ile düşük ücretli köleler haline gelmektedir.

C) Mesleki alanların dönüşümü: Mesleki yeterlilik saldırısı

Meslek ve alanlar özellikle 2000 yılından bu yana yeniden tanımlanmaya başlanmış ve bu alanda önemli niteliksel dönüşümler gerçekleşmiştir. 2000-2001 döneminde ortaya çıkan formasyon hakkının gaspı, avukatlık sınavı, uzman mühendislik ve mimarlık, aile hekimliği uygulamaları sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda iş ve meslek alanlarının yeniden tanımlanmasını öngören başlıca saldırılardır. Sermayenin bu saldırı dalgası o dönemden bu yana hukuksal ve iktisadi planda adım adım ilerledi.

Mesleki yeterlilik saldırısı ile temelde piyasanın ihtiyaçları doğrultusunda eleman ihtiyacının karşılanması üzerinden tanımlanmakta, buna ek olarak eğitim sürecini daha geniş bir zamana yayarak bu alan üzerinden yeni bir piyasa oluşturmayı ve genç kölelerden ve işsizlerden oluşan bir orduya sahip olmayı amaçlamaktadır.

Tartışmaların arka planına bakıldığında yetkinleşmek, akredite olmak gibi kavramlarla sevimli gösterilmeye çalışılan bu saldırı, 4 yıllık lisans eğitimi sonrasında ek sömürü alanları -sözleşmeli çalışma, staj- ve sermayenin belirleyiciliğinde -tartışılan kurum sermaye temsilcilerinin ağırlık oluşturduğu bir kurum olacaktır- ve onun ihtiyaçlarına yanıt veren bir yetkinliği

hedeflemektedir. Son dönem lisans diplomalarından çıkartılan mühendistir, mimardır gibi ibareler, bu düzenlemelerin adım adım karşımıza çıkmaya başladığını açık bir biçimde göstermektedir.

Mesleki yeterlilik tek başına bir yasal düzenleme değil, mesleki alanda ve eğitim alanındaki sermaye eksenli dönüşümlerin güncel bir kılıfıdır. Mesleki yeterlilik gerekçelendirilmesi içerisinde ifade edilen niteliksiz mühendisler, dilekçe bile yazamayan hukukçular, eğitimci olarak kendini geliştirmekten uzak öğretmenler, anti demokratik, anti bilimsel ve piyasalaşmış eğitim sisteminin bir sonucudur. Bu anlamı ile sorunun kaynağı olanlar yeni saldırılarla sorunu çözmek iddiası ortaya atmaktadırlar. Bu sermayenin bildik ikiyüzlü politikasından başka bir şey değildir.

Bugün sermaye sosyal bilimler alanını bir bütün olarak tasfiye süreci ile karşı karşıya bıraktığı için bu saldırının ağırlıklı sonuçları teknik bilimler alanında kendi sonuçlarını oluşturacaktır. Mesleki yeterlilik saldırısının arka planında mesleki alanlarda derin bir hiyerarşi ve tekelleşme oluşması hedeflenmektedir. (TMMOB bürokratlarının yetkin mühendisliği destekleyen tutumunun anlamı da budur). Artık 4 yıllık lisans eğitimi mühendis, mimar ve avukatlık mesleğine sahip olabilmek için yeterli olmayacaktır. Sınav, sertifika vb. uygulamalarla yeni mezun mühendis, mimar ve avukatlar sermayenin ücretli köleleri haline gelecek, düşük ücretli kölece çalışma koşullarına maruz kalacaklardır.

Saldırının öncelikli sonuçlarından birisi mesleki alanları yeniden tanımlamak olmaktadır. Artık 4 yıllık lisans eğitiminin kendisi teknik eleman yetiştiren bir biçimde kurgulanmaktadır. Üniversiteler sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacak “mühendis” teknisyenler yetiştireceklerdir. (İnşaat Mühendisleri Odası'nın uygulamaya başladığı yetkin mühendislik yönetmeliğinde, inşaat mühendisliği 5 ayrı bölüme ayrılarak bu bölümler üzerinden uzmanlaşma hedeflenmektedir).

Sermayenin kölesi, diplomalı işsiz olmayacağız!

Bugün böylesine kapsamlı bir saldırı karşısında gençliğin susma şansı bulunmamaktadır. Bize tüm bu saldırılarla dayatılan diplomalı işsizliktir. Sermayenin ücretli köleleri olarak kölece yaşam koşullarıdır. Tüm bu saldırı süreci sermayenin bildik ikiyüzlü politikaları ile karşımıza çıkmaktadır. Bir taraftan ticarileşen eğitim, eğitim sisteminin niteliğini düşürürken, öte yandan ise suçlu bizler ilan edilerek kölece yaşam koşullarına, düşük ücretli çalışmaya, uzman elemanların çırakları olarak çalışmaya zorlanmaktadır. Gençliğin bu saldırıyı kabul etmesi mümkün değildir, geleceğimize sahip çıkarak sermayenin bu bütünlüklü saldırısını boşa düşürmek için mücadele etmeliyiz.

Bu konuda yine Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu toplantısına başvuracağız:

“Gençlik mücadelesi içerisindeki tüm güçler bu bütünlüklü saldırılar karşısına birleşik ve örgütlü bir biçimde çıkmalıdır. Bu saldırılar karşısında gençlik, geleceğine sahip çıkmalı ve mesleki yeterlilik saldırısı ve bu saldırı ile paralel olan sermaye eksenli politikaları püskürtmek için etkin bir karşıt güç haline gelmek zorundadır. Zira yakın dönemde yaygınlaşan ve son dönem mesleki yeterlilik saldırısı ile bir üst aşamaya çıkartılan geleceksizleştirme saldırısının bu

ölçüde rahat ve pervasız bir biçimde hayata geçirilmesinin en önemli olanağı, gençliğin bu saldırılar karşısında anlamlı bir tepki ortaya koyamamış olmasıdır.

“Yeni dönem gençlik hareketi gelecek sorununu etkin bir biçimde işlemek zorundadır. Zira sermayenin saldırılarını bu ölçüde sistematik ve sürekli hale getirdiği bir alana dair söylenecek her söz ortaya konulacak her çaba yeni dönem gençlik mücadelesi açısından belirleyici olacaktır.

“Gençlik hareketi gençliğin sorun ve ihtiyaçlarına yanıt veren bir politik süreç oluşturmakta ciddi bir kısırlık yaşamaktadır. Bu kısırlık aşılmadığı gençlik hareketi hedefli bir politik zeminde geniş gençlik yığınlarını harekete geçirmeye çalışmadığı ölçüde var olan sorunlarını aşma şansına sahip olmayacaktır.

“Bugün bu hedef oldukça açıktır: **Gençliğin gelecek sorunu ve bu çerçevede mesleki yeterlilik saldırıları yeni dönem gençlik hareketinin temel gündemleri olmak zorundadır.** Sermayenin onca politik yaklaşım ve saldırı oluşturduğu bir alanda gençlik mücadelesinin etkili bir karşı duruş örememesi geniş gençlik yığınları ile buluşma kanallarını kendi elleri ile kapatması anlamına gelecektir.

“Bugün gençlik yüzünü geleceğe dönmeli, geleceğine sahip çıkmalıdır. Ancak bu temelde halihazırdaki kapsamlı saldırı dalgası yanıtlanabilir ve sermaye politikaları karşısında politik bir gençlik muhalefeti örülebilir. Bu nedenle gençlik mücadelesi içerisindeki tüm özneler somut saldırılar karşısında etkili ve birleşik bir karşı duruş örnek sorumluluğu ile karşı karşıyadır.” (Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu 3. Toplantısı Sonuç Bildirgesi)

Bu bir çağrıdır... Gençliğin gelecek sorununu birleşik ve kitlesel bir mücadele olanağına dönüştürme çağrısıdır. Bugün tüm siyasal gençlik grupları, mesleki örgütlenmeler, sendika ve DKÖ'ler, kulüp ve topluluklar, bu çağrımızın dolaysız muhataplarıdır. Sorun hepimizin sorunudur ve ancak birleşik bir mücadele içerisinde etkin sonuçlarını oluşturabilecektir.

Bugün sözleşmeli çalışma koşullarına karşı, formasyon hakkının gaspına karşı, avukatlık sınavına karşı, yetkin mühendislik saldırısına karşı bir araya gelen ve bu sorunlara karşı mücadele etmeye çalışan hiç de azımsanmayacak bir gençlik kitlesi bulunmaktadır. Saldırının kapsamı ve bütünlüğü düşünüldüğünde, tüm bu mücadelenin ortak bir politik hedefte birleştirilebilmesi ve sermayenin karşısında etkili bir karşı duruş haline dönüştürülmesi ertelenemez bir sorumluluktur.

Bizler başlattığımız kampanya çalışması ile ilk adımı atıyoruz. Ülkenin bir ucundan diğerine kadar geniş gençlik yığınlarının geleceğine sahip çıkması, güncel saldırılar karşısında birleşik bir mücadele hattı olması için yaygın bir çalışma süreci başlatacağız. Hedefimiz açık, sermayenin bu saldırılarını geri püskürtmek ve geleceğimize sahip çıkmak.

Gençlik hareketinin yaşadığı sorunlara çözüm oluşturmak için çabalamak bugün devrimci önderlik sorununun düğüm noktasını oluşturmaktadır. Bu açıdan önümüzdeki süreç gençlik içerisinde dinamik bir politik faaliyetin örüleceği bir süreç olacaktır. Bu başarılabilir, politik ve hedefli bir gençlik mücadelesi ortaya çıkartılabildiği koşullarda, kazanan bir bütün olarak gençlik hareketi olacaktır.

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği, Sayı: 99, Aralık 2006)

Faşizmi protesto eylemine 500 öğrenci katıldı...**Ege Üniversitesi: “Faşizme karşı omuz omuza!”**

1 Aralık Cuma gecesi çeşitli üniversitelerle eş zamanlı olarak Ege Üniversitesi'nde de faşist saldırılar yaşanmıştı. Bu saldırılara devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever öğrenciler olarak gerekli cevaplar verildi, verilmeye devam ediliyor.

11 Aralık Pazartesi gününden başlayarak iki gün boyunca üniversitemizin çeşitli yerlerinde masalar açtık. Bu masalarda tüm hafta boyunca yaşanan faşist saldırıları ve yurdumuza kadar girme pervasızlığını gösterebilen eli kanlı TIT'i anlattık. TIT'in ne olduğunu ve gerçekleştirdiği katliamları duvar gazetelerimize astık. Yine faşist saldırıları konu alan karikatürlü afişlerimiz büyük ilgi gördü. 11 Aralık günü Hazırlık binası, Edebiyat Fakültesi ve Fen Fakültesi'de, 12 Aralık günü ise saldırıların yaşandığı Gıda Cafe'de masamızı açarak duvar gazetelerimizi astık ve bildirilerimizi dağıttık. İki gün boyunca öğrencileri 13 Aralık günü okulumuzu ve yurdumuzu savunmaya çağırdık.

13 Aralık Çarşamba günü ise Edebiyat Fakültesi

önünde saat 12.00'de toplanmaya başladık. “Faşizme hayır!/Ege Üniversitesi Öğrencileri” imzalı pankartımızı açtık. Yaklaşık 500 kişilik bir kitleyle Edebiyat Fakültesi'nden başlayarak Fen Fakültesi, yurt binası, Dokuz Eylül Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nin önünden Gıda Cafe'ye sloganlarımızı haykırarak yürüdük. Gıda Cafe'de 4 Aralık gecesi

Mevlana'da saldırıya uğrayan bir arkadaşımız basın açıklamasını okudu.

Açıklamada son süreçte yaşanan saldırılar anlatıldı. Açıklama şu sözlerle bitirildi: “Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, tüm bu saldırılar ne ilkti ne de son olacak. Bilinmelidir ki, bizim düşüncemiz ne bizi soruşturarak sona erecektir ne de yok ederek. Bizler bir halk kendi dilini özgürce konuşana dek, üniversitelerde bilim özgürce üretilene dek, üniversite çalışanlarımızla, öğretim üyelerimizle omuz omuza verip eşit, parasız, anadilde eğitim mücadelemizi sürdüreceğiz.”

Basın açıklamasının ardından tekrar sloganlarla, marşlarla, alkış ve ışıklarla Edebiyat Fakültesi'ne gittik. Burada pankartımızı asarak eylemimizi bitirdik. Yürüyüş esnasında “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Ege faşizme mezar olacak!”, “Okulda silah istemiyoruz!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Eşit, parasız, anadilde eğitim!” sloganları atıldı. Eylemin sonunda öğrenciler kalemelerini ve kitaplarını havaya kaldırarak yürüdüler.

Faşizme karşı tek yumruk, tek ses olarak kampüsümüzde gerçekleştirdiğimiz eylemle okulumuzu, yurdumuzu faşist beslemelere teslim etmeyeceğimizi bir kez daha haykırdık.

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

YTÜ'de satırlı-sopalı faşist saldırı...
Faşist saldırılara geçit vermeyeceğiz!

YTÜ'de bir süredir yemekhane zamlarını protesto eden eylemler yapılıyor. Rektörlük soruşturma terörüyle bu eylemi kırmaya çalışıyor. Bugüne kadar 30'u aşkın öğrenciye soruşturma açıldı. Ancak soruşturma terörüne ve her türlü baskı ve yıldırma girişimine rağmen boykot kesintisiz olarak sürdürüldü. Bu saldırılarla sonuç alamayacaklarını anlayanlar başka planları devreye soktular.

13 Aralık günü akşam saatlerinde üniversiteyi terketmekte olan devrimci-demokrat öğrenciler sivil faşistlerin saldırısına maruz kaldı.

Faşistlerin bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğu sabah saatlerinden belliydi. Sivil faşistlerden biri sabah okula girmiş ve devrimcileri taciz etmeye çalışmıştı. Bunun üzerine saat 13.00'de devrimci öğrenciler tarafından bu faşist cezalandırıldı. Bu cezalandırmanın ardından faşistlerin her zaman başvurdukları bir yöntem olan pusu atmaya karşı devrimci öğrenciler okuldan toplu çıkış yaptılar. Üniversiteden toplu olarak çıkan 15-16 devrimci öğrenci otobüs durağına doğru toplu yürüyüş geçtikten bir süre sonra, 30-40 kişilik bir faşist grubun saldırısına uğradılar. Faşistler demir sopalar, bıçaklar ve satırlarla gelmişlerdi. Oradan toplu bir biçimde uzaklaşan devrimcilerin ardından rastgele bıçak fırlatıldı.

Faşist grup gündemimizi saptırmak için bir kez daha iş başında. Bizler bu saldırıları biliyor, saldırıyı çok iyi tanıyoruz. Yarın da, ondan sonraki gün de YTÜ'deyiz. Biz üniversitemizi sermayedarlara, bezirgânlara, onların sivil faşist uzantılarına terketmemekte kararlıyız.

YTÜ bu saldırıyı hakkıyla püskürtecektir. Bunu biliyor, bu gücü kendimizde görüyoruz!

YTÜ Ekim Gençliği

İstanbul Üniversitesi'nde faşist saldırı!

11 Aralık günü İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi girişinde uzun süredir oturma eylemi gerçekleştiren öğrencilere sivil faşistler satır ve bıçaklarla saldırı. Dönem başında İstanbul Üniversitesi'nden üniversitede “siyaset yapmak”, “afiş asmak”, “yemekhanenin özelleştirilmesini boykot etmek” vb. gerekçelerle 14 öğrenci üniversiteden atılmış, onlarca ise uzaklaştırma cezaları almıştı.

Atılan öğrenciler üniversitenin açıldığı günden bu yana üniversite kapısında siyaset yapmaya devam ederek oturma eylemi gerçekleştiriyorlardı. Eylemlerinin yaklaşık 50. gününde olan “cezal” öğrenciler, bugün de eylemlerini gerçekleştirmek üzere fakülte önüne geldiler. Özel Güvenlik Birimleri tarafından da desteklenen faşistler kapıda oturan öğrencilere saldırı ve iki öğrenci aldıkları bıçak darbeleri ile yaralandı. Faşistlerin saldırısına uğrayan öğrenciler bu arada ÖGB'nin de saldırısına maruz kaldı.

Bilindiği üzere İstanbul Üniversitesi Rektörü üniversitede “siyaseti bitireceğini” açıklamış, bu açıklamanın ardından onlarca öğrenciye ceza yağdırmıştır. Fakat baskılara, soruşturmalara, atılmalara karşı mücadelede ısrar eden öğrencileri yıldırmanın amacı değildir. Her dönem olduğu gibi mücadelede ısrarcı olan öğrencilerin karşısına bu kez de polis, ÖGB destekli sivil faşistler çıkarılmıştır. Ancak İÜ öğrencileri ne soruşturmalara, ne atılmalara ne de faşist terörle yıldırılmayacak. İstanbul Üniversitesi'nden yükselen kararlı mücadele bayrağı asla inmeyecek!

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

İLGP: “Müşteri değil öğrenciyiz!”

İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP), 9 Aralık günü Galatasaray Postanesi önünde “Savaşa değil eğitime bütçe!” başlıklı, kampanyaları ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: “Bizler bugün okullarımızda attığımız her adımı paralı hale gelen liselileriz. Anayasa'da eğitimin parasız bir hak olduğu söylenirken bizler gerçek yaşamda birer müşteri olarak görülmüyoruz. Buna bir yanıt olarak imkanlarımız kısıtlı diyenler, 10 milyar dolarlık savaşa uçağı alımı tartışmaları yapmakta tank modernizasyonuna hız vermektedir. Bir başka yandan yerli silah sanayiini geliştirmek için adımlar atılmaktadır. Bizler İLGP olarak paralı eğitime karşı bir çalışma başlattık. Şimdiden yüzlerce imzayla ‘Savaşa değil eğitime bütçe!’ talebimizi yükseltiyoruz. Çünkü bizler susmanın onaylamak olduğunu çok iyi biliyoruz.”

Yapılan konuşmada, 13 Aralık 1980'de idam edilen Erdal Eren'in de aynı bakış açısıyla mücadele ettiği ve ölümsüzleştiği, Erdal Eren'i idam sehpasında ölümsüz kılanın, onun haklı ve meşru davasına inancı olduğu vurgulandı.

Basın açıklamasında “Müşteri değil liseliyiz!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Ortadoğu'da işgalci okulda müşteri olmayacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İLGP'den Erdal Eren'i anma haftası...**Geçmişin mirasıyla geleceğe yürüyoruz!**

Erdal Eren'in hikayesi Türkiye devrim mücadelesinin hikayesidir. O'nun hikayesinde '68 gençlik hareketi, '80 faşist askeri darbesi, Türkiye işçi sınıfının mücadelesi geçer. O'nun hikayesinde Denizler, Mahirler, İbolar geçer. Ümitler, Habipler ve daha nice devrimciler... Kısacası Erdal Eren'in hikayesi bizim hikayemizdir!

İLGP olarak 10 Aralık-16 Aralık tarihleri arasında Erdal Eren'i anma haftası olarak planladık. Planlamamız çerçevesinde uzun bir süredir çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bir hafta boyunca Erdal Eren'in ölüm yıldönümü vesilesiyle çeşitli etkinlikler gerçekleştirmeyi planladık.

Etkinliklerimizde Erdal Eren'in devrimci ve örgütlü kimliğinin yanı sıra mücadelenin önemini vurguluyoruz. Aynı zamanda çalışmaları devam eden "Savaşa değil, eğitime bütçe!" kampanyası çerçevesinde basın açıklamaları gerçekleştireceğiz. 5 ayrı bölgede gerçekleştireceğimiz etkinlik ve basın açıklamalarımızla Erdal Eren'in mücadelesini bütün liselilerin gündemine sokacağız.

Erdal Eren anma haftasının ilk etkinliğini Sefaköy

İLGP gerçekleştirdi. "Erdal Eren'in hikayesi" isimli sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinliğimiz, Erdal Eren şahsında bütün devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla devam etti. Ardından bir arkadaşımız günün anlam ve önemine ilişkin bir konuşma yaptı. Konuşmada Erdal Eren'in özgeçmişi ve mücadelenin güncel önemi vurgulandı. Ardından bir arkadaşımız Nazım Hikmet'in "Güneşi İçenlerin Türküsü" adlı

şairini okudu. Daha sonra Sefaköy İLGP şiir grubu gitar eşliğinde bir sunum yaptı. Bir liseli arkadaşımız, kendisinin kaleme aldığı "17 yaşımız yaşıyor!" isimli tek kişilik bir tiyatro oyunu sahnelledi. Oldukça etkili olan oyunu herkes büyük bir coşkuyla alkışladı. Alkışlar, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganıyla kesildi. Daha sonra bir arkadaşımız gitarla müzik dinletisi sundu. "Büyü" parçasının da söylendiği dinletisi ilgi gördü. Ardından bir İLGP'li "Erdal Eren'i anmak demek, mücadele etmek demektir. Bugün bu etkinlik Erdal Eren anması değil, Erdal Eren şahsında bir mücadele çağrısıdır" sözleriyle etkinlik sonrası yapılan basın açıklamasına çağrı yaptı. Marşların söylenmesinin ardından etkinlik sona erdi. 40 kişilik bir katılımla gerçekleşen etkinlik coşkulu geçti.

Etkinliğin ardından etkinlik alanından Sefaköy PTT'ye doğru basın açıklamasını yapmak üzere yürüyüşe geçtik. Pankartımız ve sloganlarımızla sokakları cımlattık. 25 kişiyle gerçekleşen basın açıklamamızda "Savaşa değil, eğitime bütçe!" şiarlı pankartımızı açtık. Basın açıklamamızda Erdal Eren'in ardılları olarak özgür, parasız lise, sınıfsız, sömürsüz dünya mücadelemizi büyüteceğimizi ifade ederek, kampanyamızı anlattık.

Erdal Eren'i anma haftasına oldukça güçlü ve coşkulu bir başlangıç yapmış olduk.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP)

Bursa'da Erdal Eren anması

Bursa'da gençlik örgütleri, 9 Aralık günü "Erdal Eren anması" gerçekleştirdi. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği-Semra Başyigit Halk Sahnesi'nde gerçekleştirilen anma etkinliği, ilk kez böyle bir etkinlik gerçekleştirmeden dolayı bir dizi eksikliğini yaşanmasına yolaçtı. Ancak tüm bu eksikliklere rağmen gerçekleşen etkinlik anlamlıydı.

Etkinlik salonuna "Şehitlerimize devrim sözümüz var!/DGH-Ekim Gençliği-SGD" yazılı pankart ve üzerinde Erdal Eren'in resmi bulunan "Erdal Eren kavgamızda yaşıyor, yaşayacak!" yazılı ozalit asıldı.

Etkinliğe devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlandı. Ardından '68-96 dönemi gençlik hareketini anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Teknik arızadan kaynaklı olarak, bu bölümde etkinliği ara verilmek zorunda kalındı.

Sinevizyon gösteriminden ardından yapılan konuşmada, Erdal Eren'in devrimci kimliği ve düşmana teslim olmayan direngenliği anlatıldı ve emperyalist saldırganlık ve son dönemde Türkiye'de tırmandırılan faşist baskı ve teröre değinen bir konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra etkinliğe gönderilen mesajlar okundu. Son olarak müzik dinletisi sunuldu. Çav Bella marşının hep birlikte söylenmesiyle etkinlik bitirildi.

DGH, Ekim Gençliği ve SGD'nin örgütlediği etkinliğe DPG, Gençlik Derneği, BATIS, ESP, BDS, DHP ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de destek verdi.

Etkinliğe yaklaşık 35 kişi katıldı.

Bursa Ekim Gençliği

Batıkent'te Erdal Eren anması...**Erdal Eren'i unutmamak, unutturmayacağız!**

Liselilerin Sesi okurları olarak 13 Aralık günü Batıkent-Eğitim Sen'de Erdal Eren'i anma etkinliği gerçekleştirdik.

Anma etkinliği yapma kararı aldıktan sonra, bu çerçevede Erdal Eren'in mücadelesini anlattığımız bildirileri arkadaşlarımıza ulaştırdık. Ön çalışmasını kısa bir sürede yapabildiğimiz etkinliğe İLGP'nin hazırlamış olduğu sinevizyon gösterimi ile başladık. Ardından tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşu yaptık. Sinevizyon gösterimi ilgi ile izlendi. Ardından anma etkinliğine katılanlarla bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yapılan konuşmalarda, Erdal Eren'in dimdik yürüdüğü darağacında kuşanmış olduğu devrimci irade ve bilince vurgu yapıldı. Bugün liseli gençliğin içinde bulunduğu tablo üzerinde duruldu. Okullarda yaşanan sorunlara ve çözüm yollarına değinildi.

Anmaya Batıkent'ten 10 liseli katıldı. Anma, 15 Aralık günü Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi'nin birlikte düzenleyecekleri bir etkinliğe yapılan çağrı ile bitirildi.

Batıkent'ten Liselilerin Sesi okurları

Kartal İLPG: "Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!"

Erdal Eren'in ölüm yıldönümü dolayısıyla bölgemizde iki anma etkinliği gerçekleştirdik. İlki bir lisede yapıldı. Öncesinde bir hafta boyunca etkinliğe çağrı yaptık. Yaptığımız kuşlamalarla Erdal Eren'i tanıtmaya çalıştık. Dergi kullanımını artırarak Erdal Eren'in niçin idam edildiğini anlattık. 13 Aralık günü öğle arasında yapılan kısa bir programla anmamıza başladık. Saygı duruşu, konuşma ve "Büyü"nün söylenmesi ile anmamızı sonlandırdık. Anmaya 40 liseli katıldı.

İkinci anma etkinliğini Kartal'daki dersane öğrencileri gerçekleştirdi. Kartal Eğitim-Sen Şubesi'nde gerçekleşen anmada salona "Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!" yazılı ozalit astık. Sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinlik saygı duruşu ile devam etti. Bir yoldaşımız konuşma yaparak, Erdal Eren'i anmanın mücadeleyi yükseltmek olduğunu vurguladı. Daha sonra Hatice Bayraktar Lisesi'nden dostlarımızın hazırladığı tiyatro oyunu sahnelendi. Oyun uzun süre alkışlandı. Tiyatrodan sonra sahneye Koma Meyman çıktı. Coşkulu geçen etkinliğe 32 kişi katıldı.

Bu iki anmayla Erdal Eren'in mücadelesini sürdüreceğimizi dosta düşmana bir kez daha gösterdik. Çalışmalarımız Erdal Eren'in mücadelecisi ruhuyla sürecek.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu/Kartal

Sermayenin kölesi olmayacağız!

Geçtiğimiz aylarda Mesleki Yeterlilik Kurumu Kanunu çıkarıldı. Bu yeni kanun kapsamında üniversitelerin sosyal bölümleri tasfiye edilirken, teknik bölümler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendiriliyor ve “yetkinleştirme”, “uzmanlaştırma” adı altında eğitim süreci daha geniş bir alana yayılarak yeni bir piyasa oluşturuluyor. Bu yasayla, biz öğrenciler bir kat daha köleştiriliyor ve geleceksizlik sorunu ile karşı karşıya bırakılıyor.

Eğitimin günden güne ticarileştirildiği ve öğrencilerin birer müşteriye dönüştürüldüğü bir uygulama ile karşı karşıyayız. İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi’nde de bu uygulamalar tüm

yakıcılığı ile hissediliyor. Ancak bu sorunlar karşısında sessiz kalmayacağız ve geleceğimizin çalınmasına izin vermeyeceğiz. Bu tutumumuzun bir gereği olarak “Bildiriyoruz” başlıklı bir kampanya ile yaygın bir faaliyet örgütlüyoruz. Geçtiğimiz hafta başında çalışmalarına başladığımız kampanyamız hız

kazanarak devam ediyor. Mesleki Yeterlilik Yasası’nı ve bu yasanın Fen-Edebiyat fakültelerindeki sonuçlarını anlattığımız haftalık bildirimlerle çalışmalarımıza başladık.

Kampanya önlüklerimizle sınıf sınıf dolaşarak geleceğimizi karartan bu yasaları ve üzerimizde oynanan oyunları teşhir ettik. Ayrıca bir anket çalışmasıyla öğrencilerin bu gündeme dair düşünce ve önerilerini saptamaya çalışıyoruz. Bir yandan da “Bildiriyoruz” başlığı taşıyan “Sermayenin kölesi, diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Mesleki yeterlilik yasalarına geçit vermeyeceğiz!” şiarlı afişlerimizle kampanyamızın propagandasını etkin bir tarzda yapıyoruz.

Bu hafta “Mesleki Yeterlilik Yasası nedir?” başlıklı bir *Hergele Söyleşisi* düzenleyeceğiz. Fakülte içinde yaygın bir çalışmaya konu ettiğimiz kampanyamız bir yandan da fakülte önlerinde devam ediyor. Bildiri dağıtımları ile başlayan çalışmamız önümüzdeki günlerde zengin araçların kullanımını ile devam edecek.

Bizler; geleceğimize sahip çıkıyoruz; üniversitelerde müşteri olmayacağız, kölece çalışma koşullarına ve işsizliğe boyun eğmeyeceğimizi bildiriyoruz!

Gelecek ve özgürlük istiyoruz, alacağız!

İÜ Ekim Gençliği

Ankara’da faşist saldırılar sürüyor!

8 Aralık günü öğlen saatlerinde Cebeci Kampüsü’nde, daha önce Yurtsever öğrencilere de saldıran faşistlerden birinin okulun karşısındaki bir kafeteryada görünmesiyle hareketli anlar yaşandı. Faşistler, kalabalık bir grup halinde yanlarına gelen öğrencileri görünce kaçmaya yeltendiler, silahla havaya kurşun sıktılar. Olay sonucunda herhangi bir yaralanma olmadı.

Bir süre Cebeci Kampüsü’nde bekleyen öğrenciler akşam saatlerinde okuldan toplu çıktılar. Yaklaşık bir haftadır okuldan toplu çıkan Dil Tarih öğrencileri de Cebeci istikametine doğru yürüdüler. Kurtuluş’ta biraraya gelen grup sloganlar atarak kalabalık bir şekilde Yüksel Caddesi’ne geldi ve burada bir basın açıklaması yaptı. Eylemde sık sık “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Ankara faşizme mezar olacak!” sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından öğrenciler dağılmayarak TAYAD tarafından gerçekleştirilen meşaleli yürüyüşe destek verdi. Bu sırada kitlenin sayısı 500’e yaklaştı. Eylem oldukça coşkulu geçti.

Ekim Gençliği/Ankara

Çukurova Üniversitesi’nde polis-ÖGB terörü!

Çukurova Üniversitesi’nde son dönemde ÖGB-polis baskısı tırmanıyor. Okulların açılmasıyla birlikte başlayan soruşturma ve gözaltı terörü değişik biçimleriyle devam ediyor.

YÖGEH, 13 Aralık günü devletin gerillaya karşı gerçekleştirdiği operasyonları durdurması ve ateşkese yanıt vererek barış görüşmelerini başlatması için bir çalışma başlattı. Bu çalışma ÖGB ve polisin okula yığınak yapılmasıyla engellendi. Sabah etkinlik için getirilen ses düzeni okula alınmadı.

Bu gelişmelerin ardından YÖGEH’li öğrenciler, R1 derslikleri önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Altı dilde yazdıkları “Yaşasın barış!/YÖGEH” imzalı pankartı ağaçlara asarak halay çektiler. Bunun üzerine okula gelen çevik kuvvet terör estirmeye başladı. ÖGB şefi YÖGEH’lilerin yanına gelerek pankartın “yasadsız” olduğunu ve indirmedikleri taktirde müdahale edeceklerini açıkladı. Polis ve ÖGB’nin pankarta yönelik bir müdahalede bulunma girişimine karşı pankartı savunmaya hazırlandık. ÖGB şefi ikinci kez gelerek aynı tehditleri tekrarladı. Bu esnada öğrenciler polisin okulda bulunmasına tepki gösterdi. Muhtemel bir saldırıya karşı çevredeki tüm öğrenciler halaya çağırıldı ve yaklaşık 150 öğrenci halaya durdu.

Eylemde, “Katil polis üniversiteden defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları hep birlikte coşkuyla atıldı. Çevik kuvvet de saldırı için hazırlıklarını yapmaya başladı. Bunun üzerine YÖGEH’liler yeni bir karar alarak pankartı indirdi. Ancak kitle halay çekmeye devam etti. Ders saatinin başlamasıyla birlikte halay bitirildi ve polis okulu terketti.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Samsun: “Baskılar bizi yıldırılmaz!”

9 Aralık günü Samsun’da, Yürüyüş dergisi, Ozan Yayıncılık, İstanbul TAYAD, Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi, Temel Haklar Federasyonu ve bağlı 13 derneğin polis tarafından basılmasını ve gözaltı terörünü kınayan bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

HÖC, ESP, BDSP tarafından gerçekleştirilen ve devrimci, demokrat kurumların da destek verdiği basın açıklamasında, polisin devrimci kurumlara yönelik saldırısı kınandı ve bu saldırılara karşı tüm devrimci, demokrat, ilerici kişi ve kurumların birleşik ve ortak bir mücadele yürütmesi gerektiği vurgulandı.

Eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!” sloganları sık sık atıldı.

Kızıl Bayrak/Samsun

Yetkin Mühendislik: Sömürüye geçirilmiş bir maske!

Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda mesleklerde yaşanan yeniden yapılandırma ve dönüşüm uygulamalarının mühendislik-mimarlık alanında özgünleşmiş bir ayağı olan Yetkin Mühendislik saldırısına karşı "Yetkin değil toplumcu mühendis olacağız!" şiarını yükseltmeye devam ediyoruz.

Avcılar'da dönem başından itibaren afişlerle, ozalitle, bildirilerle bu gündemin teşhirini yapıyoruz. Hafta başından itibaren de 6 Aralık günü düzenlediğimiz "Yetkin Mühendislik nedir, ne değildir?" başlıklı panelin çalışmasını yürüttük. Panel konuşmacı olarak Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi eski başkanı Mustafa Aral ve İstanbul Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Öğretim Üyesi Oğuz Gündoğdu katıldı.

Panel, bir arkadaşımızın yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Yetkin mühendislik saldırısının arka planına değinildi ve bugün "yetkin değil toplumcu mühendis" olmak gerekliliği üzerinde

duruldu. Ardından Oğuz Gündoğdu, mühendislik ünvanının kaldırılması ve bunun yansımaları üzerine konuştu. Bugün yaşananların AB uyum sürecinde ortaya çıkan dayatmaların karşısında tutum alınmamasının olduğunu vurguladı.

Mustafa Aral ise mühendislik mesleğinin gelişimini anlatarak şunları söyledi: "Üniversitelerdeki eğitimin yetersizliğini gereğe gösterenler, mühendislik

eğitimi alınması gereken yerin üniversiteler olduğunu unutmamalı, buradaki eğitime dönük müdahaleler yapılması gerektiğini gözardı etmemeliler. Bu uygulamalar Amerika ve İngiltere gibi ülkelerin eğitim anlayışının yansımasıdır ve sadece teknik mühendis yetiştirmeye dönüktür. 17 Ağustos depremini örnek vermekteler. Orada yeni mezun değil, en az 15 yıllık mühendislerin yaptığı binalar yıkılmıştır. Bu bilgi eksikliği değil, bilginin uygulanmamasıdır. TMMOB burada misyonunu hatırlamalı, bilgi ölçmenin görevi olmadığını, yapılan işi denetlemekle yükümlü olduğunu unutmamalıdır."

Tartışma kısmında, bu yasalarla sermayeye ucuz işgücü yaratılmak istendiği, İMO'nun gerekçelendirmesinin boşa düştüğü, üniversitelerde eğitimin nitelikli hale getirilmesi gerektiği, uzmanlaşma olarak gösterilen bu sürecin sonunda yapılan sınavın genel bilgiyi ölçmeye yönelik olmasının çelişki olduğu, yetkin mühendisliğin farklı bölümlerde karşımıza çıkan mesleki yeterlilik uygulamalarının bir ayağı olduğu vurgulandı.

Yaklaşık ikibuçuk saat süren panele 30 kişi katıldı. Panelin ön sürecinde tanıştığımız arkadaşların yasa taslağı ve mühendislik eğitimi üzerine tartışmak istemeleri üzerine önümüzdeki hafta bir toplantı gerçekleştirileceğiz.

Avcılar Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri

Eskişehir'de soruşturmalar protesto edildi

13 Aralık günü Eskişehir'de Adalar Migros önünde, Türkiye genelinde ve Osmangazi Üniversitesi'nde açılan soruşturmaları teşhir eden bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, 12 Eylül askeri faşist darbesinin uzantısı olan YÖK'ün hakkını arayan muhalif öğrencileri sindirmeye çalıştığı vurgulandı. Bu yıl Türkiye genelinde birçok öğrencinin soruşturma terörü ile yüzyüze kaldığı, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 10, DTCF'de 4, Hacettepe Üniversitesi'nde 31, ODTÜ'de 27, Balıkesir'de 80, İstanbul Üniversitesi'nde 161

öğrenciye soruşturma açıldığı belirtildi.

En son Osmangazi Üniversitesi'nde 6 arkadaşımıza 2'şer hafta okuldan uzaklaştırma cezası verildi. Soruşturma ve cezalara gerekçe olarak okul içinde slogan atmak, bölücü müzik eşliğinde halay çekmek, okulun huzurunu ve düzenini bozmak gösterildi. Açıklamada Anadolu ve Osmangazi öğrencileri olarak eğitimin ticarileşmesine, eğitim hakkımızın engellenmesine, geleceğimizin çalınmasına, soruşturmalara karşı çıkıyoruz ve cezaları

kınıyoruz. Soruşturma ve cezaların geri çekilmesini talep ediyoruz denildi.

Eylemde "F tipi üniversite istemiyoruz!", "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Ferman devletin üniversiteler bizimdir!", "Cezalar geri çekilsin!", "YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganları atıldı. Ekim Gençliği, DPG, Gençlik Derneği, DGH, EHP, Mücadele Birliği, SGD'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Eskişehir

YTÜ'de yemekhane boykotu sürüyor!

4 Aralık günü başlattığımız ve zam geri çekilene kadar devam edeceğini açıkladığımız yemekhane boykotu öğrencilerin katılımı ve desteği ile devam ediyor. Öğrencilerin büyük çoğunluğu yemekhaneden yemek yemeyerek boykotu destekliyor. İçeriye yemek sokmakta her türlü zorluğu çıkaran YTÜ yönetimi ise boykotu provoke etmek için elinden gelen herşeyi yapıyor.

Eylemin dördüncü günü de benzer bir tavırla karşılaştık. Okulun etrafı çevrilmiş, kapılara polisten de destek alınarak yığınak yapılmıştı. Boykotu engellemeye dönük çabalara alışmıştık ancak 8 Aralık günü karşılaştığımız şey yeni bir barikat oldu.

Daha önceden yemeği okula soktuğumuz yere demirle bir barikat kurulmuştu. Öyle ki barikat, farklı renklerdeki demirlerin birbirine kaynatılması ile oluşturulmuştu. Bu tuhaflik sabah yemeği içeri sokmak istediğimiz sırada dikkatimizi çekti. Başka bir yerden yiyeceklerimizi içeri sokarak yemekhane önünde boykotumuza başladık. Masayı kurmakta geç

kalmamız bazı öğrencilerin yemeğe girmesine yol açsa da, birçok öğrenci gişelerden dönerek boykote destek verdi. İçeriye giren yiyeceklerin güvenliğinin, polis ve yönetimin şaşkın bakışları arasında öğrencilere dağıtıldı. Sürekli yapılan anonslar ve müzik ile

yüzlerce öğrenciye ulaşılmış olduk.

Boykotun 5. gününde de okula yiyecek sokulması engellendi. Yine farklı yollardan yiyecekleri içeri soktuk. Yemekhane önüne açtığımız masa ve astığımız pankartlarla normal bir boykot gününe daha başlamış olduk.

Yapılan konuşmalar ve birebir diyaloglarla öğrencilere yemekhaneye gitmeme çağrısı yaptık. Öğlen saatlerine doğru müzik bölümünden arkadaşlar davullarla bir gösteri sunmak istediklerini dile getirdiler. Bu gösteri ile yemekhane önü şenlik alanına dönüştü. Yaklaşık 200 öğrenci merdivenlerde, üst yolda ve yemekhane önünde toplanmaya ve yemekhane zammına karşı sloganlar ve alkışlarla tepkilerini dile getirmeye başladı. Bunun üzerine güvenlik ve okul idaresi, müzik bölümü öğrencisi arkadaşların YTÜ'den olup olmadığını sormak ve kimlik kontrolü yapmak istediklerini belirttiler. Doğal olarak istemleri yanıtızsız kaldı.

Ekim Gençliği/YTÜ

MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/4

12 Eylül sonrasında MHP ve sendikacılık

Yüksel Akkaya

Bir Zor Dönemeç 12 Eylül: “Fikri iktidarda kendisi içerde bir parti” ya da görev tamam mı?)

Ulaştığı oy oranı itibarıyla iktidara gelemeyeceğini anlayan MHP için yeni iktidar stratejisi ordu içinde destek sağlayarak buna ulaşmaktı. Bunun için ordunun harekete geçirilmesi gerekiyordu, bu ise, şiddetin dozunu artırmak anlamına geliyordu. Ama önce bir çağrı yapmak gerekiyordu. Bu amaçla, “1978 yılı sonlarında MHP Genel Başkanı, dünyada bir sivil parti için pek az rastlanılabilir bir çağrı ile ortaya çıkıyor ve ülke yönetiminin ‘yetki ve sorumluluğunun askeri yönetime devredilmesini’ istiyor[du]. Bunu bir genel idare kurulu bildirisini olarak kamuya açıklıyor[du]”. İktidar arayışında bir de bu yolu deneyecek, gergin ortamdan çıkacak olan bir askeri yönetim ile bu hedefine ulaşmaya çalışacaktı. Bu nedenle, bu çağrıdan sonra, MHP, “1978 sonbaharından önce sıkıyönetim programı kan dökülerek dile getiriliyor[du]. 1978 yılı sonunda çok daha büyük kanlı bir programla sonuca ulaşıyor[du]”. Aralık 1978’de Maraş katliamı ile sıkıyönetimi ilan ettiren MHP, aynı yoldan devam ederek iktidara ordu aracılığı ile ulaşmayı tasarladı. Çünkü, “girilen evrede sıkıyönetimin de ‘iktidarsızlığına açığa çıkararak ülkedeki otorite bunalımını’ derinleştirmek gerekiyordu. Çorum bir deneme oldu. Ancak, karşılaşılan direniş, “ülkücü hareketin hamle insiyatifini tamamen yitirdiğini” gösteriyordu. Sıkıyönetim ile görece rahatlamış görünen büyük sermaye için de MHP artık bir yedek güç olmaktan çıkıyordu. Bu nedenle 1979 yılında tecrit edilmeye başlandı, 2. MC’nin kuruluşuna Türkeş dahil edilmedi.

12 Eylül darbesinin doğal bir müttefiki olmayı bekleyen MHP için sürecin dışında tutulmak şokun da ötesinde anlamlar taşıyordu. Yıllar sonra bu durumu şöyle değerlendireceklerdi:

“12 Eylül 1980, siyasi sisteme dışarıdan bir müdahale olması hasebiyle, Türk siyasi hayatının tabii gelişim çizgisinde bir kırılmaya yol açmış, siyasi sistemin şartlarında ve aktörlerinde ‘muhtemel’ olanın ötesinde dönüşümlere hayatiyet kazandırmıştır. Ülke genelindeki sosyal çalışma ortamı gerekçe gösterilerek girilen askeri müdahale ve bu müdahalenin getirdiği siyasi şartlar, Türk Milliyetçiliği Hareketi açısından pek çok sıkıntının ve ızdırabın kaynağı olmuştur. Askeri müdahalenin ardından, diğer bütün siyasi partiler ile birlikte, MHP’nin de faaliyette bulunması yasaklanmıştır. 16 Ekim 1981 tarihli Milli Güvenlik Konseyi kararıyla parti kapatılarak mallarına el konmuştur. 29 Nisan 1981 tarihinde ise, MHP ve Ülkücü kuruluşlar hakkındaki soruşturma sonrasında 945 sayfalık bir iddianame ile ‘MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası’ açılmıştır. MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası, 7 Nisan 1987’de neticelenmiştir. Ankara 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen 392 sayılı davada, MHP lideri Alparslan Türkeş’e 11 yıl, 1 ay, 10 gün hapis cezası verilmiştir. MHP lideri Alparslan Türkeş, 14 Ekim 1981 tarihli duruşmada, davaya ilişkin iddianameyi ret ederken şöyle demiştir: ‘Türkiye’nin maruz kaldığı ideolojik nitelikteki ve gayri nizami harp metodları ile yürütülen en büyük hıyanet saldırısı karşısında, dün Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin bağımsızlığını, ülkesi ve milletiyle bölünmezliğini, insan haysiyetine uygun yegane rejim olan hukukun üstünlüğüne dayalı hür demokratik

Meşrulaşmış ve kitleselleşmiş haliyle MHP 1980 öncesinden daha etkili ve önemli bir konuma ulaşmış bulunmaktadır. İtalya ve Almanya deneyleri de faşist hareketlerin iktidarda meşrulaşarak, önemli ölçüde kitleselleştirmesine tanıklık etmektedir. Bu nedenle, bugünün MHP’si 1980 öncesinin devlet destekli MHP’sinden daha fazla dikkate alınmayı gerektirecek bir konuma ulaşmış bulunmaktadır. MHP’nin koalisyon şeklindeki iktidar ortaklığı döneminde yaşanmış olanlar, tek başına ya da en büyük parti olarak iktidara gelmesi halinde yaşanacak olanlar için önemli ipuçları sunmaktadır. Orta ve Doğu Anadolu’daki kurt ulumaları bugün kentlere özellikle fabrikalara kadar inmiş bulunmaktadır. Faşizmin iktidara geldiği İtalya ve Almanya’da işçi sınıfından önemli bir destek görmüş olduğu ise herhalde unutulmayacak kadar önemli bir tarihsel olgudur.

rejimi savunma yolunda hergün birkaç arkadaşımızı hakkın rahmetine tevdi ederek, şehit vererek, meşruiyetten kıl payı ayrılmaksızın siyasi bir mücadele verdik.’ Türkeş, ‘Devlet ve millet adına görev ifa eden bir makamda bulunan kişilerin milliyetçilik fikrini suçlamaları, milli birliği sabote edilmek istenen bu ülkenin geleceğinde tahripkar neticeler doğuracaktır.’ değerlendirmesini yapmıştır. MHP’ye göre “12 Eylül hareketi, bir fikir sistemi olarak Türk milliyetçiliğine cephe almıştır. MHP’nin temsil ettiği Türk milliyetçiliğine karşı bu tavrın en bariz göstergesi, Anayasa’daki “milliyetçilik” ilkesinin “Atatürk milliyetçiliği” şekline dönüştürülmesidir. Bununla yapılmak istenen, farklı bir milliyetçilik kavramlaştırılması ile MHP’nin temsil ettiği milliyetçilik anlayışının meşruiyet zeminini yok etmektedir. Gerçekte, Atatürk’ün de bir Türk milliyetçisi olduğu, tartışma götürmez bir husustur”.

MHP’nin en önemli ideolojik silahı olan anti-komünizm, 12 Eylül ile “devletleştirilmiş, ülkücülere yönelik ‘ehlileştirme’ süreci başlatılmıştı”.

MP’nin 30 Kasım 1985 günü toplanan Birinci Büyük Kongrede, MP’nin adının Milliyetçi Çalışma Partisi (MÇP) olarak değiştirilmiştir. 1987 yılı içerisinde MÇP iki olağan üstü kongre yaşamıştır. MÇP Genel Başkanlığı’na seçilen Abdülkerim Doğru’nun Milli Selamet Partisi kökenli olması, değişik yorumlara sebep olmuştur.

A. Doğru’nun başkanlığa seçilmesi nedeniyle “faşizan milliyetçi-sağ entelejensiyamanın özellikle laik kesimleri, ‘MÇP’nin MSP’leştirdiği’ tezini işleyerek, MÇP’lileri tahrik ettiler”. Ancak, bu dönemde, MÇP yönetimini fiilen sürdüren ve Türkeş ile düzenli olarak görüşen Devlet Bahçeli, bu eleştirilerin göğüslenmesine yardımcı oldu. D. Bahçeli ekibi reorganizasyona yönelik çalışmaları, “özellikle parti

söyleminden ve pratiğindeki modernleştirici etkisinde belirginleşti. MHP misyonunun “dava ve fikir hareketi” niteliği, belirli bir dozda “kitle partisi” etmenleriyle yoğurulmaya çalışıldı; “ilimci-pozitivist” düşünce dünyası nedeniyle siyasi partinin bilimadamlarına, üniversiteye dayanması gerektiği dile getirildi; Parti vitrininde kentli ve “medeni” portrelere yer verilmeye başlandı. Böylece, “hem ülkücü kökenli işadamlarına, genelde de sermayeye daha fazla güven” verilmeye çalışıldı. Çünkü, 1980’li yıllarda, özellikle Türkeş’in yasağının kalktığı yıla kadar, “MÇP ülkücü hareket içi çelişkileri massedecek ideolojik perspektifi ve örgütsel hiyerarşiyi oluşturma[mıştı]. Tersine, yönetimindeki, hizipçi karakteriyle, hareket içi ideolojik-siyasal uyumsuzlukları körüklemiş[di]”.

1987 yılı içerisindeki ikinci olağanüstü kongre ise 4 Ekim günü yapılmıştır. 6 Eylül 1987 tarihindeki referandumla 12 Eylül’ün getirdiği siyasi yasaklar son bulmuş, Alparslan Türkeş de 20 Eylül 1987’de törenle MÇP’ye kaydını yaptırmıştır. Törendeki konuşmasında Türkeş, MÇP’yi “Türk milliyetçiliği misyonunun icra edilebileceği tek yer” olarak nitelendirmiştir. Bu gelişme sonrasında Olağanüstü Kongre kararı alınmış ve 4 Ekim 1987’deki bu 2. Olağanüstü Kongre’de oy kullanan 210 delegenin tamamının oyunu alan Alparslan Türkeş MÇP Genel başkanlığına seçilmiştir. Bu kongrenin önm, milliyetçi siyasi aksiyonun 7 yıl aradan sonra tekrar eski liderine kavuşmuş olmasında yatmaktadır.

29 Kasım 1987’de yapılan Milletvekilliği Genel Seçimleri, MÇP için ilk ciddi seçim sınavı olmuştur. Bu seçimlerde MÇP ülke genelinde %2.91 oranında oy almıştır. Bu oran MHP’nin 12 Eylül öncesindeki %6.4’lük oy oranına göre daha düşük bir orana tekabül etmektedir. Partinin genel ve resmi beklentisi ise en azından % 5 oranında bir oy alınacağı yönündeydi. 1980 öncesinde MHP’nin güçlü olduğu coğrafyada ulaşılan oy oranının da beklenenin çok altında olması morallerin bozulmasına neden olacaktı. Bu seçim, “hareketçilerin soy ülkücü hareketten uzaklaşarak ANAP’a entegrasyonunu iyice pekiştirdi, MÇP ile mücadelede ilk kez yapılan siyasal rekabetten güvenle çıktılar. “Milliyetçi hareketin” ANAP’taki “hareketçilere” yönelik tepkisi giderek sertleşerek, tehdit içeren tonlara ulaştı. Türkeş eski arkadaşları olan “bazı memleket evlatları[nın] (...) Türkiye’ye yönelik yıkıcı kültür, propaganda ve yayın faaliyetlerinde yer alanlarla da sert bir uğraşma ve karşı koyma yerine, onlarla medeni münasebetler içinde bulunarak yakınlık kurmak görüşleri ortaya” getirdikleri”nden yakınıyordu. 1989 yılı yerel seçimlerinde ANAP’ın büyük oy kaybetmesi, MÇP’nin biraz daha güçlenerek çıkması, “eve dön” çağrılarının daha büyük özgüvenle yapılmasına yol açtı.

MÇP’nin 2. Olağan Kongresi, 27 Kasım 1988 tarihinde gerçekleştirilmiş, Alparslan Türkeş yeniden Genel Başkanlığa seçilmiştir, Genel Sekreterliğe ise Devlet Bahçeli getirilmiştir. 2. Olağan Kongre’nin genel özelliği, yeni parti programının da kabul edildiği bir kongre olmasıdır. Yeni program 4 temel prensip üzerine oturmaktadır: Meşruiyetçilik, insan haklarına ve haysiyetine saygı, hukukun üstünlüğü ve gönül seferberliği. “9 Işık Milli Doktrin”de bahsi geçen bu dört prensip üzerine oturan politikalar ve ilkeler bütünü olarak programın çatısını oluşturmaktadır.

1980 öncesi MHP programı ile 1988 yılında kabul edilen program karşılaştırıldığında yeni “programın bütünü[nün] faşist niteliği belirgin olan bazı önerilerin yumuşatılması ve kimi ‘ülkü’lerin biraz mütevazileştirilmesiyle yeniden” yazıldığı görülmektedir. Kuşkusuz, bunda ürkütücü olmama ve “medeni” bir görüntü verme isteğinin büyük yeri bulunmaktadır.

26 Mart 1989 mahalli seçimleri, MÇP bakımından, bir büyüme ve serpilme döneminin görünür ilk adımını teşkil etmiştir. Seçim çalışmalarında çizilen kentli, “medeni” profile uygun davranılması için genelgeler yayımlanmış, “ürkütücü” sloganlardan kaçınılması istenmiştir. Batılılaşmaya karşı milli ve manevi kimliğe sahip çıkma, kapitalistleşmeyi önlememe, mazlum hakkının yenmediği bir düzen kurma hedefleri işlenerek, 1980 sonrası süreçten zarar gören kesimlerin desteği sağlanmaya çalışıldı. Bu seçimlerde MÇP oylarını önemli ölçüde arttırdı, % 2.9’dan % 4.1’ yükseltti. 1987’de kazanılan belediye başkanlıkları MÇP’yi yeniden meşrulaştırmada önemli bir işlev üstlendi. Özellikle Orta Anadolu’da MÇP, MHP’nin 12 Eylül öncesindeki oy oranlarına yaklaşmış, MHP’nin siyasi coğrafyasında yeniden doğmuştur. Elde edilen başarı, “hem genel olarak parlamenter düzen içinde seçimlerle güçlenme umudunu yükseltti; hem de (...) reel politikaya ve seçimlere dönük profesyonel siyasal çalışmaya ağırlık verilmesi doğrultusundaki yaklaşımlarına güç kazandırdı”. Sağlanan bu güç ile Partinin çehresini değiştirmek için eğitim çalışmalarına hız verildi.

1992 yılı içinde 12 Eylül 1980 öncesinde varolan ve Millî Güvenlik Konseyi kararıyla kapatılan siyasi partilerin yeniden açılması gündeme gelmesi, MHP’nin yeniden açılmasına ilişkin tartışmaları da beraberinde getirmiştir. 1980 öncesinde MHP içinde yer almış, 1980 sonrasında ise milliyetçi hareketin siyasi örgütlenmesinin dışında kalmış ya da başka siyasi partilere katılmış kişiler de, MHP’nin yeniden açılması sürecine müdahale etmek istemişlerdir. 1992 yılının ortalarında *Yeni Düşünce Gazetesi*’nde yayınlanan “MHP Konusunda Türk Milliyetçilerinin Tavrı Ne Olmalıdır?” başlıklı bir yazıda şu ifadeler yer verilmiştir:

“Türk-İslam ülküsünde kaynağını bulan Türk milliyetçiliği davasının tek ve öz siyasi kuruluşu 12 Eylül öncesinde Milliyetçi Hareket Partisidir. Bu partinin açılması her şeyden evvel bir adaletsizliğin, haksızlığın giderilmesi ve devletin varlığı, milletin birliği, vatanın bölünmezliği mücadelesinde bir hakkın iadesidir. Bu düşünce ve fikrin 12 Eylül sonrasındaki siyasi kuruluşu ise Milliyetçi Çalışma Partisidir. Çünkü milliyetçi-ülkücü irade 12 Eylül felaketi sonrası (vurgu bana ait, y.a.) yeniden siyasi yapılanma döneminde varlık sebebini sürdürme azim ve kararlılığını bağımsız bir siyasi kuruluş olarak MÇP’nde ortaya koymuştur. Başka bir ifadeyle, milliyetçi-ülkücü iradenin bir siyasi aksiyon olarak MHP’nde tecellisi 12 Eylül sonrasında onun iz düşümü olan MÇP’nde gerçekleşmiştir. İki noktadan bir doğru geçer ‘hipotezine uygun bir mantık sürdürüldüğünde ‘lider ve fikir’ gibi iki temel müessesese MÇP’nde varlığını gösterdiği içindir ki; milliyetçi-ülkücü iradenin tercih odağı MÇP olmak gerekir.”

MHP’nin yeniden açılması tartışmaları devam ederken 27 Aralık 1992 günü toplanan MHP’nin son kurultay delegeleri partinin feshine ve isminin ve ambleminin de MÇP tarafından kullanılabilmesine

karar vermişlerdir. Bu gelişme üzerine, 24 Ocak 1993 günü toplanan MÇP 4. Olağanüstü Kongresi, MÇP’nin isminin MHP olarak değiştirilmesine ve amblem olarak da üç hilalin kabulüne karar vermiştir. Böylece “MHP’nin ikinci doğuşu” gerçekleşmiştir. Kongre sonunda Genel Başkanlığa Alparslan Türkeş 589 delegenin ittifakıyla seçilmiştir. Alparslan Türkeş, Kongre konuşmasında milliyetçi hareketin geldiği aşamayı şöyle özetlemiştir:

“12 Eylül baskınıyla kervanı vurulan ve dağıtılan Milliyetçi Hareket (vurgu bana ait, y.a), bugün bu salonda gerçekleşen muhteşem vuslatla, 12 Eylül evvelinden 12 Eylül sonrasına ve bugünlere kadar uzanan, aslında hiç sapmamış, hiç kırılmamış olan bir çizgi üzerindeki yürüyüşünde 12 Eylül hukukuyla kullanılmaz hale getirilmiş haklarını artık tamamen geri almanın hazzını yaşamaktadır. Artık, dedelerimizin azamet ve ihtişam sembolü diye isimlendirdiğimiz şanlı üç hilalimiz; yine şerefli bir mücadelenin adı olarak tarih sayfalarına yazılan ‘Milliyetçi Hareket’ ismi 12 Eylül’den bu yana olduğu gibi sadece gönüllerimizde yaşayan bir sevgi unsuru olmaktan çıkarak hukuken ve fiilen de siyasi hayatımızdaki şerefli yerini yeniden alma imkanına kavuşmuş bulunmaktadır.”

Konuşmasında, Milliyetçi Hareket kervanını en zor şartlarda yürüten ve 12 Eylül sonrasında bu hareketi Meclis’e taşıyan kadroların ve siyasi organizasyonun MÇP olduğunu belirten Türkeş, “eğer MÇP olmasaydı, eğer 12 Eylül sonrasında Milliyetçi Hareket davasını yürütme ve temsil gayretinin isimsiz erleri olan MÇP’lilerin siyasi mücadeleleri olmasaydı, acaba ortada 27 Aralık evvelinde ‘MHP açılın mı kapatılın mı?’ tartışmalarının yapıldığı bir zemin kalabilir; Milliyetçi Hareket’in bugününden yarınına hangi yolu takip edeceğinin münakaşaları yapılır mıydı?” sorusunu sormuştur. Türkeş, dün olduğu gibi bundan sonra da Türk milliyetçiliği hareketinin yegane temsil yerinin üç hilalli bayrağıyla MHP olacağını ifade etmiştir.

1990’lı yıllar, “pan-Türkizmin ‘rasyonel’ hale gelmesi, ama özellikle Kürt milli hareketine karşı kabaran reaksiyoner milliyetçi dalgayla birlikte yeni bir dönem” yaşanmaya başlandı. “Ülkücü hareket, gerek pan-Türkizmin eski savunucusu sıfatıyla, gerekse Kürt ‘bölücülüğüne’ karşı devlete manevi ve maddi destek vermesiyle, resmi milliyetçilikle ilişkisini rehabilite” ederken, “hem devlete hem de politik merkeze yaklaştı”, kitlesel ve popüler bağlarını da güçlendirdi. Bu gelişmeler sonucunda, MHP, 27 Mart 1994 Mahalli İdareler Seçimlerinde 1980 öncesi oy oranını aşarak %7.96 oranında oy almış, 55’i belde 56’sı ilçe ve 7’si de il merkezi olmak üzere toplam 118 belediye başkanlığı kazanmıştır.

MHP, kendi kaynaklarında seçim sonuçlarını şöyle değerlendiriyordu:

“MHP’nin yükselişi konusunda “dışarıdan” yapılan değerlendirmeler, bu yükselişi iki ana gelişmenin bir sonucu olarak görme temayülü içindedirler. Bu gelişmelerin birincisi, 1989 yılı içinde Sovyet sisteminin çöküşü ile birlikte bu sistem içindeki Türk Cumhuriyetleri’nin bağımsızlık kazanması, ikincisi ise, 1984’den beri devam eden PKK terörünün 1990’lı yılların başından itibaren yoğunluk kazanması ve Güneydoğu meselesinin boyutlarının genişlemesidir. MHP’ye yükseliş imkanı sağlayan, MHP’nin tavrından bağımsız olarak başlı başına bu gelişmelerin kendisi olduğunu söylemek, siyasi tahlil açısından yanlış ya da eksik bir değerlendirme olarak kabul edilmelidir. Burada esas belirleyici husus, MHP’nin bu gelişmeler karşısında takındığı tavır ve izlediği politikaların, Türk milletinin genel temayülüne ve hissiyatına tercüman olan bir muhteviyata sahip olmasıdır. MHP fikriyatının baştan beri bel kemiğini oluşturan hususlardan biri, Türkiye dışında esaret altındaki bir Türk dünyasının varlığına ve bu dünya ile tesis edilmesi gereken münasebetlerin niteliğine ilişkin görüşlerdir. 1989 yılındaki gelişmeler göstermiştir ki, Türkiye dışındaki Türk dünyası ile ilgili doğru dürüst bir politikaya sahip tek parti MHP’dir. Türkiye’de pek çok şahıs ve müessesese bu dünyanın varlığını gayri iradi şekilde öğrenmiştir. Türk dünyası ile ilgili gelişmeler, bir anlamda, Türk milliyetçiliği fikrinin ana eksenlerinden birini “doğrulamayı” bir fonksiyon icra etmiştir.”

“Güneydoğu meselesine gelince, bu konuda MHP’nin tavrına ilişkin başında pek çok çarpıtmaya tanık olmuştur. Hatta ülkücü hareketin potansiyel gücü Kürt kökenli vatandaşlarımıza karşı provake edilmek istenmiştir. Ancak MHP, bu provakasyonlara düşmemiş, ülkenin bütünlüğünü ve vatandaşların birliğini temel alan çizgisini sürdürmüştür. Alparslan Türkeş, terörle mücadelenin devletin görevi olduğunu, kendilerine düşen vazifelenin ise, bölücülüğe karşı fikri bir mücadeleyi yürütme olduğunu ifade etmiştir. MHP’nin bölücülük karşısındaki tutumu, Türkiye Cumhuriyeti’nin her vatandaşını eşit kabul eden etnik ayrılıkları esas alan kurumlaşmayı reddeden ve bölücü unsurlarla gerekli mücadelenin de en iyi şekilde yürütülmesini isteyen bir tutumdur (vurgu bana ait, y.a). Bu tavır, Türk toplumunun büyük çoğunluğunun da benimsemiş bulunduğu bir tavidir.”

1990’lı yılların başında yükselen Kürt hareketi nedeniyle, “milliyetçi hareket” de her zaman hazır ve nazır olan bir kaygı ve korku beslenerek yeniden reaksiyoner bir eğilime yönelmiş, faşizan eğilimler yükselmeye, neo-faşist özellikler arz eden kitlesel bir saldırganlık ve şiddet içermeye başlamıştır. Bu ortamda 12 Eylül’ün yarattığı devlete olan kırgınlığı da artık sona erdirmek gerekiyordu. “Güneydoğu sorunu’nun kesbettiği vahamet, ‘devletle barışma’ hamlesinin önemli bir gerekçesi” olacaktı. Kuşkusuz, bu barışma da bir seçim rantı sağlayacaktı. PKK’nın etkinlik alanının marjında kalan Bitlis, Muş ve Van gibi illerde MHP’nin bir önceki döneme göre patlama sayılacak bir oy oranına ulaşması; Kürt göçünün yoğun yaşandığı Antalya, Mersin ve Adana gibi illerde, Manisa’nın Salihli ve Turgutlu ilçeleri ile Balıkesir’in Ayvalık ilçesinde en büyük başarının sağlanması bu siyasal rantın boyutlarını da göstermektedir. Bu siyasal rantın en önemli göstergelerinden birini de MHP’nin ideolojik söyleminin en sağlam tabanı, siyasi zihniyetinin toplumsallaşmasını sağlayan kitle ruhunun en canlı varolduğu Orta-Doğu Anadolu’daki performansının bu bölgeler kadar yüksek olmayışdır. Refah Partisi ve BBP karşısında MHP bu bölgede iyi bir performans gösterememiştir.

MHP merkezine göre, “MHP’nin yükseliş sebeplerinden bir diğeri de izlediği sorumlu muhalefet

anlayışdır. Milliyetçi hareketin temsilcileri 1980 sonrasında Meclis çatısı altında yer aldıklarından beri, Türkiye'deki yozlaşmış muhalefet anlayışını reddetmişler, parti çıkarlarından önce ülkenin ve milletin menfaatlerini gözeten bir muhalefet tarzı geliştirmişlerdir. DYP-SHP koalisyon hükümetine zaman zaman verdiği destek milli sorunlar konusunda gündeme gelmiş, zamansız bir hükümet krizini önlemede rol oynamıştır. Bu muhalefet tarzı, MHP'nin memleket menfaatleri çerçevesindeki uzlaşmacı imajını da pekiştirmiştir. Netice itibarıyla, MHP'nin 1989 mahalli seçimlerinden bu yana çizdiği yükselen grafiği, **fikri alt yapısını koruyarak daha geniş kitlelerin hissiyatına tercüman olmasına, fikir partisi ile kitle partisi olmanın gereklerini bağdaştırabilen** (vurgu bana ait, y.a) bir yapıya kavuşmasına bağlayabiliriz."

6 Temmuz 1997 tarihindeki olağanüstü kongre ile 23 Kasım 1997 tarihindeki 5. Olağan Kongre'de Devlet Bahçeli'nin seçilmesi ile çalkantılı fetret devri sona erdi. A. Türkeş'in oğlu, Tuğrul Türkeş yeni bir parti kurarak (Aydınlık Türkiye Partisi), MHP'nin dışına düşerken Devlet Bahçeli ve ekibi MHP'deki yerlerini sağlamlaştırıyor, MHP tabanı ve "ülkücü hareket" ile bütünleşiyorlardı. Bu bütünleşme, "parti AR-GE Merkezinin açılması, yeni fikirlerin üretilmeye başlaması, Parti yöneticilerinin tepeden turnağa eğitimden geçirilmesi, Ocaklara çekidüzen verilmesi"ni de kolaylaştıracaktır. Örgüt içinde yerini ve klasik seçmen tabanı ile olan bağıni pekiştiren MHP için bir önemli "şans" da "hızla meşrulaştıkları, popülerleştikleri 1991-sonrası dönemde ortaokul ve liseerde büyük bir etki kurmuş" olmaları, ve bu kuşağın seçmen yaşına gelmesidir. Kuşkusuz buna askerlik sürecinde aldıkları milliyetçi eğitimi de eklemek gerekmektedir.

18 Nisan seçimlerinde yüzde 18 oranında oy alarak ikinci büyük parti haline gelen MHP, 57. Hükümet'te de yer alarak yıllar sonra bir kez daha "iktidara" ortak olmuştur. Böylece "fikri iktidarda kendi içerde" olan düşünce, bu kez "kendi iktidarda asıl fikri dışarda" olan bir partiye dönüşmüştür. İktidar olanaklarını iyi değerlendirmeye çalışan MHP, bu süreçte iktidara gelerek üzerindeki kuşkuları silerek meşrulaşma; bu meşrulaşma sürecine bağlı olarak da kitleselleşmeye başlamıştır. İktidarda muhalefeti oynayarak, hem iktidarın nimetlerinden hem de muhalefetin nimetlerinden yararlanarak oy potansiyelini genişletmeye çalışmaktadır. Bunda çok da başarısız olduğunu söylemek mümkün görünmemektedir. Çünkü, MHP, faşist hareketlerin karakteristik niteliklerinden biri olan demogojik düzen karşıtlığı ile yoksul halkın sorunlarını dile getiren bir söylemi politikasının merkezine yerleştirmiş bulunmaktadır. Yoksulluğun, işsizliğin derinleşerek arttığı Türkiye'de yolsuzluğun ayyukaya çıkmış olması MHP'nin bu söylemine önemli ölçüde alıcı bulmasına yol açmaktadır. Bir dönem Refah Partisi'nin hitap ettiği kır ve kent yoksullarına bu kez MHP hitap etmektedir. Her iki partinin sorunu da büyük kentlerde güçlerini arttıramamış olmasıdır. RP'nin tersine MHP iktidar olanaklarını daha iyi kullanarak, devletle çatışmaya girmek yerine onunla bütünleşerek meşruluğunu pekiştirmektedir. Bu durum ise kentlerde oy potansiyelini arttıracak yeni olanaklar sunmaktadır. Meşrulaşmış ve kitleselleşmiş haliyle MHP 1980 öncesinden daha etkili ve önemli bir konuma ulaşmış bulunmaktadır. İtalya ve Almanya deneyleri de faşist hareketlerin iktidarda meşrulaşarak, önemli ölçüde kitleselleştiklerine tanıklık etmektedir. Bu nedenle, bugünün MHP'si 1980 öncesinin devlet destekli MHP'sinden daha fazla dikkate alınmayı gerektirecek bir konuma ulaşmış bulunmaktadır. MHP'nin koalisyon şeklindeki iktidar ortaklığı döneminde yaşanmış olanlar, tek başına ya da en büyük parti olarak iktidara gelmesi halinde yaşanacak olanlar için önemli ipuçları sunmaktadır. Orta ve Doğu Anadolu'daki kurt ulumaları bugün kentlere özellikle fabrikalara kadar inmiş bulunmaktadır. Faşizmin iktidara geldiği İtalya ve Almanya'da işçi sınıfından önemli bir destek görmüş olduğu ise herhalde unutulmayacak kadar önemli bir tarihsel olgudur.

MHP, 12 Eylül sonrasında siyasal alandaki "meşrulaşma ve kitleselleşmeye" dönük anlayışını, benzeri bir şekilde sendikacılık alanında da gösterecek miydi, yoksa "milliyetçi-toplumcu sendikacılık" anlayışında ısrar mı edecekti?

(Devam edecek...)

Nepal Komünist Partisi/Maoist ile hükümet arasında sorunlar

Nepal Komünist Partisi/Maoist (NKP/M) ile geçici hükümet arasında yapılan görüşmeler sonucunda üç hafta önce ateşkes ilan edilmiş, kamuoyuna açıklanan geniş kapsamlı bir anlaşma imzalanmıştı. Anlaşmaya göre, NKP/M geçici hükümete katılacak, bu arada partiye bağlı Maoist gerillalar da BM denetiminde silah bırakacaktı.

Henüz anlaşma üzerinden kısa bir süre geçmesine rağmen, Nepal burjuvazisi adına bir açıklama yapan başbakan Girija Prasad Koirala, komünist partinin bu şartlarda hükümette yer alamayacağını öne sürdü. Başbakana göre, gerillaya ait tüm silahlara Birleşmiş Milletler (BM) gözetiminde el konuluncaya kadar, komünist partisinin hükümete katılması mümkün değil. Oysa anlaşmaya göre NKP/M, bu açıklamadan on gün önce hükümete katılacaktı.

Komünist parti liderlerinden Baburam Bhattari, Başbakan'a tepki göstererek, bu tür "ürkütücü" açıklamalar yapmamasını istedi. Bhattari, yeni hükümetin bir hafta içinde kurulmaması durumunda, tüm barış sürecinin tehlikeye gireceği uyarısında bulundu.

Anlaşma şartlarının "fazla iyimser" olduğunu iddia eden BM yetkilileri ise, belirlenen kısa süre içinde silah denetçilerini ülkeye göndermenin mümkün olmadığını söyledi. BM, silah denetçilerinin en erken iki hafta içinde Nepal'a gidebileceklerini bildirdi.

Nepal burjuvazisinin, BM'nin de katkılarıyla komünist partisinin hükümette yer almasını geciktirme çabaları, hükümetin anlaşmaya uymaya pek de hevesli olmadığını gösteriyor. Ancak bu tutum, gerillanın silahından duyulan korkunun da dışı vurumudur. Şiddet araçlarını tekelinde tutmaya alışık olan burjuvazi, binlerce silahlı emekçinin varlığından doğal olarak dehşete düşmektedir. Bundan dolayı emekçileri silahsızlandırıp denetime altına alabilmek için elini çabuk tutuyor.

Ancak burjuvazinin bu manevrasının ters tepme ihtimali de var. Zira gerilla halen silahlı, üstelik gücünü ve saygınlığını da koruyor. Gelişmelerin seyri esas olarak NKP/M liderliğinin alacağı tutuma bağlı olacaktır.

Gerilla güçleri, burjuvaziyle anlaşıp silah bıraktığı tüm ülkelerde, kalleşçe saldırılara maruz kalmıştır. Bu durum şaşırtıcı değildir. Zira sınıf kinini kusmak için pusuda yatan burjuvazi ve onun hizmetindeki tetikçilerin ilk fırsatta saldırıya geçmeleri kaçınılmazdır. Bilindiği gibi onlar, sınıf çatışmasında elde ettikleri üstünlüğü, kalleşçe saldırılarla emekçilere ağır darbeler indirmenin olanağına çevirme konusunda deneyimliler. Devletlerle anlaşıktan sonra, giderek devrimci niteliklerini yitiren gerilla hareketleri ise, pekçok sebepten dolayı yazık ki, egemen sınıflarınkinden benzer bir öngörüyle hareket edemediştir. Bu da pekçok hareket için trajik sonlar hazırlamıştır.

Ortaçağ kalıntısı monarşinin yıkılmasında temel rolü oynayan Nepal Komünist Partisi, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yaşanan "ateşkes" deneyimlerinin derslerini süzüp, burjuva sınıfsal kimliğinin ayrılmaz bir parçası olan kalleşliği göz ardı etmezse, egemenlerin saldırı hazırlıklarını kolaylıkla boşa düşürebilir.

19 Aralık 2000... Emekçi kitlelere en imkansız koşullarda dahi direnmenin mümkün olduğunu gösterdi!...

Bitmedi, sürüyor o kavga!..

19 Aralık 2000, düzen ve devrim cephesinin en belirgin karakterlerini apaçık sergileyen bir tarihsel olayın adıdır. Sermayenin kanlı düzeni, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara karşı giriştiği bu saldırıyla katliamcı kimliğini bir kez daha ve unutulmaz bir biçimde tescillemiştir. Devrimci tutsaklara direniş geleneğinin en anlamlı örneklerinden birini sergilemiş, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, en imkansız koşullarda dahi direnmenin mümkün olduğunu göstermişlerdir.

19 Aralık'ta tarihin kaydettiği, iki düşman sınıfın iki farklı karakteridir. Birincisi, devletin ortaya serdiği karakter, savaşta ve politikada her şeyi mübah gören, rakibini hain pusularla, yalan-dolanla, iftirayla, binbir hile ile altetmeye çalışan burjuva sınıfın karakteridir. Kanlı bir katliam planıyla uygulamaya koyduğu operasyonun adını "hayata dönüş" koyacak kadar ikiyüzlüdür. Tıp bilimi, zorla müdahalenin ölüm veya sakatlıkla sonuçlanacağını bağıra bağıra ilan ederken, ölüm orucundaki tutsakların ailelerini "kurtarma" yanı sıra oyuna getirmeye çalışacak kadar alçaktır. Bombalarla savaş alanına çevirdiği, iş makineleriyle yıktığı cezaevlerindeki devrimcilerin inanılmaz direnişine gölge düşürebilmek için, kendilerini yaktıklarını iddia edebilecek kadar sahtekardır.

Onlarca devrimciyi katledip onlarcasını da

yaraladıktan sonra, ancak kalabalık bir ordu eşliğinde götürebildiği hücrelerde 6 yıldır süren direnişi de, hiç adını anmayarak, yok varsayarak unutmaya/unutturmaya çalışıyor. Ne var ki, karakterinin gerektirdiği saldırganlığı devam ettiği sürece, ne 19 Aralık ve ne de F tipi hücrelerdeki işkence ve direnişi unutturma imkanı bulunmuyor.

Demokratik mücadele yollarını tıkmak için her yolu denedikleri, her engeli kullandıkları yetmiyormuş gibi, "terör örgütüne karşı operasyon" yaftasıyla demokratik kurumlara terör saldırılarına girişiyor, yayınları yasaklıyor, dernekleri kapatıyor, eşyaları kırıp döküyor, insanları gözaltına alıyor, tutukluyorlar. Sanıyorlar ki, devrimciler üzerinde estirdikleri terör işçi ve emekçi kitlelerin gözünü yıldıracak, hak mücadelesinden alıkoyacaktır. Üzerlerindeki ekonomik teröre, sürükledikleri açık ve sefalet bataklığına sessizce katlanmaya devam edeceklerdir.

Oysa, bu saldırılar karşısında devrimcilerin ortaya koyduğu direnişler, devlet terörünün amacına ulaşmasının önünde başlıca engel konumundadır. İşçi ve emekçi kitlelerin bu saldırılardan öğrendiği, nasıl direneceği, hakların nasıl korunacağı, dayanışmanın nasıl sağlanacağıdır. Çünkü devletin her terör saldırısı devrim cephesinden giderek artan kararlılıkta bir direnişle yanıtlanmakta, devrimci yapılar arasında

dayanışmanın güçlendirilmesine vesile olmaktadır. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar, nasıl, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta siper yoldaşlığının en güzel, en güçlü örneklerini sergiledilerse, hücrelerin dışındaki devrimciler de saldırılar karşısında tek yumruk/tek barikat oluşturmasını bilecek, başaracaktır.

Bu, sadece öz savunma için değil, daha önemlisi, sistemli bir saldırı programıyla bunaltılan işçi ve emekçi kitlelere örnek olmak, yol göstermek, önderlik etmek açısından zorunludur. Demokratik kurumların, söz, basın, yayın, örgütlenme hakkının devrimci sahiplenilme tarzı, kazanılmış hakların nasıl korunacağı konusunda kitleleri aydınlatmanın canlı örneği olmaktadır. Bu örneklerle işçi ve emekçiler İMF-TÜSIAD saldırı programlarına karşı birleşik direnişe çağrılabilir, devrimci direnişler nasıl örgütleniyorsa, işçi ve emekçi direnişleri de benzer yol ve araçlarla örgütlenmeye çalışılabilir.

Sermaye devletinin saldırganlığını, katliamcı karakterini teşhir çok önemli olmakla birlikte, bu, bu saldırılar karşısındaki direnişlerin önemini gölgelemeden, olayın direniş cephesini öne çıkaracak biçimde yapılmalıdır ki, devlet terörünün amacına ulaşması engellensin. Kitleleri korkutup sindirmeleri önlenmelidir.

Adana'da 19 Aralık mitingine çağrı

19 Aralık katliamının yıldönümünde düzenlenecek mitingün duyurusunu yapmak ve mitingine çağrı bildirilerinin dağıtımını yapmak için 13 Aralık günü İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada şunlar söylendi: "Ülkemiz hapisanelerinde 6 yıldır tecrit zulmü uygulanıyor.

Ülkemizde egemenler, insanı insana yasaklayan tecrit işkencesini tutsaklara karşı devreye sokarak, onları kimliksizleştirip, kişiliksizleştirerek teslim almaya çalışıyorlar. 6 yıldır cezaevlerinde uygulanan tecrit işkencesi 122 tutsağın yaşamını yitirmesine, 500'den fazla tutsağı geriye dönüşü mümkün olmayan hastalıklara yakalanmasına neden oldu. Cezaevlerinde 6 yıldır uygulanan tecrit zulmü, dışarıda da işçi ve emekçilere uygulanıyor.

* 19 Aralık hayata dönüş katliamının sorumlularının yargılanması için,
* F Tipi cezaevlerinde ve İmralı cezaevinde arttırılarak sürdürülen tecrite karşı durmak için,

* Tecrit işkencesine karşı ölüm orucunu sürdüren Av. Behiç Aşçı, Gülcan Görürüoğlu ve Sevgi Saymaz'ın yaşamlarını yitirmemesi için,

* Cezaevlerinde yaşama geçirilen ve ardından işyerimizde, fabrikamızda, okullarımızda, evimizde ve mahallemizde biz ezilen halklara uygulanan tecrit zincirini kırmak için,

17 Aralık 2006 Pazar günü saat 12.00'de Uğur Mumcu Meydanı'nda buluşalım!"

Açıklamanın sonunda 17 Aralık günü saat 11.30'da İnönü Parkı'nda toplanılacağı, buradan Uğur Mumcu Meydanı'na yürüneceği söylendi. Eylemin ardından İnönü Parkı'ndan çarşı merkezine kadar bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Ankara'da 301 ve tecrit paneli

9 Aralık günü Ankara ESP tarafından "Terörle Mücadele Yasası, 301 ve tecrit bağlamında söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğü" konulu bir panel gerçekleştirildi.

Saat 11:00'de başlayan ilk oturuma panelist olarak Semiha Eyilik (TAYAD), Hüseyin Akyol (Toplumsal Demokrasi Gazetesi) ve Rahşan Aytaç Sala (ÇHD Yönetim Kurulu üyesi) katıldı. İlk sözü Hüseyin Akyol aldı ve Terörle Mücadele Yasası'nın gazetecilik üzerinde yarattığı sorunları ele alan bir konuşma yaptı. TAYAD temsilcisi Semiha Eyilik, tecrit içerikli bir sunum gerçekleştirdi. Av. Rahşan Aytaç Sala ise, TMY saldırısının hukuki içeriğini anlatan bir konuşma yaptı. Panel, sunumların ardından soru-cevap bölümüyle devam etti. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı ilk oturuma, ESP'nin "Özgürlük istiyoruz" kampanyası çerçevesinde her hafta gerçekleştirdiği basın açıklamasına katılmak üzere ara verildi.

Panelin ikinci oturumunda ilk sözü Hacı Orman aldı. Orman, yeni TMY ile birlikte devrimci kurumlara yönelik bir dizi saldırının gündeme geldiğini, bu saldırılar karşı devrimci kurum ve örgütlerin anlamlı bir dayanışma ruhu ve pratiği sergilediğini vurguladı.

Ardından Haluk Gerger söz aldı. Gerger; saldırıların evrensel bir yanı olduğunu, toplumun bütün bir kesimine karşı yapıldığını fakat bunun belli toplumsal kesimler için yapısal olduğunu belirtti. Sömürünün olduğu yerde baskının da olduğunu, bunun en demokratik ülkelerde bile kaçınılmaz olduğunu vurguladı. Türkiye'nin kendine özgü koşulları nedeniyle bu baskıların en vahşisinin yaşandığını dile getirdi. Devletin kendini içerde ve dışarda saldırganlık konseptine göre örgütlediğini, buna karşı çözücü halkın sınıf mücadelesi olduğunu vurguladı.

Daha sonra Yüksel Akkaya konuştu. Akkaya, konuşmasına kapitalist sistemin gelişimine bağlı olarak ceza politikalarının da değişim sürecinden geçtiğini ifade ederek başladı. Kapitalist sistemin kendisinin bir korku içinde olduğunu, fakat yönetebilmek için karşısındaki sınıfı korkutmak zorunda olduğunu, sınıfın öncülerine baskı yaparak geride kalanları korkutmaya çalıştığını dile getirdi. Sınıf mücadelesinin yükselmesine bağlı olarak cezaların arttığını ve fabrikaların hapisaneye çevrildiğini ifade etti.

Sorular kısmında devrimci şiddet, sınıf hareketinin durgunluğu üzerine çeşitli tartışmalar yapıldı. Panel yaklaşık 45 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Şili'de halk bugün...

Şili'de halk bugün bayram ediyor.

Halkın katili Pinochet sonunda ölebildi. Peki, onu dünyada adı en çok bilinen katiller listesinin başlarına oturtan tam olarak neydi? Dünya halkları kaç darbeci generalin adını bununki kadar akıllarına kazımıştır acaba? Döktüğü kanların da etkisi vardır kuşkusuz. Ancak dünyada daha fazla kan dökmüş onlarca katil var. Defalarca darbe yaşayan, toplu katliamlara maruz kalan halklar var. Böyle kaç kanlı katilin adını bir çırpıda sayabiliriz ki?..

Onu bu derece "meşhur" kılan, Amerikan emperyalizminin beslemesi ve uşağı olması da olamaz. Çünkü, Şili'dekini iki yıl önceleyen bizdeki darbecinin kanlı elinde de ABD'nin silahları vardı. Fakat bu onun dünyaca tanınmasını sağlayamadı.

Pinochet katili asıl ününü Şili halkının mücadelesi sayesinde edinmiştir. "Şili'de halk bugün savaşıyor!" sözleriyle başlayan marşı dünya proletaryasına maleden Şilili işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin...

Düzen medyası diyor ki, "halkın katili cuntta"nın başı hesap veremedi ölmüş. Oysa Pinochet, bir "sosyalist" başkanı baştan indirip, Şili'yi ABD'nin arka bahçesi olmaya mahkum etmek üzere yola çıkmıştı. Ama Şili halkı onca katliama rağmen boyun eğmedi. Baskıya, teröre, açlığa, sefaletle rağmen, emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadeleyi inatla, ısrarla, kararlılıkla sürdürmek, Amerikan uşağı cuntacı generallerin yapmaya çalıştıklarını bozma umut, arzu ve çabasını asla yitirmemek, "cesaret ve aklın gücü"ne inanmak, hesap sormak değilse nedir?

Bu faşist katil kanlı iktidarı süresinde olduğu kadar, titrek bir ihtiyar olarak ev hapsine mahkum edildiği yıllar boyunca da hep Şili proletaryası ve emekçi kitlelerinin direnişini izlemek zorunda kaldı. Dünyanın tüm proleterlerinin, dünyanın tüm dillerinde yankılandığı "Gelecek mutlak sosyalizm!" sözlerini her gün, her saat dinlemek zorunda kaldı. "Kahrolsun halkın katili cuntta!" diye haykırıırken, belki ve büyük oranda kendi cuntalarını düşündük. Fakat dünyanın bütün cuntacıları nasıl Amerikancılık okulunda birleşmişse, dünyanın bütün proleterleri de sosyalizmin anti-emperyalist/anti-kapitalist okulunda birleştiğinden, aynı zamanda Şili'nin katili cuntayı ve başındaki Pinochet'yi düşündük ve lanetledik.

Bunu o da biliyordu kuşkusuz.

Kanla yağurduğu toprağın altına gireceği gün, Şili halkıyla birlikte Şili marşının yürekten okunduğu bütün dillerde bütün proleterlerin şenliğe duracağını da biliyor olmalıydı.

Keşke bütün kanlı diktatörler onun gibi uğurlanabilse.

Pinochet : "Kapitalizmin, dünü, bugünü, yarını, özü"

Haluk Gerger

Pinochet dört dörtlük bir simge. Türünün tüm özelliklerini içinde barındıran gerçek bir temsilcisi. Ama Pinochet bir kişi bir kişilik değil; daha ziyade tarihsel bir tipolojinin, sosyo-ekonomik bir zincirin, düşünceden ziyade eylemin ete-kemiğe bürünmüş bir göstergesi yalnızca.

Böyle olunca, Pinochet'yi bir kişi, insan, şahsiyet olarak değil de, tarihsel bir olgunun aracı, canlı organizması olarak ele almak gerekir. Genelde, devrim ile karşı devrimin, emperyalizm ile bağımsızlığın, sömürü ile özgürlüğün, yurtseverlik ile işbirlikçiliğin, burjuvazi ile işçi sınıfının, daha özelden de, Amerikan emperyalizmi ile Latin Amerika'nın, demokrasi ile militarizmin karmaşık ilişkilerinin boyutları içinde bir anlam ifade ediyor, tarihsel bir kişilik olmasa da, bir misyon kazanıyor General Augustino Pinochet. Pinochet'ye kişilik, özellik kazandıran sadece "Augustino" takısı ve Şili. Yoksa, doğru olan, Pinochet'lerden sözetmek, Pinochet'leri incelemek.

Sözünü ettiğimiz tüm tarihsel ilişkilerin imbiğinden önce "düşünce/eylem" karşıtlığı ortaya çıkıyor. Bu ikiliden "düşünce"de "eylem"e dönüştüğünde yeni bir karşıtlık oluşuyor: "Eylem/şiddet". İşte Pinochet "düşünce"ye karşı "eylem" [hareket]'i, düşün kaynaklı "eylem"e karşı da "şiddet"i simgeliyor. Terminolojimizi siyasal akımlar çerçevesi içine oturtursak, Pinochet, Pinochet'ler "karşı devrim" ve "faşizm" ile özdeşleşiyor, bu kavramlar, giderek, bir canlı organizma ile bütünleşiyor. Bu evrensel olgunun Şili'deki adı Augustino Pinochet; ancak bu bağlamda "kişi"ye dönüşebiliyor General Pinochet.

Pinochet, "karşıdevrim" ile "faşizm"i "eylem"de ve "birey"deki tüm özelliklerini kendi içinde "maksimize" ediyor, onun için de dört dörtlük bir simge olmaya hak kazanıyor. Acımasız şiddet, sermayeye kurtarıcılık ve kulluk; gelişmeye, ilerlemeye, yeniliğe, giderek de, güzele, iyiye ve nihayet insani olan her şeye karşı gözü dönmüş bir düşmanlık; köhnemiş, aşınmış değerlere tutku; toplumun,

yaşamın değiştirilemez yarası "değişme"den kudurmuşcasına bir öfke yaratan korku; içi boş bir tarih, insani özü yok edilmiş bir gelecek.

Pinochet, bunlara ek olarak, Kuzey Yarımküresi'nin, giderek de, çağdaş azgelişmişliğin yerel özelliklerini de bağrında taşıyor, simgeliğini somutlaştırıyor ve taşralıyor: Kurnazlıkla bezenmiş ihanet, ülkesine, halkına tam bir yabancılaşma; işbirlikçiliğin tam bir uşaklığa dönüşmesi; "tüccar-tefecî asker"i militarizmi.

Pinochet aynı zamanda "çağdaş"da; "uygarlığı temsil" savındaki dünyanın modern ilacı. "Serbest piyasa ekonomisi"nin, "ekonomiyi ve yaşamı devletten kurtarmak için devlet terörü" uygulamasının, açık denizindeki tüketim ekonomisinin eli kamçılı gardiyanı; modern ekonomi ve toplum mühendisi yetiştiren Chicago Okulu'nun bir mezunu; Friedman'ın çömezi; modern kapitalizmin bunalımdan kurtuluş reçetelerinin dünyaya açılan çağdaş penceresinin kalfası. Pinochet bu haliyle, karşı devrimin geçmişi, bugünü, geleceği. Kapitalizmin, dünü, bugünü, yarını, özü. Liberalizmin, "refah devleti"nin nihai yenilgisi, modern sistemin demokrasiyle uzlaşmaz çelişkinin yaşayan göstergesi.

Pinochet, bir bağlamda, dünya vatandaşı. Karşı devrim ve faşizm soyundan gelme. Tarihsel kökenleri kapitalizm öncesine dayanıyor. Burjuvazi ile birlikte "soyağacı" dallanıp budaklanıyor. Bir başka bağlamdaysa, yeryüzünün taşralısı; ABD'nin "arka bahçesi"nin çöplüklerinde yetişmiş, "West Point"de kanlanmış, canlanmış.

Evet, Pinochet bir "kişi" değil. İnsanoğlunun geleceğe uzanan gizemli serüveninde henüz tarih olmamış ve "an"da yaşayan bir geçmiş. Bir büyük kavganın günümüze gelen bir uzantısı. Geleceği olmayan bir geçmiş, henüz tarih olmamış bir tarih Augustino Pinochet; içimizde, yanbaşımızda, her yerde, ama kuşkusuz gelecekte değil.

(1986 yılında Çağdaş Liderler Ansiklopedisi'nde yayınlanmıştır...)

Irak Çalışma Grubu hezimetin raporunu açıkladı

Eski ABD dışişleri bakanlarından James Bekar ile eski kongre üyelerinden Lee Hamilton başkanlığında kurulan Irak Çalışma Grubu (İÇG), dokuz ay süren araştırmalardan sonra beklenen raporunu açıkladı. "Büyük Ortadoğu/Büyük İsrail" projesinin başarısızlığa uğradığının saptandığı raporda, emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu'da politika değişikliğine gitmelerinin kaçınılmaz hale geldiği, dahası bu konuda artık kaybedecek zamanın da kalmadığı vurgulanıyor.

Bizzat haydutbaşı

Bush'un önerisiyle kurulan ve "partiler üstü" olduğu söylenen on kişilik İÇG, esas olarak ABD'yi Irak bataklığından kurtarmak için "alternatif çözüm önerileri" üretmekle meşgul oldu. Ancak açıklanan rapordan da anlaşıldığı üzere mesele salt Irak'la sınırlı olmayıp, Ortadoğu'daki ABD-İsrail politikalarının tümünü kapsayacak genişliktedir.

Raporun açıklandığı günlerde "fino köpeği" Tony Blair'i Washington'a çağıran Bush, raporu "son derece yapıcı" bulduğunu, önerilerin ise "ciddiyetle incelenmeye değer" olduğunu söyledi. Raporun saptamalarını kabul eden Bush, böylece kendisinin başında bulunduğu halkları köleleştirme seferinin derin bir açmaz içinde olduğunu da resmen teyit etmiş oldu.

Raporda, Irak'taki durumun "korkunç", "dehşet verici" olduğu şeklindeki vurgulara katıldığını söyleyen Blair de, başta kendisiyle Bush olmak üzere Amerikan-İngiliz emperyalistlerinin halklara karşı ağır savaş suçları işlediğini teslim etti. Zira Irak'ı "dehşet verici" noktaya getiren sürecin başında bizzat Bush-Blair ikilisi bulunuyor. Buna karşın Washington'da bulunan Bush-Blair ikilisi, saldırganlık ve savaş politikasından vazgeçip işledikleri ağır suçlara bir son verme değil, fakat halkların direnişine çarparak çıkmaza giren Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme saldırısını, farklı araçlarla sürdürmenin yollarını aradıkları bildirildi. Nitekim Filistin-İsrail sorununa "çözüm" bulmak amacıyla Blair'in taraflarla görüşmek üzere Ortadoğu turuna çıkma hazırlığına başladığı belirtildi.

Emperyalist/siyonist güçlere 79 öneride bulunan Irak Çalışma Grubu, raporunda, "En önemli önerimiz, yeni ve güçlü diplomatik çabalara girişilmesi, Irak içerisinde ve bölgede siyasi çaba gösterilmesi ve Irak'taki Amerikan askerlerinin bu ülkeden, sorumluluklarını göz ardı etmeden çekilmesinin sağlanabilmesi" ifadelerine yer verdi. Daha önce de basına yansıdığı gibi, raporu hazırlayanlar, Irak bataklığından çıkmak için İran'la Suriye'nin etkin rol oynayabileceğini öne sürüyor. Bu tespitten hareketle rapor, savaş kundakçılarına, daha düne kadar "haydut devletler" listesine yerleştirdikleri İran ve Suriye ile işbirliği yapmasını öneriyor.

Raporun Golan tepeleri, Filistin ve Lübnan'la ilgili saptamaları ise, ırkçı-siyonist şefleri rahatsız etti. Zira rapor, İsrail ordusunun işgal ettiği Golan tepelerinden

Irak Çalışma Grubu'nun saptamaları, emperyalist/siyonist güçlerin halklara dayattığı fütursuz köleleştirme planının iflas ettiğinin, bizzat Amerikan rejiminin temsilcileri tarafından da itirafıdır. Ancak bu çalışmanın amacı, emperyalist/siyonist saldırganlıktan vazgeçilmesi değil, fakat halkları köleleştirme projesinin hayata geçirilebilmesine uygun politikaların belirlenmesidir. Yani politika değişikliği amaçlarla değil, araçlarla ilgilidir.

geri çekilmesini ve Filistin devleti kurulması için yeni bir "Madrid Konferansı" toplanmasını öneriyor. Golan tepeleri Suriye'ye verilebilseydi, Beşar Esad yönetimini ABD çizgisine çekmek zor olmayabilirdi. Bu da İran-Suriye cephesini parçalamak açısından önemli bir hamle olurdu. Ancak siyonistlerin bu şartlarda Golan tepelerini Suriye'ye iade etmeleri pek olası görünmüyor. Bu ise sözü edilen önerinin havada kalma olasılığını fazlasıyla yükseltiyor.

Filistin sorununa çözüm için yeni bir "Madrid Konferansı"nın -toplandığı varsayılsa bile- Filistin sorununa çözüm getirmesi olası değil. Arafat önderliğinde imzalanan "Oslo Barışı"nın bile Filistin halkını oyalamaktan başka bir işe yaramadığı anlaşılmışken, en iyi ihtimalle Oslo'nun karikatürü olabilecek bir "barış konferansı" ile Filistin sorununa çözüm üretilebileceği iddiası, hiç de akla uygun görünmüyor.

Lübnan'la İsrail'in anlaşması, eğer iş ABD güdümündeki 14 Martçılara kalsaydı, kuşkusuz kolay olurdu. Ancak Hizbullah'la Lübnan'ın diğer direniş güçlerinin, İsrail işgali sona ermeden böyle bir anlaşmaya izin vermesi mümkün görünmüyor. Bu durumda Amerikan'ın istediği bir Arap-İsrail barışı için bile, siyonistlerin belli tavizler vermesi şarttır. Oysa yayılmacı siyonistler, yeni topraklar ilhak etme hevesinden bile vazgeçmiş değiller.

Hal böyleyken, Arap-İsrail sorununa getirilen çözüm önerileri, olsa olsa Arap halklarını bir süreliğine oyalamak için uydurulmuş taktikler olabilir. Emperyalist Amerikan rejiminin iğreti bir Arap-İsrail barışından yana olduğunu farzetsek bile, siyonistler, verili durumda, işgal ettikleri topraklardan çekilmeye hiç de hevesli değiller. Bu durumda, ABD'den barış uman bir takım gerici Arap rejim veya oluşumlarının -eğer bu beklentilerinde samimi iseler- yeni bir hayal kırıklığı yaşamaları kaçınılmaz olacaktır.

Raporu hazırlayanlar, Ankara'daki Amerikancılar'ın, Irak bataklığından çıkışta işgalcilerle önemli hizmetlerde bulunabileceğini dile getirerek, Türk sermaye devletinin, Kürt devletinin kurulmasına karşı gösterdiği hassasiyetin dikkate alınması gerektiğini vurguluyor. Bu tespite göre, Türk devletinin etkin hizmetinden yararlanabilmek için, Kürt devletinin kurulması engellenmelidir. Bu adım, Ankara rejiminin, Kürtlere karşı Tahran-Şam ittifakı

aramasını gereksizleştireceği için de işlevseldir. Dahası böyle bir durumda, Ankara'daki işbirlikçileri -eğer gerekli olursa- İran'la Suriye'ye karşı kullanmanın da önü açılabilir.

Rapora en sert tepkinin Mesut Barzani tarafından gösterilmesi bir tesadüf değildir. Zira Barzani, Türk devletine biçilen rolün gerçekleşmesi halinde, ABD'nin önceki yıllarda olduğu gibi, Kürtleri bir kez daha yüzüstü bırakması tehlikesinin belireceğini, tarihsel deneyimlerinden bilmektedir. Bu yüzden raporun Irak gerçekliğine uygun olmadığını öne sürmektedir. Ancak Barzani'nin yakınmalarının Washington'da yankı bulması olası değil. Çünkü emperyalistler için önemli olan hangi işbirlikçinin daha çok işe yaradığıdır. Bunun ötesi onların sorunu değildir.

Haydutbaşı Bush, herhangi bir resmiyeti bulunmayan raporu dikkate alacağını açıkladı. Ancak bu açıklama, rapora uygun düzenlemeler yapılacağı anlamına gelmiyor. Büyük olasılıkla bir takım öneriler dikkate alınarak, halkları köleleştirme seferine devam etmenin koşullarını yeniden oluşturmaya çalışacaklar. Bu amaçla bölgedeki Amerikancı rejimlerle bir takım gerici oluşumları da seferber etmeye başladılar bile.

Irak Çalışma Grubu'nun saptamaları, emperyalist/siyonist güçlerin halklara dayattığı fütursuz köleleştirme planının iflas ettiğinin, bizzat Amerikan rejiminin temsilcileri tarafından da itirafıdır. Ancak bu çalışmanın amacı, emperyalist/siyonist saldırganlıktan vazgeçilmesi değil, fakat halkları köleleştirme projesinin hayata geçirilebilmesine uygun politikaların belirlenmesidir. Yani politika değişikliği amaçlarla değil, araçlarla ilgilidir.

Bu projenin yeni taktikler eşliğinde hayata geçirilmesi, savaş kundakçılarıyla siyonistlerin öncelikli hedefidir. Oysa Filistin'de, Irak'ta, Lübnan'da halkların sergilediği direniş, ABD-İsrail ikilisinin gönlünden geçeni hayata geçirmesinin öyle kolay olmadığını göstermiştir. Direniş, verili durumdaki düzeyiyle bile, halkların köleleştirilmesine meydan vermeyeceğini ortaya koymuş bulunuyor.

Bu kadarı saldırgan zorbaların başarısızlığa uğratılmasıdır. Oysa gerekli olan emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin yenilgiye uğratılarak bölgeden sökülüp atılmasıdır. Bunun için ise bölge işçi sınıfı ve emekçi halklarının enternasyonal devrimci cepheye omuz omuza direnmesi gerekiyor.

İran: Emperyalistler arası çekişme arenası

Tümü birer nükleer silah deposu olan BM Güvenlik Konseyi daimi üyesi ülkeler, dünyadaki silahlanma yarışının başını çekiyorlar. Geliştirdikleri silah teknolojileri arasında nükleer başlıklı bombaların/füzelerin önemli bir yer tuttuğu biliniyor. Dünyanın geleceği açısından en ciddi tehditlerden birini oluşturan bu güçler, yanlarına Almanya'yı da alarak, güya İran'ın nükleer silah üretmek yaratacağı tehlikeyi önlemeye çalışıyorlar.

Bu işin başını, İran'ı "şer eksenini" listesine alan ABD emperyalizmi çekiyor. Her konuda ABD ile suç ortaklığına giren Britanya emperyalizmi, İran'a karşı tutumda da üstüne düşeni yaparak ABD'nin izinden gitmektedir. Ancak Güvenlik Konseyi'nin diğer üç üyesi -Fransa, Rusya, Çin- ile Almanya'nın tutumları pek net değil. ABD-İngiltere tarafı doğrudan yaptırım, ekonomik ambargo gibi etkili bir saldırı önerirken, diğer emperyalist güçler, İran ile geliştirdikleri çok yönlü ilişkilerini zedelemeyecek bir formül arayışındalar. Bunlar, hem İran ile işbirliğinin sürmesini, hem de bu ülkenin nükleer programını vesayet altına alacak bir yol izlenmesini istiyor.

Emperyalist çıkar çatışmaları, Güvenlik Konseyi üyeleriyle Almanya'nın İran gündemli toplantılarda bir anlaşmaya varmalarını şimdiye kadar engelledi. Bu ise hiçbir tarafın iradesini diğerine dayatmayı henüz başaramadığını gösteriyor.

İran'a yaptırımlar uygulanmasını sağlayacak bir karar tasarısı hazırlanması amacıyla Fransa'nın başkenti Paris'te yapılan son toplantıya ABD, İngiltere, Çin, Fransa ve Rusya'dan oluşan BM Güvenlik Konseyi daimi üyeleri ve Almanya'dan gelen diplomatlarla AB Dış Politika Şefi Javier Solana katıldı. Dünyadaki gericiğin başını çeken bu güçler, İran'a nükleer programı nedeniyle yaptırımlar öngören karar tasarısı konusunda tam anlaşmaya varamadı.

Fransa Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, "Yaptırımların alanı ve yayılmaya duyarlı faaliyetleri hedef alması konularında önemli bir gelişme elde edildiği" bildirildi. Ayrıca "Halen çözümlenmemiş durumda kalan konular hakkında gelecek günlerde düşüneceğiz. Hepimiz, etkili bir kararın uygulanmasının gerekliliği konusunda anlaşmaya vardık. Şimdi bu sürecin sonuçlandırılmasına yakınız" ifadeleri yer aldı.

Fransa Dışişleri Bakanı Philippe Douste-Blazy da, İran'ın nükleer programı nedeniyle yaptırımlarla karşı karşıya kalacağını, ancak bunun boyutu konusunda bir anlaşma sağlanamadığını söyledi.

Paris toplantıları ardından yapılan bu açıklamalar, ABD dayatmalarının kısmen etkili olduğu izlenimi yaratıyor. Ancak diplomatik kaynaklara göre, Paris'teki toplantılardan "ambargo" kararı çıkmasını ümit eden ABD ile Fransa, Rusya'yı, Tahran'a yönelik yaptırımlar konusunda ikna edemedi. Zira, toplantılardan önce Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, İran'a yönelik geniş ölçekli yaptırımların, "sorumsuzluk" olacağını belirtmişti. Fakat Lavrov'un, "Rusya'nın hassas teknolojiler ve nükleer malzemelerin İran'a satışının engellenmesine yönelik yaptırımlara karşı olmadığını belirtmesi", Rusya'nın ABD karşısındaki duruşunda kısmi bir gerileme olduğu izlenimini güçlendiriyor.

İran-Rusya Parlamentoları Dostluk Grubu Başkanı Kâzım Celâli'nin, "İran'ın Buşehr nükleer santralini yapmayı taahhüt eden Rusya'nın bu santrali geciktirmesinin, İran'ın Rusya'ya olan güveninin azalmasına neden olduğunu" dile getiren açıklaması, Rusya'nın tutumunda bazı değişiklikler olduğunu gösteren bir başka gelişmedir.

Dünyanın büyük haydutları, İran'a uygulanacak yaptırımın çapı ve niteliği konusunda anlaşmaya varmak için toplantılara devam edecek. Zira Irak bataklığına saplanan ABD emperyalizmi, diğer güçleri yok sayarak İran'a karşı harekete geçecek güçten yoksundur. Bu durum, Güvenlik Konseyi'nin onay vereceği bir karara varılmasını zorunlu kılıyor. Demek oluyor ki, İran, emperyalist güç odaklarının çekişme arenası olmaya önümüzdeki günlerde de devam edecektir.

Ümitsiz aşk: Sahne 2...

AB üyeliği masalının çöküşü!

Yüksel Akkaya

Geçen hafta Türkiye'nin Avrupa Birliği (AB) ile olan "ümitsiz aşk"ından söz etmiş, abc, 1234 gibi harfli, rakamlı planlarının anlamsız olduğunu belirtmiştik. Fosforlu basınımda "B planı" gereği "şişirilen" altın gol teneke gol bile olamadı!... Olamazdı da... Çünkü, şarkın kurnazlığı, yüzyıllardır emperyalizmin ince hesaplarına, planlarına galip gelememektedir. Zira, pilav kavgasında kapitalistler hala program, plan yaparken, şarkın zavallıları hala anlık "çıkışlar" yapıp, "altın" gol atmaktadırlar. Lakin, program ve plan karşısında bu anlık zavallı altın gol kendi kalesine dönen bir şey olmaktadır! Beş gün önce zafer şarkıları söyleyen fosforlu gazetelerimiz birden kedere bürünmüştür. Ancak, kederin düzeyi konusunda mutabık değil! Daha da kötüsü, bu kadar aptalca bir oyuna çok bilen, zeki insanlar olarak nasıl düştüklerini açıklama sıkıntısına çözüm de bulamamışlar. Ne güzel! İslami dille "inşallah" hep böyle olurlar... Bu yazı, bu son vukuatlar nedeniyle derin bir analizden çok gırgır, matrak bir söylemi daha anlamlı kılmaktadır. Siyaset aynı zamanda mizahtır. Bu nedenle mizahtan mahrum kalmayalım derim.

Star gazetesinin eski yazarı, Akşam gazetesinin yeni yazarı, aklı az çok çalışan mümtaz "düşünürü", köşe yazarı Engin Arduç, pek dürüst bir şekilde AB üyeliğini analiz etmektedir. Bu nedenle AB sevdalarına yönelik yazdıkları pek eğlencelidir; mutlaka okunmalıdır. O garibanın da altını çizerek söylediği, AB üyeliğinin hikaye olduğudur. Biz "dışardan", o "içerden" bunu söylemektedir. Bu nedenle içerden yazan bu tür insanların yazdıkları çok daha "önemli ve anlamlı"dır. E. Arduç, oldukça dobra bir insan olarak, zekice AB'ciler ile dalgasını geçmektedir. Temel argümanları da bizimkinden çok farklı değildir. Öyle olduğu için de AB'cilerin en çok kızdığı "yazar çizerlerden" biridir E. Arduç.

Kendisini iyi pazarlamacı olarak tanıtan, Kasımpaşa'dan çıkmış topçu ve de ilahiyatçı, eski İstanbul Belediye Başkanı, şiir gazisi Bakanlar Kurulu Başkanı İncep Efendi, Ülker grubundan ayrılmış olduğu için olsa gerek, birden bu AB üyeliği pazarlıklarında "çökmüş" bulunmaktadır. Ol sebeple kendisine kondisyon artıracak bir yeni iş bulunmalıdır! Acarkent ortaklığı fena olmaz örneğin...

"Radikal" olan bir ceridemiz, radikal olmayan bir gerçeğe dikkat çekmiş, daha akil olan adamları nedeni ile... Ama, Aydın Doğan sendromundan kurtulmadığı için Ertuğrul Özkök haberi yapmış radikalliğini. Ne utanmaz, arsız bir durum! Lakin, bilimde "tesadüf yoktur" derken, bu arsız, utanmazlar için plansızlığa, programsızlığa, son dakika altın golüne de yer yoktur der. Böyle olduğu için de gariban şark kurnazları hiçbir taahhütü olmayan "sözlü" ve de "koşullu" teklifleri ile gol attık derken asıl golü yerler. Zira, dışarı ile olan ilişkiler içerdeki sefil Ali Cengiz oyununa benzemez. AB emperyalizmi, "cin olmadan cin çarpmaya" kalkan bu zavallılara cin'i de cin çarpmışlığı da gösterir. Çünkü, onlar, diplomaside çok daha alçakça pazarlıkları ama incelikle kabul ettirmeyi "gariban" Kasımpaşalılardan da, zavallı matbuattan da iyi bilirler.

Askıları, müzakereleri filan bir kez daha bir kenara bırakıp, emperyalistlerin içyüzünü, "bizimkilerin yüzüzlüğünü" görmek gerekir. Bunun için "ev ödevi" basit sorular var:

1. AB'ye gerçekten üye olmak istiyor musunuz?
2. Üye olunca ayrı devlet olmaktan çıkıp, tek devlet olacak mısınız?
3. Eğer üye olacaksınız, ve de bu tek devlet olursa, yahu Kıbrıs'ın limanlarının ne önemi var? Zaten, üye olunca bütün limanlar açılıyor!
4. AB üyesi ülkeler aptal olmadıklarını bilerek bir şey söylüyorsa, Türkiye'nin AB'cilerinin aptal taklidi ne kadar anlamlı?
5. Salaklığı bırakın, ya toptan AB'ye karşı olun, ya da toptan herşeyini kabul edin!
6. Salak olmadan herşeyi kabul ettiğinizi düşünüyorsanız delikanlılığı da bırakıp, Avrupai diplomasi yürütün.
7. Sincan nire, Strasbourg nire?
8. Mükremin abi deyimi ve de bu kafa ile "naş naş"!..

Şimdi saflar daha net: AB, bizim zavallı at hırsız tüccarlarını susuz götürüp, getirdi. Peki, halkımız bu at hırsızlarına mı inanacak, emeğin hakkını savunulara mı? Gelişmeler, emekçilerden yana. O zaman, bu askı, maskı, altın gol, kendi kaleme gol meselelerini bir kez daha iyice kullanalım. Hazır, yukarıda da "karışmışken"!

Ümitsiz aşkta B planı çöktü, darısı C planı, 1, 2, 3, 4 vs. planlara... Ha gayret...

Ehhh, böyle ciddi bir meseleye artık biz de böyle ciddi yazalım, değil mi? Asgari ücret meselesi ne oldu diyenlere, "inşallah" haftaya...

Irak Çalışma Grubu'nun raporu ve Güney Kürdistan

M. Can Yüce

Bilindiği gibi, ABD işgalinin Irak'taki başarısızlığı, bu başarısızlığın gün geçtikçe derinleşmesi üzerine mevcut durumun tespiti ve çözüm önerilerinin oluşturulması amacıyla ABD Kongresi nezdinde Irak Çalışma Grubu oluşturuldu. ABD'nin eski kongre üyelerinden Lee Hamilton ve eski dışişleri bakanlarından James Baker'ın başkanlığında oluşturulan Irak Çalışma Grubu hazırladığı raporu ABD başkanına sundu.

Raporun basına yansıyan bölümlerine ve özellikle Güney Kürdistan yönetiminin gösterdiği net tepkiye bakılırsa Rapor, ABD'nin Irak politikasının yenilgisini ve "yeni" politika arayışlarını çok net olarak ortaya koyuyor. Rapor, açıkça yenilgi ve başarısızlığın itirafı, bu itirafın çok çarpıcı bir biçimde ortaya konulması niteliğindedir. Önerilen çözümler ise, aslında bir bakıma "eski statükoya" çark edışı anlatıyor.

Bu yenilginin itirafı, uluslararası politika bakımından önemli ve çarpıcı bir nokta niteliğindedir. Bilindiği gibi, ABD emperyalizmi, kibirli bir biçimde dünyayı tek başına ve herhangi bir rakip oluşuma izin vermeden yönetmek, egemen olmak ve bunu da güç ve şiddet politikasıyla başarmak istiyordu. 21. yüzyılı bu anlamda bir "Amerikan yüzyılı" haline getirmek, ya da "Pax Amerika" çizgisini egemen kılmak istiyordu. Bunun için Ortadoğu'ya egemen olmak, bunu yaparken olası rakiplerini devre dışı bırakmak stratejik önemdeydi. Öyle de yaptı... Büyük Ortadoğu Projesi ile bu çizgisini meşrulaştırmak ve egemenliğini diğer devletlere de onaylatmak istedi.

Ancak işler Irak'ta beklenildiği gibi gitmedi. İşgal ile Saddam rejimi yıkılmış, aslında bir bakıma Irak devleti yıkılmıştı. Ama onun yerine yeni bir devlet aygıtını kurmak pek kolay olmadı. Eskiden iktidar olan ve iktidar ayrıcalıklarından yararlanan Sünni kesim işgale ve yeni devlet yapılanmasına karşı direndi. Kürtler öteden beri var olan konumlarını federe devlet düzeyine çıkardılar ve bunu daha da derinleştirip yasal ve kurumsal temellere oturtma çabası içine girdiler. Tarih boyunca ezilen ve iktidar olamayan Şiiler ise "yeni" Irak'ta en önemli iktidar ayağı haline geldiler. Bu, yeni bir durumdu... Sünniler'in işgal karşıtı tutumu, aynı zamanda Şii karşıtı bir çizgi biçimini aldı ve böylece mezhep çatışmaları güncel yaşamın ayrılmaz bir parçası oldu. Bütün bunların anlamı, işgal hareketinin başarısızlığı ve çözümsüzlük girdabında kendini tekrarlamasıdır. Irak Çalışma Grubu, işte bu başarısızlık ve çözümsüzlük çıkmazının bir ürünüdür. Dolayısıyla hazırladığı raporun bu başarısızlık ve çözümsüzlük çıkmazının itirafı olması eşyanın tabiatı gereğidir! Kısacası;

Bir: ABD'nin Irak işgal hareketi ve ona yüklenen bölgesel hegemonya stratejisi yenilgiye uğramıştır.

İki: Ortadoğu'yu ve dünyayı tek başına, olası rakipleri karşıya alarak yönetme politikası yenilgiye uğramıştır.

Üç: Bu ikisinin bütünsel anlamı, ABD emperyalizminin tek başına dünyaya egemen olma stratejisi büyük bir darbe yemiştir. Bu darbe belki de tamiri güç ve stratejik yenilgiye kapı açan bir dönüm noktası niteliğindedir.

Irak Çalışma Grubu'nun Raporu anılan bu gerçeklerin çarpıcı bir itirafıdır.

Anılan yenilgi ve bunun itirafı uluslararası boyutları daha geniş bir tartışma konusudur. Ancak biz bu yazımızda daha çok Güney Kürdistan'ı doğrudan ve dolaylı ilgilendiren yönleri üzerinde

durmak istiyoruz.

Anılan Rapor, başarısızlık ve yenilgiyi açıkça itiraf ediyor, çözüm olarak ise yenilgiye yol açan direnç noktalarını, direnç etkenlerini "kazanmayı" esas alıyor. Bu, bir bakıma eski statüko ve eski ittifaklara dönüş anlamına geliyor. Eski Irak'ın iç iktidar dengelerine, dış politika dengelerine dönüşü "çözüm" olarak öneriyor. İşgal birliklerinin geri çektilmesi gibi konuların tartışılmasını bir yana bırakıyoruz. Irak iç dengeleri için önerilenler, "komşu ülkeler" için gösterilen duyarlılık, Güney Kürdistan ve kazanımları için çok ciddi bir tehlike anlamına geliyor. Güney Kürdistan yönetimi bu tehlikeyi çok yakından gördüğü için tepkisini ve karşı görüşünü anında ortaya koymuştur!

Raporun ana mantığı, "direnışı" ve direnç noktalarını tavizle etkisizleştirmek ve bu anlamda çözümünü, "eski yapıyı" gözetken bir noktaya çekmek olarak özetlenebilir.

Güney Kürdistan yönetiminin de itiraz ettiği noktalar, aynı zamanda bu raporun politik özünü özetlemektedir. Kısaca özetlemekte yarar var. Rapor;

Bir: Mevcut Irak Anayasasının gözden geçirilmesini, daha doğru bir deyişle yeniden yapılmasını öneriyor. Bunu yaparken mevcut Anayasanın belirlediği yöntem ve usulleri değil, "Birleşmiş Milletlerin uzmanlarının katılımıyla" gerçekleştirilecek bir yöntemi esas alıyor! Bu yaklaşım, bir bakıma, hem uluslararası düzeyde, hem de Irak özgülünde yeni bir uzlaşma zeminini önermek, bugüne kadar yapılanları ise belli ölçüde yok saymak anlamına geliyor. Bilindiği gibi işgalden önce BM devre dışı bırakılmıştı, daha sonra ise kendisine sadece meşrulaştırıcı bir rol verilmişti. Şimdi ise "kurucu" bir rol öneriliyor. Yani bu, "tek başına egemenlik" iddiasından belli ölçülerde geriye düşüşten başka anlama gelmiyor.

İki: Rapor, sadece yeni bir iktidar ilişkisi ve yapısının kurulmasını önermiyor, aynı zamanda en büyük tartışma ve kavga konusu olan "petrol gelirlerinin merkezi hükümetin denetimine verilmesi ve nüfus oranına göre bölgeler arasında gelirlerin bölüştürülmesi ve bölgelerin petrol rafinerileri üzerindeki kontrollerinin ortadan kaldırılmasını" da öneriyor. Bu öneri, hem mevcut Anayasa ile çelişiyor, hem de "yeni" Irak iç dengelerine denk düşmüyor. Daha açık bir ifadeyle bu öneri, Güney Kürdistan'ın ekonomik temellerine vurmayı ve "kazanılması" düşünülen" direnç noktalarını ikna etmeyi var sayan bir mantığa oturuyor!

Üç: Irak Çalışma Grubu Raporunda en önemli tartışma noktalarından biri olan Kerkük sorununda da Sünni kesimi ve TC'yi tatmin etme eğiliminde görünüyor. Bu, anılan Raporda, "Irak Daimi Anayasa'sının 140. Maddesinin uygulamaya konulmasının ertelenmesi ve bu meselenin çözümünü raporda oluşturulmasını istedikleri Uluslararası Irak'la Dayanışma Grubuna bırakılmasını önermektedir" biçiminde özetleniyor. Oysa Irak Anayasasının 140. Maddesi, Kerkük ile ilgili referandumun 2007 yılında yapılmasını ve Kerkük'ün nihai statüsünün bu referandum sonucuna göre belirlenmesini hükme bağlıyor. Bu noktada belli ki, Irak Çalışma Grubu, yeni bir uzlaşma zemini arayışı içinde ve çözümü de eski iç ve dış dengeleri bir biçimiyle yeniden kurma düşüncesi içindedir.

Dört: Raporun diğer maddeleri de aynı mantığa ve hesaba oturuyor. "Raporun tümünde merkezi hükümetin güçlendirilmesini ve bölge yönetimlerinin

de zayıflandırılmasından söz edilmektedir. Bu ise kendi başına yeni Irak'ın üzerine inşa edildiği federalizm prensiplerine ve Anayasa'ya karşıdır."

Beş: "Raporun bir kaç yerinde açık olarak komşu devletlerin çıkarları ve rahatsızlıkları göz önünde bulundurulmuş ve onlar için daha fazla bir rol istenmektedir." Bu yaklaşım Irak konusunda Suriye ve İran ile uzlaşma sürecinin başlatılmasını önermektedir. Yine Kürtlerin bağımsızlık ilan etmeleri veya Irak'ın parçalanması durumunda Türkiye'nin askeri olarak müdahale edebileceği vurgulanmaktadır. Bu yaklaşım sömürgeci ittifaka yeniden işlerlik kazandırmaktan başka bir anlama gelmektedir...

Altı: "Raporun 27 ve 35. önerilerinde siyasi sürece karşı olan ve şiddeti körükleyen tarafların affedilerek Hükümet'e ve iktidara katılmaları talep edilmektedir." (Alıntılar, Kürdistan Bölge Başkanı Mesut Barzani'nin altında imzasının bulunduğu bildirinin yayınlandığı http://www.pukmedia.com/dan_alinmistir.)

Bütün bu noktalar bir bütün olarak değerlendirildiğinde, önerilenin yeni bir strateji ve politika arayışı ve yönelimi olduğu çok açıktır. Bu yönelim, içte Sünnileri hoşnut edecek ve "kazanacak" tavizleri, dışta sömürgeci devletlerin kaygılarını yatıştırarak yeni bir denge arayışını ifade ediyor. Uluslararası düzlemde ise AB ve diğer olası rakipleri daha fazla işin içine katmayı, hegemonya ve bölüşüm kavgasında onlara daha fazla ve etkin rol ve pay vermeyi içeriyor. Kuşkusuz bu yeni politika yöneliminin nasıl somutlaşacağı henüz net değildir; ama öyle de olsa yönelimin ipuçları ortaya çıkmıştır. Bu, bir bakıma tek başına dünyayı yönetme stratejisinin sonu anlamına geliyor.

Güney Kürdistan açısından Rapor, ciddi bir tehlike niteliğindedir. Ondan dolayıdır ki Güney yönetimi gecikmeden tepkisini ve tavrını en üst düzeyde ortaya koymuştur. Raporda belirtilen çizgilerin yeni Irak politikası olarak belirlenmesi durumunda Güneydeki kazanımların, ulaşılan devletleşme düzeyinin ciddi bir tehditle karşı karşıya kalacağı çok açıktır.

Peki, mevcut yönetimin bu tehdit ve tehlikelere karşı koyma seçenekleri var mı? ABD ekseninde politika yaptıkları ve sınırları yine bu eksen tarafından belirlendiği için ABD'nin yapabileceği köklü bir politika değişiminin kendilerini hareketsiz bırakacağını biliyorlar. O nedenle tepkilerini, karşı duruşlarını ABD yönetimine yapmakta, onu etkilemeye ve mevcut avantajlarını kullanmaya çalışmaktadırlar. ABD ekseninde kaldıkları sürece bundan başka bir politika seçenekleri hemen hemen yok gibidir!. Ancak kendileri iktidar olmanın nimetlerini yaşayarak gördüler. Bundan kolay kolay vazgeçmeleri çok zordur. Yine halk kendi ülkesinde kendi ulusal değerleriyle yaşamının anlamını somut olarak görmüş ve yaşamıştır. Bundan dolayı mevcut kazanımları korumak için direnişte ısrar edecektir...

Bütün bunlar, bir kez daha halkı ve onun devrimci gücünü, enerjisini esas alan bağımsızlık çizgisinin önemini, yaşamsal değerini bir kez daha kanıtlıyor. Bugün mevcut ulusal kazanımları korumayı ve savunmayı esas alan bir yaklaşımı halkın devrimci ve bağımsız direniş çizgisine oturtmak önemlidir. Bu başarılabilirse ve egemen politik çizgi haline getirilebilirse olası tehlikelere ve politik manevralara karşı sonuç almak mümkündür. Bunun olanakları ve koşulları vardır.

12 Aralık 2006

F tipi bir ülkenin günlüğünden...

Asıl mahpusluk, esareti dışarıda yaşamaktır!

Hapishane duvarlarının dili olsaydı eğer, kim bilir nasıl da haykıracaktı demir parmaklıkların arkasında yaşanan vahşeti. Ya da yüreği olsaydı eğer hapishane duvarlarının, utancından mutlaka yıkılırdı. İçerde yaşanan zulme daha fazla seyirci kalamadığı için... Hapishaneler; yani bu topraklarda her daim seri katliamların yapıldığı taş duvar, demir kapı, kör pencere, yastık, ranza, zincir, hücre ve işkence motifli şiir şiir, türkü türkü, barikat barikat bestelenen direniş ve onurlu yaşam mekanları... Hiç kuşkusuz kurtarılmış adacıklarıydı oralar paylaşımın, dostluğun ve insanca yaşama dair ne varsa herşeyin. Tel örgülerle çevrili bir ülkenin, tel örgüler içindeki özgür bir ülkesi yani...

Bu yüzden "içerisi teslim alınmadan dışarı teslim alınmaz" diye fetvalar verildi hep. Çünkü onların gelecek korkularının canlı örnekleriydi "yarın yanağından gayri herşeyin paylaşıldığı" hapishaneler. Sömürü düzeninin çarklarının, yoz kültürünün olmadığı tek bir yer, tek bir iz, tek bir umut ışığı kalmamalıydı. Her taraf bu düzen gibi karanlık olmalıydı. Bundandı işte bir gece yarısı, 2000 Aralık ayının 19'unda topla, tüfekte, kimyasal silahlarla ölüm kusmaları. 4. günün sonunda ise, teslim alınamayan bir gelecek umudunun 28 ayraçlı iliştilere tarihin en aydınlık sayfalarına. Zaptedilmiş olsa da içerisi, dışarıya yine sefaletle mahkum olacak, değişen sadece daha da artacak olan yoksulluk olacaktı. Ve sonra, bu düzenin devamı için yeni yalanlar bulunmaya devam edilecekti. Hapishanelerse, burçlarında kızıl bir bayrak gibi dalgalanan delik deşik edilmiş bedenlerle bu ülkeyi anlatacaktı. Ancak bu fırtına dindiğinde, bu zulüm tufanı sona erdiğinde doyuya yaşanabilecek olan bu ülkeyi... Bu yüzden karanlıktan aydınlığa doğru açılan bir pencereyi daha kapatmaktaki amaçları. Fakat yine de yokedilemeyecekti gelecek güzel günlere dair umut ve inanç. Çünkü; "öldürülseler de hep ışığı taşıyanlar, her seferinde başkaları almaktaydı yerlerini."

Evet, hapishane duvarlarının dili yoktu, içeride yaşananları herkese anlatamadılar bu yüzden. Peki ya sizin? Ne zaman lal oldu sizin diliniz; Maraş'ta mı, Çorum'da mı, Sivas'ta mı kaybettiniz sesinizi? Yoksa 12 Eylül'de mi dağıldı? Suskunluğunuz bundan mı? Ve susmak bir erdem değil gerçekte. Yani sırf sustuğumuz için bile, masum değiliz hiçbirimiz.

Doğru, duvarların yüreği de yoktu. Belki de bundandı, kan gölüne dönen hapishanelerin ardından sadece anaların ağlaması ve bir de yalnızca yoldaşlarının, gözyaşlarının yumruklarının içinde sınıksız saklamaları. Peki ya sizin? Yoksa sizin de yüreğiniz taştan ve demirden miydi? Duyarsızlığınız bu yüzden mi?

Haklısınız, duvarların gözleri de yoktu, göremediler talan edilmesini düşlerimizin. Peki ya sizin? Sadece korkuyor musunuz gerçekleri görmekten. Fakat tarihin adalet terazisinde korkakların da hiçbir ayrıcalığı olmadı.

Hapishane duvarlarının çoğalmasını seyrettikçe kendi etrafımızda da yükseldi duvarlar. Farkında olmadan yarı-açık bir cezaevinin gönüllü tutsağı olduk hepimiz. İM(F) tipi bir ülkenin tutsak vatandaşları yani... Beyhude aramayın, bileklerinizde kelepçe bulamayacaksınız. Beynimize çoktan pranga vurulmuş, yüreğimiz çoktan nasırlaşmış olacak.

Etrafınızda taşlarla örülmüş duvarlarda aramayın. Karanlık çoktan çevirmiş olacak çevremizi. Ve dokunacak sıcak bir insan eli bile bulamayacaksınız. Sevinçlerinizi ve acılarınızı yatıracığınız bir dost omuzu bile...

Bakın! Suskunluğunuzda o duvarların sağırlığını göreceksiniz. Yani geleceğimize dair, yaşama dair kendi duyarsızlığımızı ve yalnızlığımızı... Sevgi sözcüklerini izlediğimiz dizi filmlerden duymaya alıştıkça aşklarımız da, gözyaşlarımız da bize ait olamayacak. Renkli ekranların kahramanlarıyla ağlayacak, onlarla birlikte gülmeye başlayacağız. Bedenlerimiz, gerçek olmayan bir alemde gelen, dokunamadığımız, tenlerinin sıcaklığını asla hissedemeyeceğimiz sahte sembollerin esiri olacak. Biz yüreğimize, yüreğimiz bize yabancılaşacak. Ve sonra biz, biz olmaktan çıkacağız. Kalabalıklar içinde kendi yalnızlığını yaşayan, biçare insan yığınyla dolacak koca bir ülke. Sokaklarda karşılaştığımızda kimse kimseyi tanımayacak belki ama, herkes tek tip insan etiketini taşıyacak, yüz hatlarının o gerçek olmayan tebessümlerinde. Aynı makinenin seri üretiminden çıkmış, farklı ambalajlardaki aynı model ürünler gibi, birbirimizi farketmeden dolduracağız caddeleri... Kapitalizmin insanlığa son armağanı, son icadı işte bu yeni halimiz olacak. Aynı pazarda buluşacak, satacak ve satılacağız. Stadyumlarda bile birbirini şursuzca boğazlayan insanların, "özgür" bırakıldıkları arenalarda linç meydanları kurarak,

sözde "vatan savunmasında" yanyana getirilmelerine de şaşırılmayacağız.

Neden açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edildiğimizi ve bizler yoksullaştıkça neden birkaç kişinin sürekli zenginleştiğini hiç anlayamayacağız. Duvarların arkasına bakamayacağız. Nazım'ın söylediği gibi "dünyanın en tuhaf mahluku" olmaya devam edeceğiz ve "kabahatin çoğu da bizim" olacak.

Bir gün; yakın bir gelecekte tarih kitaplarını okuyan çocuklarımız duvarların arkasını da görebilecekler. Ve kendi topraklarımızdaki yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin, alınterimizin nasıl bu kadar kolayca yağmalanabildiğini, ve yine kardeş halklarımızın topraklarının, emperyalist tekellerin çıkarı uğruna nasıl bu kadar kolayca işgal edilebildiğini gördükçe şaşıracağız. Tarih bizden "aynı anda" suskun kalmayı başarabilen garip bir insan nesli olarak bahsedecek. İşte o zaman çocuklarımız, tüm bu yaşananlar boyunca etraflarına örülen duvarlardan başka bir şey görmeyenleri düşünecekler. Ve geçmişte; taş duvarlar kadar kör, sağır, dilsiz, soğuk ve duyarsız kalmayı başarabilen insanların (bizlerin) yaşamış ve kendilerine böyle utanç duyulacak bir miras bırakmış olmalarına öfkelenenler. Kendi topraklarında sürgün hayatı yaşayanların çaresizliğini kimse anlamayacak. Biz; yüzyılımızın gönüllü kölelerinden, yeni çağa, kafalarımızın içindeki prangalar kalacak.

F tipi tabutluklarda 19 Aralık'tan bugüne kadar 6 yıl içinde 122 tutsak, insanın bir başka insan tarafından sömürülmediği özgür bir gelecek uğruna ölümsüzleştiler. Onlar istiyorlardı ki, kendilerinden sonra gelecekler "demir parmaklıklardan değil, asma bahçelerinden seyretsinler bahar sabahlarını, yaz akşamlarını". Onlar istiyorlardı ki; bir gün, gün batımını izleyenler, o anın doyumsuz güzelliğine bakabilsinler sadece. Ve o an içlerinde ne bir kuşku, ne bir tasa-keder olsun yarına dair. Onlar, bu yüzden son 6 yıldır, inatla, anılarıyla çizdikleri bir ışık hüzmeleri bırakmaktalar bize.

Peki ya siz? Etrafınıza örülen duvarların arkasından sızan ışık demetini hala göremiyor musunuz? Hala göremiyor musunuz; bu karanlığın uzun sürmeyeceğini, yaşamakta olanın sadece kısacık bir güneş tutulması olduğunu. Sizleri ışığa, yani aydınlığa ulaşmak için karanlığa karşı hep birlikte yürümeye ve etrafımızdaki duvarlardan bir tuğla daha sökmeye çağırıyoruz. Şairin dediği gibi; "Yolun düşerse kıyıya bir gün/ve maviliklerini enginin seyre dalarsan/ dalgalara göğüs germiş olanları hatırla/selamla yüreğin sevgi dolu/çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar/eşit olmayan savaşta/ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden/sana liman gösterdiler uzakta".

Gelecek nesillere sadece onurlu bir gelecek bırakmak için değil, onurlu bir mazi bırakmak için de fırtınalı denizlere açılmanın tam vaktidir. 'Bugün' erken değil ama 'yarın' çok geç olabilir. Tercihimiz, gelecek nesiller tarafından nasıl hatırlanmak istediğimizi gösterecek; ya gururla ya da nefretle... Tercih sizin... Ne yaşananları ne de yaşanacakları asla unutmayın!.. Kendi özgürlüğünüz için...

Etrafınıza bakın, yeni duvarlar örülmeye devam ediliyor. Asıl mahpusluk, esareti dışarıda yaşamaktır.

H. Eylül

Mücadele Postası

Başaran'da uyuşturucu paneli

Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde faaliyet yürüten Başaran Gençlik Birliği bir süredir yozlaşmaya ve uyuşturucuya karşı mücadele ediyor. Konuyla ilgili 10 Aralık günü bir panel gerçekleştirildi. Panelde uyuşturucu kullanımının nedenlerine değinildi. Uyuşturucuya karşı nasıl bir mücadele izlenmesi gerektiği tartışıldı. Sorunun sistemle bağlantısı vurgulandı. Gençlerin yaşadığı boşluktan dolayı uyuşturucu kullandığı söylendi. Sistemin toplumu ilgilendiren sorunların üzerini örtmek için bu yola başvurduğu ifade edildi. Alternatif bir çalışma yürütülerek gençliğin bu bataklıktan uzak durması için çaba gösterilmesi gerektiği vurgulandı.

Yaklaşık 20 kişinin katıldığı panel bir saatten fazla sürdü. Canlı tartışmaların yapıldığı panel anlamlı bir etkinlik oldu. Panelin sonunda Başaran Gençlik Birliği'nin yürüttüğü çalışmalara destek istendi, mücadele çağrısı yapıldı.

Sultanbeyli'den komünistler

İHD'den tecrit protestosu

İHD Genel Merkezi 8 Aralık günü Adalet Bakanlığı önünde yaptığı eylemle cezaevlerindeki tecridi protesto etti.

İHD Genel Başkanı Yusuf Alataş, F tiplerindeki 3 kapının kilidinin açılmasını sembolize eden 3 tahta anahtarı Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e vermek üzere bakanlığa girdi. Kısa bir süre sonra dışarı çıkan Alataş, yaptığı açıklamada, yazılı talepleri olmasına rağmen Çiçek'in kendilerini kabul etmediğini belirterek, bundan sonra Çiçek kendilerini davet edene kadar randevu talep etmeyeceklerini söyledi. Alataş, "Tecridi sağlayan 3 kapıdır. Bu kapıların anahtarı Adalet Bakanı'nın elindedir" dedi ve tüm cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere uygulanan tecrit koşullarının kaldırılmasını istedi. Alataş, "F Tipi cezaevlerinde acilen 3 kapıyı açın, 9 tutuklu ve hükümlü birbirleriyle iletişim kurabilsin. Ölüm orucunu bu yolla sona erdirin" diye konuştu. Alataş, daha sonra elindeki 3 anahtarı Adalet Bakanlığı kapısının önüne bıraktı.

Çam-Der'de GSS konulu söyleşi

Çam-Der olarak 26 Kasım'da SES'in düzenlediği bölge mitingine aktif destek sunmuştuk. Bu faaliyeti yürütürken çalışmanın farklı araçlarla devam etmesi gerektiği vurgulanmıştı. Bu doğrultuda sağlık hakkı ve GSS ile ilgili bir söyleşi yapma kararı alındı.

Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği olarak bu hafta GSS ile ilgili bir söyleşi gerçekleştirdik. Söyleşi öncesi dernek çalışanları olarak yapacağımız çalışmaları planladık ve SES yönetiminden bir arkadaşla görüştük. Çalışma materyallerinin tasarımını ve maliyetini SES üstlenerek bize destek sundu. Etkinliğin el ilanlarını kapı kapı dolaşarak dağıttık ve emekçileri söyleşiimize davet ettik. Çağrı afişlerini dükkanların camına ve panolara astık. 10 Aralık günü saat 14:00'de, SES yönetim

kurulu üyesi Sedat Özcan'ın katılımı ile gerçekleştirilen söyleşinin ilk bölümünde SSGSS ile ilgili bilgilendirme yapıldı. İkinci bölümünde çıkacak yasaya ve yasa doğrultusunda uygulanacak olan prim uygulamasına, aile hekimliğine ve sağlık ocaklarının kapatılmasına karşı nelerin yapılabileceği tartışıldı. Oldukça canlı geçen tartışmalar sırasında sağlığın bir hak olduğu ve sağlık ocaklarını sahiplenmek gerektiği vurgulandı. Tartışmalar sonucu çalışmanın tüm mahalleye yayılması için araçlar geliştirme, ilk adım olarak da cumartesi günü konu ile ilgili film gösterimi kararı alındı.

Söyleşiye Çamlıkule Mahallesi'nden 30 kişi katıldı.

Çam-Der çalışanları

Adana İHD'den Gülcan Görüroğlu'na destek ziyareti

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin kabul edilmesinin 58. yılı vesilesiyle düzenlenen İnsan Hakları Haftası, bu yıl Adana İHD Şubesi tarafından tecrit işkencesine karşı ölüm orucu eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu'na adandı. Bu nedenle, gerek tecrit işkencesine karşı süren direnişe destek olmak gerekse de insan hakları haftası nedeniyle hazırlanan "Haklarımı istiyorum" broşürünü dağıtmak için Şakirpaşa Mahallesi'nde bir eylem gerçekleştirildi.

10 Aralık günü saat 12:00'de Şakirpaşa Mahallesi'nde bir araya gelen kitle, buradan "Gülcan Görüroğlu yalnız değildir!", "İçerde, dışarıda hücreleri parçala!", "Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarıyla cadde boyunca direniş

evine doğru yürüdü. Direniş evinin önünde bir açıklama yapan İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Açıklalın, ülkede tecrit işkencesinin ve buna karşı direnişin sürdüğünü, bugüne kadar 122 kişinin yaşamını yitirdiğini, yeni ölümler olmaması için tecrit karşıtlarının seslerini daha gür çıkarmaları gerektiğini vurguladı. Ardından söz alan İHD Adana Şube Başkanı Hüseyin Göral, direnişin önemine vurgu yaparak herkesi bu konuda duyarlı olmaya çağırdı.

Açıklamaların ardından gelenler adına bir grup Gülcan Görüroğlu'nu ziyaret etti. Eyleme BDSP, ESP, DHP, Alinteri ve EMEP destek verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

TAYAD'lı Aileler'in yürüyüşü

8 Aralık günü saat 16.30'da Mithatpaşa Caddesi'nde bir araya gelen TAYAD'lı Aileler sürekli hale getirdikleri Cuma yürüyüşlerini gerçekleştirdiler. "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!/TAYAD'lı Aileler" imzalı pankartının arkasında Cengiz Soydaş ölüm orucu ekibinin fotoğraflarının yer aldığı dövizler taşıdı. Yüksel Caddesi'ne gelindiğinde üniversitelerdeki faşist saldırılara karşı eylem yapan öğrenciler de meşaleli yürüyüş eylemine katılarak destek verdiler. Yürüyüş sırasında yaklaşık 50 kişi olan kitle Yüksel Caddesi'nde 150'yi buldu. TAYAD'lı Aileler adına yapılan konuşmada tecrite karşı verilen mücadele anlatıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İHD'den İnsan Hakları Haftası açıklaması

İnsan Hakları Beyannamesi'nin imzalanışının 58. Yıldönümünde, "10 Aralık BM İnsan Hakları günü" vesilesi ile İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Sultanahmet Meydanı Mehmet Akif Ersoy Parkı'nda 10 Aralık günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"TMY'ye hayır!", "Kendi kültürümü yaşamak istiyorum!", "Temiz bir çevre istiyorum!", "Anadilimde konuşmak istiyorum!", "Ücretsiz sağlık istiyorum!", "Barış istiyorum!", "Yaşama hakkı istiyorum!" yazılı dövizler taşıyan İHD üyeleri adına basın açıklamasını İstanbul Şube Başkanı Hürriyet Şener okudu.

Şener, AB uyum programı kapsamında yapılan bazı yasal değişiklikler ile demokratikleşme var gibi gözükse de, sistemin temelinde değişiklikler olmadığından dolayı bu görüntünün aldatıcı olduğunu ve demokratikleşmek bir yana uygulanmasına başlanan TMY ile daha da gerilediğini ifade ederek, "10 Aralık İnsan Hakları Günü" bizim gibi insan hakları ihlallerinin yoğun olarak yaşandığı bir ülkede "İnsan Hakları Haftası" olarak yaşanıyor" dedi ve ardından İHD Genel Merkezi tarafından hazırlanan basın metnini okudu.

Basın metnin okunmasını ardından İHD İstanbul Şubesi'nin bir haftalık etkinlik programı duyuruldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

19 Aralık sabahı
20 cezaevine
vahşice saldıran
sermaye iktidarı
bir kez daha
devrimci iradenin
sert duvarına
çarptı...

Katliamlara, faşist devlet
terörüne, tecrite karşı

**Birleşik, devrimci
direniş!**